

ПРОЛОГ

Якщо я вийду із цього будинку, то лишень у кайданках.

Дарма я не наживала п'ятами, поки була така нагода. А тепер уже по всьому, потяг пішов. Тепер у будинку поліціянти, вони вже побачили оте, що нагорі... і шляху назад немає.

Ще секунд зо п'ять — і мені вже зачитуватимуть мої права. Не знаю, чому вони аж досі цього не зробили. Може, сподіваються в такий спосіб примусити мене вибавити таке, про що краще мовчати.

Ну, то що... хай щастить.

Коп зі шпакуватим волоссям сидить на канапі обіч мене. Гомзається масивним тілом по італійській шкірі кольору паленої карамелі. Цікаво, а вдома в нього яка канапа? Закладаюся, що вона не коштує п'ятизначної суми, як ця. Либонь, та канапа якогось копійчаного кольору, наприклад *помаранчевого*, накрита коцом зі штучного хутра, на додачу з нерівними швами. Цікаво, коп зараз теж думає про те, яка в нього вдома канапа, і мріє мати таку саму, як ця?

Утім, найімовірніше, думає він не про канапу, а про мертве тіло на горищі.

— Отже, повторімо ще раз усе спочатку, — каже коп з характерною нью-йоркською тягучою вимовою. Він називав мені своє ім'я, але воно випало в мене з голови. Узагалі полісменам слід носити яскраво-червоні бейджики. Як ще, по-вашому, люди в глибокому стресі мають запам'ятовувати їхні імена й прізвища? Якийсь інспектор, здається. — Коли саме ви знайшли тіло?

Відповідаю не одразу. Розмірковую: можливо, от вона, та мить, коли варто почати вимагати присутності адвоката? Вони ж наче зобов'язані надати мені адвоката? Я вже підзабула, як воно ведеться.

— Приблизно годину тому, — відповідаю я.

— А нащо ви взагалі туди підіймалися?

Підтискаю губи.

— Я ж бо вже вам казала. Почула якийсь звук.

— І?..

Поліціант подається до мене, ледь розширивши очі. На підборідді в нього коротка колюча щетина — немов сьогодні не голився. З-за напіврозтулених губ видно кінчик язика. Я не дурна — добре знаю, що він прагне від мене почути.

«Це вчинила я. Я винна. Заарештуйте мене».

Натомість відкидаюся на спинку канапи.

— Оце й усе. Усе, що мені відомо.

На інспекторовому обличчі розчарування. Щоками ходять жовна — наче він обмірковує ті речові докази, які наразі знайшли в будинку. Сушить собі мізки над тим, чи достатньо в нього підстав, щоб просто зараз надіти на мене ті кайданки. Він не впевнений. Був би впевнений — давно вже надів би.

— Коннорсе, агов!

Голос другого полісмена. Ми з моїм співрозмовником нарешті розриваємо зоровий контакт, і я скидаю погляд туди, на горішній майданчик сходів. Там стоїть інший, значно молодший полісмен. Довгі пальці вчепилися в балясу билець. Юне, без натяку на зморшки обличчя пополотніло.

— Коннорсе... — знову гукає молодший полісмен. — А ходи-но сюди. Просто зараз. Маєш це побачити. — Навіть звідси мені видно, як він важко сковтує, так, що смикається борлак. — Ти не повіриш...

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ТОГО

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

— Розкажіть-но мені про себе, Міллі.

Ніна Вінчестер ледь подається вперед на своїй канапі з облямуванням кольору карамелі. Вона сидить, закинувши ногу на ногу, з-під берега шовковистої білої спідниці трохи видно коліна. Я не надто добре розуміюся на брендах, але цілком очевидно: усе вбрання Ніни Вінчестер вартує дуже великих грошей. Її кремова блузка викликає в мене неймовірне бажання простягнути руку й помацати тканину — хай навіть цей рух означатиме, що я не матиму жодного шансу отримати цю роботу.

Справедливості заради, у мене й так жодного шансу її отримати.

— Власне... — розпочинаю я, ретельно добираючи слова. Навіть діставши всю цю бісову кількість відмов, я все одно не полишаю спроб. — Я виросла в Брукліні. Працювала в багатьох наймачів хатньою помічницею, як зазначено в моєму резюме...

Еге ж, у моєму *ретельно сфальшованому* резюме.

— Я люблю дітей. А також... — Роззираюся, видивляючись собачу жувальну іграшку чи котячий лоток. — А також тваринок.

В оголошенні про вакансію хатньої помічниці про тваринок не йшлося. Утім краще вже перестрахуватися. Адже люди, котрі люблять тваринок, завжди всім подобаються.

— Бруклін! — Місис Вінчестер широко всміхається. — Я теж зростала в Брукліні. Ми ж бо майже сусідки!

— Так, а й справді! — ствердно киваю я, хоча це геть не так.

У Брукліні чимало престижних районів — за крихітний будиночок в одному з них довелося б нирку продати. Але моє дитинство минуло зовсім не там. У цьому ми з Ніною Вінчестер не маємо геть нічого спільного, але, якщо вона воліє вірити в те, що ми були сусідками, я залюбки їй підіграю.

Місис Вінчестер заправляє за вухо пасмо золотаво-білявого волосся. У неї модна стрижка боб, завдовжки якраз така, щоб відтягнути увагу від подвійного підборіддя. Їй добряче за тридцять, і, з іншою зачіскою та в іншому вбранні, вигляд вона мала б цілком пересічний. Однак завдяки неабияким статкам жінці вдалося витиснути максимум з подарованого їй природою. Це варте поваги, хай там що.

Я над власною зовнішністю теж попрацювала — але в геть протилежному напрямі. Хай навіть я на десять років молодша за жінку, яка сидить навпроти, але мені зовсім не треба, щоб вона сприймала мене як потенційну загрозу. Тому задля цієї співбесіди вибрала довгу грубу вовняну спідницю, яку купила в секонд-генді, і поліестерову білу блузку з рукавами-«ліхтариками». Моє світло-каштанове волосся зібране й затягнуте в суворий вузол на потилиці. Я навіть купила собі важкі й геть не потрібні окуляри в черепаховій оправі, що тепер у мене на перенісці. Вигляд у мене професійний і вкрай не привабливий.

— Отже, щодо ваших обов'язків, — каже господиня. — Переважно йдеться про прибирання, інколи доведеться приготувати щось легеньке, якщо ви не проти. Чи ви добре куховарите, Міллі?

— Так, добре. — Те, що я вправно готую, — єдиний з пунктів мого резюме, який повністю відповідає дійсності. — Я чудова куховарка.

Блідо-блакитні очі Ніни Вінчестер радісно блищать.

— Чудово! Відверто кажучи, нам зрідка випадає нагода посмакувати доброю домашньою їжею. — Вона форкає. — Та хіба ж у когось нині є час на куховарство?..

Я кусаю себе за язика, утримуючись від різкого коментаря. Мені ж бо невідомо анічогісінько про те, що в неї за життя. Той факт, що ця жінка дуже заможна, ще не означає, що вона розпечена.

Утім, якби була в мене зайва сотня баксів, я поставила б її на те, що Ніна Вінчестер розпечена аж до неспромоги.

— А ще нам інколи буде потрібна допомога із Сесілією... — каже місис Вінчестер. — Наприклад, може знадобитися забрати її по обіді зі школи чи від подружки. Адже ви маєте автівку, чи не так?

Я насилу втримуюся, щоб не розреготатися, почувши запитання. Так, у мене справді є автівка... власне, це взагалі *єдине*, що в мене зараз є. Мій «ніссан», якому вже десять років, просмердів усю вулицю перед її будинком, і саме в ньому я наразі живу. Усе моє манаття лежить у багажнику. Останній місяць я спала просто на задньому сидінні.

Коли місяць проживеш у власній автівці, починаєш розуміти, які важливі в нашому житті всі ці дрібнички. Туалет. Рукомийник. Можливість випростати ноги, коли лягаєш спати. Оцього останнього мені бракує найдужче.

— Так, у мене є автівка, — кажу я.

— От і чудово! — Місис Вінчестер плескає в долоні. — Певна річ, я дам вам автокрісло для Сесілії. Їй потрібна додаткова подушка, щоб користуватися пасками безпеки. Для того щоб відмовитися від неї, Сесілія ще не вигналася у зріст, та й у вазі не дотягує. Фахівці з американської педіатричної академії вважають, що...

Поки Ніна Вінчестер розводиться про те, якими мають бути зріст і вага дитини, щоб відмовитися від використання додаткових подушок, я вирішую скористатися нагодою і роздивитися. Меблювання у вітальні суперсучасне. Такого величезного телевізора з плоским екраном мені досі взагалі не траплялося бачити. Звісно, деталізація зображення в нього просто неймовірна, а в кожній частині кімнати тут понапхано динаміків з ефектом просторового звучання, щоб досягти оптимального ефекту. В кутку — справжній камін, поличка над ним захищена світлинами родини Вінчестерів, знятими під час поїздки до найвіддаленіших місцин у світі. Скидаю очі — стеля просто-таки запаморочливо висока, на ній висяюється мерехтлива люстра.

— А ви як вважаєте, Міллі? Адже я маю слухність, чи не так? — питає місис Вінчестер.

Кліпаю. Гарячково намагаюся згадати, про що тут щойно йшлося, і збагнути, про що вона могла мене спитати. Але намарно.

— Так, звісно, — кажу я.

Хай там про що мова, моє «так, звісно», схоже, неабияк потішило її.

— Я *така* рада, що й ви тієї самої думки!

Вона ставить ноги рівно. Потім знову закидає одну на одну. Ноги в неї грубенькі.

— І, певна річ, — веде далі вона, — залишилося ще питання оплати. Ви ж бачили суму, вказану в оголошенні, так? Вона вас влаштовує?

Сковтую слину. Сума, вказана в оголошенні, мене не просто влаштовує. Якби я була мультяшною героїнею, то в моїх очах, коли я читала те оголошення, крутилися б лічильники зі знаком долара. Проте саме обіцяна винагорода мало не віднадила мене від того, щоб надіслати резюме. Людині, яка пропонує таку зарплатню, людині, яка живе в такому будинку, ніколи не спаде на думку взяти на роботу таку, як я.

— Так, — видихаю трохи здушено. — Так, мене влаштовує.

Вона зламає брову.

— Ви ж бо в курсі, що йдеться про роботу з проживанням, так?

Це вона що, цікавиться, чи не проти я полишити свої розкішні апартаменти на задньому сидінні «ніссана»?

— Так, я знаю.

— Чудово! — Вона підсмикує сукню й зводиться. — Може, тоді я влаштую вам екскурсію будинком? Щоб ви бачили, на що зголошуєтеся?

Я теж зводжуся. Місис Вінчестер узута в черевички на підборах, навіть у них вона всього лишень на декілька дюймів^[1] вища, ніж я у своїх черевичках на пласкій підшві. Утім враження таке, наче вона значно вища за мене.

— Так, авжеж! Чудова ідея!

Вона демонструє мені будинок, розповідає про нього аж так детально, що вже починаю гадати: можливо, я помилилася, хибно зрозуміла оголошення, і ця жінка — ріелторка, яка сприйняла мене за потенційну клієнтку. Будинок справді *дивовижний*. От було б у мене зайвих чотири-п'ять мільйонів доларів, я достеменно його придбала б. На додачу до першого поверху — з величезною вітальнею і кухнею зі свіжим ремонтом — є ще другий, на якому розташована спальня

містера й місис Вінчестер, кімната їхньої доньки Сесілії, кабінет містера Вінчестера й кімната для гостей — викапаний номер десь у найкращому готелі Мангеттену. А біля наступних дверей місис Вінчестер зупиняється з урочистим виглядом.

— А тут у нас... — Вона рвучко розчахує двері. — Наш домашній кінотеатр!

І справді, це кінотеатр, справдешній кінотеатр *просто в будинку* — наче мало їм першому поверсі. Справжня глядацька зала, з розташова отого величезного телевізора на ними у формі амфітеатру рядами й величезним, від підлоги аж до стелі, екраном. Навіть автомат для попкорну стоїть у кутку...

За мить я помічаю, що місис Вінчестер дивиться на мене, очікуючи реакції.

— Вау! — виголошую я; сподіваюся, у голосі звучить належний захват.

— Чудово, еге ж? — Жінка тремтить від захоплення. — У нас величезна відеотека, тож є з чого вибрати. І, певна річ, усі звичайні канали. Ще й стрімінгові сервіси підключено.

— Певна річ, — киваю я.

Вийшовши нарешті з кінотеатру, ми підходимо до останніх дверей у самісінькому кінці коридору. Ніна зупиняється, поклавши руку на дверну ручку.

— Це моя майбутня кімната? — питаю я.

— Так, майже.

Вона натискає на ручку. Та піддається, голосно рипнувши. Мимоволі зауважую, що ці двері — зі значно грубішої деревини, ніж усі інші. А за дверима — темні сходи.

— Ваша кімната нагорі. У нас є ще мансардний поверх.

Темні, вузькі сходи зовсім не такі розкішні, як усе в цьому будинку, — і що, невже справді так важко було вкрутити тут бодай якусь лампочку? Але, звісно, я звичайна челядь. Ніхто й не розраховував, що на облаштування моєї кімнати витратять таку саму суму, як на той домашній кінотеатр.

Піднявшись сходами, опиняємося у вузькому коротенькому коридорі. На відміну від першого поверху, тут стеля аж лячно низька. Мене довготелесою не назвеш, але виникає мимовільне бажання втягнути голову в плечі.

— У вас буде свій санвузол. — Вона киває на двері ліворуч. — А оце — ваша майбутня кімната...

Місис Вінчестер рвучко прочиняє інші двері. Усередині темно, хоч в око стрель, аж тоді вона смикає за якийсь поворозок — і вмикається світло.

Кімната крихітна. Іншого визначення тут годі знайти. Але якби ж то лишень це!.. На додачу стеля тут укїсна, це справді мансарда. У глибині кімнати стеля вже десь на рівні моєї талії. У спальні Вінчестерів стоїть величезне ліжко, гардероб і туалетний столик з горіхового дерева. У цій кімнаті — маленьке односпальне ліжко, приземкувата книжкова шафа й крихітний комод із дзеркалом. Над ним угорі — дві лампочки без плафонів.

Словом, кімната дуже непоказна, але мене це влаштовує. Якби вона була аж *надто* затишна, я була б певна, що робота мені не світить. А те, що ця кімната така миршавенька, означає: вимоги в господині не такі вже й високі, а отже, у мене є крихітний, мацюпусінький шанс.

Однак щось тут є... Щось, що мене непокоїть.

— Перепрошую, що кімната така маленька, — місис Вінчестер зсуває брови. — Але тут вас ніхто не турбуватиме.

Підходжу до одинарного вікна. Воно таке саме маленьке, як і кімната. Майже з мою долоню завбільшки. А виходить на заднє подвір'я. Там, унизу, садівник — я вже бачила його на головному подвір'ї, коли заходила в будинок, — підстригає живопліт величезними садовими ножицями.

— То що скажете, Міллі? Вам подобається?

Озираюся й бачу: місис Вінчестер усміхається. Я досі не годна до пуття визначити, що саме мене непокоїть. Щось у цій кімнаті викликає в мене страх — шпарка кулька вовтузиться десь у сонячному сплетінні.

Либонь, це через вікно. Воно виходить на задній двір. Якщо вскочу в халепу та спробую покликати на допомогу, мене просто ніхто не побачить. Можна буде горлати й верещати аж до скону, жодна жива душа не почує.

Але кого я намагаюся надурити? Мені пощастить, якщо я зможу жити в цій кімнаті. У мене буде власний санвузол, справжнє ліжко, на якому можна лежати, випроставши ноги. Це крихітне ліжко, порівняно із заднім сидінням мого авто, здається таким привабливим, що мені сльози мало не нагортаються на очі.

— Бездоганно, — кажу я.

У місис Вінчестер моя відповідь, схоже, викликає захват.

Вона веде мене назад темними сходами. Ми спускаємося на другий поверх, і, лишень опинившись на нижньому сходовому майданчику, я зводжу дух. Це ж треба, я навіть не усвідомлювала, що затамувала його. Щось у тій кімнаті було моторошне, але, якщо мені пощастить отримати цю роботу, я на те не зважатиму. Взагалі не зважатиму.

Плечі мої нарешті розпружуються, я вже розтуляю губи, щоб поставити ще одне запитання, коли позаду нас лунає чийсь голос.

— Мамусю?..

Рвучко завмираю. Озираюся й бачу маленьку дівчинку, яка стоїть у нас за спинами. У неї такі самі світло-блакитні очі, як у Ніни Вінчестер, але ще на кілька відтінків світліші. Волосся не просто біляве — воно майже біле. Вбрана дівчинка в блідо-блакитну сукенку з білими торочками. І дивиться на мене так, наче бачить наскрізь. От просто душу мою бачить.

Пам'ятаєте оті фільми про всілякі жахливі культи й моторошних діточок, які вміють читати думки, вклоняються дияволу, живуть на кукурудзяному полі? От якби комусь спало на думку провести кастинг для такої жахачки, роль достеменно отримала б оця мала. Навіть прослуховування проводити не знадобилося б. Режисер, щойно глянув би на неї, одразу заявив би: «Так, ти в нас гратимеш лячну дівчинку номер три».

— Сісі! — вигукує місис Вінчестер. — Ти вже повернулася із заняття балетом?

Дівчисько повільно киває.

— Так, мене підвезла мама Белли.

Місис Вінчестер обіймає малу за худорляві плечі, але вираз обличчя тієї не змінюється, а блідо-блакитні очі прикуті до мого обличчя. У мене що, проблеми з психікою? Чого б то я вирішила, що дев'ятирічне дівчисько замислило собі мене вколошкати?

— А це Міллі, — каже доньці місис Вінчестер. — Міллі, це моя донька, Сесілія.

Очі в Сесілії — наче два океани в мініатюрі.

— Приємно познайомитися, Міллі, — каже вона чемно.

Отож імовірність, що дівчисько закатрупить мене уві сні, якщо я отримаю цю роботу, становить щонайменше відсотків двадцять п'ять. Але я все одно хочу цю роботу.

Місис Вінчестер цьомкає доньку в біляву маківку, а тоді мала стрімко зникає у своїй кімнаті. У неї там, авжеж, є моторошний ляльковий будиночок, мешканки якого вночі оживають. Може, вколошкає дівчисько мене не власноруч, а доручить це котрійсь зі своїх ляльок.

Та ну, що за дурниці. Мабуть, дівчинка нівроку. Те, що вона вбрана в ту страхолюдну сукенку, через яку скидається на маленького привида вікторіанської доби, — зовсім не її провина. І загалом я люблю дітлашню. Попри те що протягом останніх десяти років небагато мені випадало шансів поспілкуватися з ними.

Коли ми повертаємося на перший поверх, я розпружуюся. Місис Вінчестер лагідна й доволі притомна — як для такою мірою заможної пані. Вона надалі розводиться про будинок, про доньку, про роботу, але я слухаю її хіба краєм вуха. Це чудова посада — от і все, чого я певна на сто відсотків. Я правицю віддала б за цю роботу.

— У вас є якісь запитання, Міллі? — питає господиня.

Хитаю головою.

— Ні, місис Вінчестер.

Вона цокає язиком.

— Будь ласка, звіть мене Ніною. Якщо ви тут працюватимете, я почуватимуся геть по-дурному, коли ви звертатиметеся до мене «місис

Вінчестер». — Вона сміється. — Наче я якась грошовита стара порхавка...

— Дякую, Ніно, — озиваюся я.

Обличчя її яснішає. Хоча, можливо, річ у водоростях чи шкірці огірка — якими там засобами для шкіри користуються заможні люди? Ніна Вінчестер — з тих пані, котрі регулярно відвідують спа.

— У мене добре передчуття, Міллі. Серйозно, дуже добре.

Складно не заразитися її ентузіазмом. Складно притлумити вогник надії, коли вона стискає мою загрубілу долоню своїми гладенькими, наче в дитини, пальчиками. Мені так хочеться вірити, що протягом кількох наступних днів Ніна Вінчестер мені зателефонує і запропонує місце помічниці у себе в будинку! Що в мене буде нарешті змога полишити мій «ніссан»-палац. Мені так кортить у це вірити.

Проте, хай там що Ніна за людина, вона достеменно не дурепа. Вона не найматиме на роботу жінку, не дозволить їй жити під своїм дахом і дбати про свою дитину, попередньо не довідавшись про неї деталі. А тільки-но довідається...

Важко сковтую клубок у горлі.

Стоячи на ганку, Ніна Вінчестер лагідно прощається зі мною.

— Дуже дякую, що зголосилися прийти на співбесіду, Міллі. — Простягає руку та ще раз стискає мої пальці. — Обіцяю, невдовзі я повідомлю вам своє рішення.

Нічого вона мені не повідомить. У цьому дивовижному будинку я востаннє. І почнімо з того, що мені взагалі не варто було сюди приходити. Слід було подавати резюме на вакансію, на яку маю реальні шанси, замість пхатися сюди й марнувати свій та її час. Подалася б краще кудись у ресторан швидкого харчування.

Садівник, якого я бачила з вікна горища, знову порається на моріжку перед будинком. В руках у нього досі ті здоровенні ножиці, зараз він підстригає живопліт просто перед будинком. Він кремезний, на ньому футболка, яка виставляє на позір приголомшливі біцепси та майже не приховує татуювань. Садівник поправляє бейсболку, і його темні, дуже темні очі на мить зустрічаються з моїми.

Скидаю руку на знак вітання.

— Привіт, — гукаю я.

Чоловік витріщається на мене. Не відповідає на вітання. Не вшановує мене навіть наказом не займати його дорогоцінний моріжок. Просто дивиться.

— І мені приємно познайомитися... — бурмочу собі під ніс.

Виходжу через металеву автоматичну браму в паркані, який оточує масток, і простую до своєї автівки-оселі. Востаннє озираюся на садівника й помічаю, що він досі проводить мене очима. Щось у виразі його обличчя змушує мене відчувати, як сироти на хребті виступають. Аж тоді він хитає головою, ледь-ледь, майже непомітно. Наче намагається мене попередити.

Але так і не каже жодного слова.

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 сантиметра.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Коли живеш у автівці, доводиться все максимально спрощувати.

От, наприклад, тут не замутиш людної туси. Ані тобі вечірок із сиром та вином, ані тобі гри в покер цілу ніч. Але це не проблема, бо людей, з якими я хотіла б зустрітися, немає. А от де сходити в душ — то значно серйозніше питання. За три дні опісля того, як мені дали копняка з моєї квартири-студії — і за три тижні після того, як мене звільнили з роботи, — я натрапила на заправку, що мала громадську душеву. Побачивши її, я мало не розридалася від щастя. Так, про якусь приватність годі було мріяти, а ще в тій душовій було відчутно запах сечі... Однак тієї миті мені страшенно кортіло вимитися.

Тепер я обідаю на задньому сидінні автівки. У мене є електроплитка, що її з якоїсь особливої нагоди можна ввімкнути в гніздо автомобільного підкурювача, але переважно я харчуюся сандвічами. Цілими купами сандвічів. У мене є крихітний холодильник, де я зберігаю м'ясну нарізку й сир, а ще — буханець білого хліба. У супермаркеті він коштує дев'яносто дев'ять центів. Ну, а ще, звісно, у мене є снеки. Пакетики чипсів. Крекери з арахісовим маслом. Печиво з кремовою начинкою. Варіантів шкідливої для здоров'я їжі на світі існує просто безліч.

Сьогодні моє меню складається із шинки й американського чедера, а присмачені мої сандвічі неабиякою порцією майонезу. Відкушуючи черговий шматочок, я щосили намагаюся не думати про те, як мене вже нудить від сандвічів.

Саме коли я примушую себе нарешті втоптати половину сандвіча, у кишені деренчить телефон. У мене один з тих телефонів-розкладачок, з передплаченим тарифним планом, що їх люди використовують лишень за двох умов: або коли збираються скоїти злочин, або коли вирішили гайнути в минуле років так на п'ятнадцять. Але телефон мені потрібен, і це єдиний варіант, який я можу собі дозволити.

— Вільгельміно Келловей? — уривчасто питає слухавка жіночим голосом.

Повне ім'я змушує мене мимоволі скривитися. Вільгельміною звалася батькова матінка, яка давно вже на тому світі. Не знаю, що то мають бути за психопати такі, щоб назвали доньку Вільгельміною. Утім з батьками я не спілкуюся (а вони, відповідно, не спілкуються зі мною), тому цікавитися трохи запізно. Хай там як, я завжди була Міллі, і під час спілкування намагаюся донести це до співрозмовника якомога швидше. Але щось мені підказує: з людиною, яка мені зараз телефонує, ми ще не скоро перейдемо до того, щоб величати одна одну на ім'я.

— Так? А це?..

— Міс Келловей, це Донна Стентон зі «Смачнобургерів».

А, так, звісно... «Смачнобургери» — ота сумнівна забігайлівка швидкого харчування, куди я кілька днів тому ходила на співбесіду. Серед моїх обов'язків буде розігрівання булочок для бургерів і робота за касою. Утім, якщо працюватиму сумлінно, матиму шанс на підвищення. Ба більше, шанс на те, що вдасться заробити достатньо, щоб знайти собі нормальне житло.

Певна річ, робота, яку мені справді хотілося б отримати, — служниця у Вінчестерів. Проте відтоді, як я ходила на співбесіду до Ніни Вінчестер, минув уже тиждень. Тож можна з усією впевненістю стверджувати, що робота мрії мені не дісталася.

— Я просто хотіла повідомити, — веде тим часом міс Стентон, — що ми вже знайшли кандидатку на вакансію у «Смачнобургерах». А вам бажаємо успіху в подальшому пошуку роботи.

Шинка із чедером рубя стають у горлі. А я ж читала в мережі, що в «Смачнобургерах» не дуже високі вимоги до персоналу. І вважала, що в мене є крихітний шанс отримати посаду навіть попри бурхливе минуле. То була остання співбесіда, про яку мені вдалося домовитися, відколи місис Вінчестер мені не перетелефонувала — і тепер мене охоплює розпач.

Я більше не можу жерти сандвічі в автівці.

Просто не можу.

— Міс Стентон, — кажу квапливо. — Можливо, ви могли б узяти мене на роботу до якоїсь іншої філії вашої мережі? Я справді сумлінна

працівниця. Дуже відповідальна. Я завжди...

Затинаюся. Моя співрозмовниця вже поклала слухавку.

У правиці в мене сандвіч, лівицею я стискаю телефон. Це безнадійно. Ніхто не хоче брати мене на роботу. Всі потенційні працедавці сприймають мене однаково. А мені ж так потрібно почати все з початку! Я ж бо гаруватиму, мов коняка, якщо доведеться! Я докладатиму максимум зусиль.

Намагаюся придушити сльози, що нагортаються на очі... хоча бозна нащо. Адже тут, на задньому сидінні «ніссана», ніхто не побачить, як я рюмсаю. Немає на світі жодної людини, якій було б до мене небайдуже. Батьки умили руки ще понад десять років тому.

Телефон знову деренчить. Виринаю з виру жалоців до себе, бідосі. Тильним боком долоні витираю очі й натискаю на зелену кнопку, приймаючи виклик.

— Так? — кажу хрипко.

— Вітаю. Це ж Міллі?

Голос здається непевно знайомим. Притискаю телефон до вуха, серце заходитьсь.

— Так...

— Це Ніна Вінчестер. Пам'ятаєте, ви були в мене на співбесіді минулого тижня?

— Т-так... — Щосили прикушую нижню губу. Нащо вона мені телефонує? Я була певна, що вона вже знайшла собі служницю й вирішила не повідомляти мені, що вакансію закрито. — Так, звісно.

— Словом, якщо ви досі зацікавлені в цій вакансії, ми залюбки запропонуємо вам роботу.

Кров рине до голови. Я відчуваю раптове запаморочення. «Ми залюбки запропонуємо вам роботу». Це вона що, серйозно? Імовірність того, що мене приймуть «Смачнобургери», існувала принаймні якась, але було просто неймовірним, що така жінка, як Ніна Вінчестер, може запросити мене до свого будинку. Те, що вона дозволить у себе *жити*!..

Може, вона просто не перевірила мої рекомендації? Не стала шукати про мене інформацію? Може, вона такою мірою зайнята, що в неї

просто не дійшли до того руки? А можливо, вона з тих жінок, які пишаються своєю інтуїцією?..

— Міллі? Ви мене чуєте?

Усвідомлюю, що увесь цей час ані пари з вуст не пустила — аж такою мірою я вражена.

— Так, чую.

— То що, вас ще цікавить вакансія?

— Так... — Я щосили стараюся, щоб голос не звучав надміру життєрадісно. — Так, звісно. Я залюбки працюватиму на вас.

— Працюватимете у мене, — виправляє мене Ніна.

Придушено сміюся.

— Так. Звісно.

— То коли ви зможете розпочати?

— Ем... а коли вам буде зручно?

— Якнайшвидше! — Ох, як мені хотілося б уміти сміятися так, як Ніна! У мене сміх зовсім інший. Якби ж то я могла клацнути пальцями й просто помінятися з нею місцями! — У нас тут ціла купа випраної білизни, яку треба розкласти по шафах!

Сковтую слину.

— То, може, завтра?

— Це було б просто ідеально! Але хіба вам не потрібен час на те, щоб зібрати речі?

Дуже не хочеться втаємничувати її в те, що увесь мій крам зараз лежить у багажнику моєї автівки.

— Я дуже швидко збираюся.

Вона знову сміється.

— Мені подобається ваш настрій, Міллі. Чекаю не дочекаюся, коли ви приїдете до нас і станете до праці.

Поки ми з Ніною домовляємося щодо мого завтрашнього першого робочого дня, я сушу собі мізки от над чим: чи ставилася б вона до мене так само, якби знала, що останні десять років мого життя минули за ґратами?..

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Наступного ранку я приїжджаю до будинку Вінчестерів, коли Ніна вже відвезла Сесілію до школи. Паркуюся біля металевого паркану, що ним оточено ділянку. Ніколи раніше не бачила будинку, який мав би такий паркан, і тим паче не жила в такому. Але ці мажорні обійстя на Лонг-Айленді всі ховаються за парканами. Зважаючи на те, який низький тут рівень злочинності, аж такі заходи безпеки здаються надмірними. Але ж хто я така, щоб про це судити? За інших рівних умов, якби в мене був вибір між будинком з парканом і будинком без паркану, я теж вибрала б варіант із парканом.

Брама під час минулого мого візиту була прочинена, але зараз зачинена. І, що цілком природно, замкнута. Якусь мить стовбичу незрушно, поставивши біля ніг дві свої сумки з речами. Намагаюся зрозуміти, як же мені потрапити досередини. Щось не бачу я тут дзвоника... Але онде отой садівник — знову порається з лопатою на моріжку.

— Перепрошую! — гукаю я.

Чоловік кидає на мене погляд через плече, а тоді знову заходиться копати. Який гречний хлоп мені стрівся!

— Перепрошую! — повторюю я, цього разу достатньо голосно, щоб він не міг вдати, буцімто не чує.

Цього разу чоловік повільно, дуже повільно спинається на ноги. І так само неквапом простує величезним моріжком до брами. Відтак стягає з рук грубі гумові рукавички й питально зводить брови.

— Добридень! — вітаюся, намагаючись не виказувати хвилювання. — Мене звати Міллі Келловей, у мене сьогодні перший робочий день у цьому будинку. На мене чекає місис Вінчестер, і я хотіла б потрапити досередини.

Чоловік нічого на це не відповідає. Здалеку я завважила тільки, що він неймовірно високий (принаймні на голову вищий від мене!), і біцепси в нього завбільшки з моє стегно кожен. Але тепер зблизька я розумію, що на додачу він узагалі дуже нівроку. На позір йому

тридцять із хвостиком. У нього густе чорнюще волосся, зараз вологе від поту, оливкова шкіра. Словом, брутальна чоловіча врода. Але найдужче вражають мене його очі. Вони чорні — такі чорні, що райдужку не відрізнити від зіниці. І щось у його погляді змушує мене позадкувати на крок.

— Емм... Чи могли б ви мені допомогти?

Чоловік нарешті розтуляє губи. Я очікую, що зараз мені порадять зникнути геть з очей або вимагатимуть якесь посвідчення особи, але натомість у мене стріляють якоюсь італійською скоромовкою. Ну, тобто мені здається, що італійською. Жодного слова італійською я не знаю, але якось дивилася кіно із субтитрами. За звуком наче схоже.

— Ой... — підсумовую я, коли він завершує свій монолог. — То... емм... Англійською ви не володієте?

— Англійська? — каже він з таким божевільним акцентом, що я наперед розумію, якою буде відповідь. — Ні. Англійська не володіти.

Просто чудово. Кашляю, прочищаючи горло та обмірковуючи, як найкраще пояснити цьому хлопцеві, чого ж я від нього домагаюся.

— Отже, я... — тицяю собі в груди, — я працюю в місис Вінчестер... — Тепер я тицяю в будинок. — Мені треба... зайти. — Вказую на замок. — *Зайти*.

Він супить брови — оце й уся відповідь. Просто дивовижно.

Я вже ладна витягти телефон і набрати Ніну, коли раптом чоловік задкує на крок, натискає якусь кнопку, і хвіртка прочиняється — неквапом, наче в уповільненій зйомці.

Тепер, коли можна ввійти, я маю нагоду роздивитися будинок, який в осяжному майбутньому буде мені прихистком. У будинку два поверхи й горище. Завдовжки приблизно як квартал у Брукліні. А ще він просто-таки засліпливо-білосніжний, мабуть, щойно пофарбований, і зовні наче сучасний, але хіба ж я знаюся на архітектурі? З упевненістю можу сказати лишень одне: на вигляд цей масток такий, наче в людей, які тут живуть, водиться забагато грошви й вони не втямлять, що з нею робити.

Беруся за ручку однієї із сумок, але садівник випереджає мене. Навіть оком не змигнувши, піднімає обидві сумки однією рукою і

простує до ганку. А валізи ці важезні — адже в них буквально все моє майно, за винятком автівки. Я дуже вдячна, що садівник допоміг мені їх нести.

— *Gracias*, — кажу я.

Він спантеличено дивиться на мене. Гм... здається, це іспанською, а не італійською. Та й таке...

Тицяю собі в груди.

— Міллі, — кажу я.

— Міллі. — Він киває на знак того, що зрозумів, а тоді вказує на себе. — Я Ензо.

— Приємно познайомитися, — кажу ніяково, хай навіть він мене не зрозуміє. Але, Боже милий, якщо він тут живе, якщо він тут працює, то принаймні *кілька слів* англійською він мусив запам'ятати!

— *Piacere di conoscerti*[2], — каже він.

Мовчки киваю. Схоже, із садівником ми вже потоваришували.

— Міллі, — повторює він своїм шаленим італійським акцентом. Здається, наче він збирається щось сказати, але йому бракує знання мови. — Ти...

Сичить якесь слово італійською, аж тут ми обоє чуємо, як прочиняються вхідні двері. Ензо квапиться назад на моріжок і заходиться з демонстративною старанністю правувати своїм садовим причандаллям. Я заледве розчула те слово, що він його промовив. *Pericolo*. Хай там що воно означає. Може, це такий безалкогольний напій, і садівник потерпає від спраги. «*Peri cola* — бери колу!»

— Міллі! — Ніна, здається, аж нетямиться від радості, побачивши мене. Такою мірою нетямиться, що раптом рвучко обіймає мене. — Я така рада, що ви вирішили працювати в нас! Я просто-таки відчула, що між нами одразу виник якийсь зв'язок! Розумієте, про що я?

Так я й думала. Вона в нас вважає себе жінкою з добре розвинутою інтуїцією, а тому просто не стала шукати про мене відомості. Тепер треба подбати про те, аби в неї ніколи не виникло жодних причин для недовіри.

— Так, я розумію, про що ви. Я теж це відчула.

— Заходьте, заходьте!

Ніна хапає мене попід лікоть і заводить до будинку, геть не зважаючи на те, що я насилу тягну дві свої важезні сумки. Ні, я, авжеж, не сподівалася, що вона запропонує мені допомогти. Таке б їй і на думку не спало.

Мимоволі зауважую, що зараз будинок виглядає зовсім по-іншому, ніж під час моїх попередніх відвідин. Серйозно, зовсім по-іншому! Коли я приходила на співбесіду, будинок Вінчестерів аж блищав — усе здавалося мало не стерильним. Але зараз він скидається на свинарник. Кавовий столик біля канапи захаращений шістьма чашками (у всіх якесь липке на позір питво), стосами пожужмлених газет і журналів та перехнябленою упаковкою з-під піци. По всій вітальні розкидано одяг і сміття. На столі залишки вчорашньої вечері.

— Як бачите, — каже Ніна, — ви приїхали саме вчасно.

Отже, Ніна Вінчестер нечупара. От у чому її таємниця. Мені знадобиться кілька годин, щоб привести будинок до ладу. А може, навіть кілька днів. Але мене це влаштовує — я ж бо так хотіла займатися чесною важкою працею! Мені подобається те, що я потрібна. Якщо зможу стати для господині незамінною, зменшиться ризик, що вона випхає мене під три чорти, у тому разі як (чи то пак коли) дізнається правду.

— Я лишень сумки віднесу в кімнату, гаразд? — кажу я. — А тоді все приберу.

Ніна ущасливлено зітхає.

— Ви просто диво, Міллі. Дуже вам дякую. Також... — Вона хапає сумочку, що лежить на кухонній стійці, порається в ній, а тоді видобуває айфон останньої моделі. — От, я вам дещо купила. Минулого разу я звернула увагу на те, що телефон у вас дуже застарілий. На випадок, якщо в мене виникне потреба з вами зв'язатися, я хочу, щоб у вас був надійний апарат.

Я нерішуче беру до рук новісінький айфон.

— Отакої. Це дуже щедро з вашого боку. Але, боюся, я все одно не зможу поки що дозволити собі оплачувати тарифний план...

Вона на це лишень відмахується.

— Я додала вас до нашого сімейного тарифу. Це дуже дешево, майже задарма.

«Майже задарма»? Маю таке відчуття, наче те, що вона має на увазі під цим, дуже відрізняється від мого розуміння цієї фрази.

Перш ніж устигаю заперечити, зі сходів у мене за спиною лунає звук кроків. Озираюся й бачу чоловіка в сірому діловому костюмі, який спускається з другого поверху. Коли він зауважує мене посеред вітальні, то рвучко зупиняється в узніжжі сходів, вочевидь, вражений моєю появою. Очі його розширюються ще дужче, коли бачить мої сумки.

— Енді! — вигукує Ніна. — Ходи-но сюди, познайомся з Міллі!

А це, мабуть, Ендрю Вінчестер. Коли я шукала в гуглі відомості про родину Вінчестерів, у мене очі мало з очниць не випали, коли я побачила, які в цього чоловіка статки. Після того багатозначного числа домашній кінотеатр і металевий паркан навколо маєтку вже не здаються аж такою дивовижею. Він бізнесмен, якому від батька дісталася успішна компанія, і відтоді він збільшив її прибутки. Але, судячи з його здивованого обличчя, цілком зрозуміло, що всі проблеми, пов'язані з домашнім господарством, він доручив розв'язувати дружині. А в неї, схоже, з голови випало: треба попередити його про те, що вона найняла хатню помічницю з проживанням.

— Добридень... — Містер Вінчестер, ледь насупивши брови, заходить до вітальні. — Міллі, так? Перепрошую, я не знав...

— Енді, я ж тобі про неї розповідала! — Дружина злегка схиляє голову до плеча. — Я казала, що нам треба найняти когось, щоб допомогли з прибиранням, куховарством і Сесілією. Я ж бо достеменно тобі казала!

— Так, звісно... — Обличчя його нарешті розгружується. — Ласкаво просимо, Міллі. Ваша допомога нам справді не завадить.

Ендрю Вінчестер простягає руку, щоб я потиснула. Складно не помітити, що він чоловік надивовижу вродливий. Проникливі карі очі, пишне волосся кольору червоного дерева, сексуальна ямочка на підборідді. А ще просто-таки неможливо не завважити, що він значно привабливіший за свою дружину, навіть попри те, яка вона плекана. Це

здається мені трохи дивним. У цього хлопа грошей як бруду, врешті-решт. Він міг би обрати будь-яку жінку, котру заманеться. Те, що він не взяв собі за половину двадцятирічну модельку, заслуговує неабиякої поваги.

Пхаю свій новий телефон у кишеню джинсів і потискаю його руку.

— Приємно познайомитися, містере Вінчестере.

— Будь ласка... — Він лагідно всміхається мені. — Будь ласка, звіть мене Ендрю.

Коли він це промовляє, щось у виразі обличчя Ніни Вінчестер змінюється. Вона підтискає губи, очі її звужуються. Не знаю чому. Вона ж бо й сама запропонувала звертатися до неї на ім'я. Крім того, аж ніяк не схоже на те, що Ендрю Вінчестер підбиває до мене клинці. Він чемно дивиться просто мені в очі, погляд його не опускається нижче моїх ключиць. Власне, не те щоб йому було що роздивлятися — навіть попри те що сьогодні я не стала надівати ті окуляри в черепаховій оправі, у свій перший робочий день я вбралася в непоказну блузку й зручні блакитні джинси.

— Хай там як, — різко каже Ніна, — хіба тобі ще не час до офісу, Енді?

— А, звісно. — Він поправляє сіру краватку. — У мене о пів на десяту зустріч у місті, тож варто поквапитися.

Ендрю цілує Ніну в губи довгим поцілунком і стискає її плече. Наскільки я встигла зрозуміти, шлюб у цих двох щасливий. А Ендрю здається доволі земною людиною як на чоловіка, чії статки обраховують восьмизначною сумою. А як він послав їй поцілунок рукою, уже стоячи у дверях... Він точно кохає свою дружину.

— У вас дуже милий чоловік, — звертаюся я до Ніни, коли за ним зачиняються двері.

В очах її знову той самий похмурий, підозріливий вираз.

— Ви так вважаєте?

— Ну... так, — кажу обережно. — Я про те, що він наче... чи ви давно вже одружені?

Ніна задумливо дивиться на мене. Але, замість відповісти на моє запитання, раптом цікавиться:

— А де ваші окуляри?

— Прошу?

Вона зводить брову.

— Під час співбесіди ви були в окулярах, еге ж?

— А, так. — Мені страшенно не хочеться визнавати, що ті окуляри були зі звичайними скельцями, що то була просто спроба здаватися розумнішою і серйознішою. І так, менш привабливою. Здаватися такою, що не становить загрози. — Я... еее... Я сьогодні в контактних лінзах.

— Серйозно?

Не знаю, нащо я збрехала. Можна ж було просто сказати, що в мене в цілому не дуже поганий зір. Натомість я остаточно забрехалася й приплела ще контактні лінзи на додачу, які, авжеж, не ношу.

Відчуваю, що Ніна придивляється до мене, ніби намагаючись зауважити ті лінзи.

— А хіба лінзи — це... це якась проблема? — питаю нарешті я.

Праве око в неї смикається. На якусь мить мені стає лячно: а що, як вона зараз накаже мені забиратися під три чорти? Аж тоді її обличчя лагіднішає.

— Певно, що ні. Просто мені здалося, ці окуляри вам *так* личать! Просто дивовижно! Надівайте їх якомога частіше!

— Так, звісно. — Тремтливою рукою перехоплюю ручку однієї зі своїх сумок. — Може, я спочатку віднесу речі до себе нагору, а тоді розпочну прибирання?

Ніна плескає в долоні.

— Чудова ідея!

І знову вона не пропонує допомогти мені із сумками, поки ми деремося двома маршами сходів на горище. Десь на середині другого маршу виникає враження, що в мене зараз обірвуться руки. Втім у Ніни не виникає бажання зупинитися на мить, аби бодай дати мені змогу перехопити ті бісові сумки зручніше. Зітхаю полегшено, коли нарешті важко ставлю вантаж на підлогу у своїй новій кімнаті. Ніна смикає за поворозок і вмикає дві лампочки, що освітлюють моє нове помешкання.

— Сподіваюся, вам сподобається, — каже вона. — Я вирішила, що тут вам буде затишніше — ніхто не турбуватиме, ще й власний санвузол матимете.

Можливо, вона почувається винною через те, що їхня величезна кімната для гостей порожнює, поки я житиму в кімнатці, завбільшки немов комірka для віників. Але мене все влаштовує. Та будь-яке приміщення, більше за заднє сидіння моєї автівки, — це вже справжній палац! Не дочекаюся, коли сьогодні настане мить лягти спати на це ліжко... Я просто до непристойного вдячна.

— Усе бездоганно, — кажу я чесно.

Окрім ліжка, комода й книжкової шафи помічаю, що в кімнаті є ще дещо, чого я тоді, першого разу, не помітила. Крихітний мініхолодильник, десь фут[3] заввишки. Він увімкнений і ритмічно гуде. Нагинаюся й прочиняю дверцята.

У холодильнику лишень дві вузькі полицки. На горішній лежить три маленькі пляшки води.

— Запобігати зневодненню дуже важливо, — виголошує Ніна серйозно.

— Так, авжеж...

Побачивши спантеличений вираз мого обличчя, вона усміхається.

— Певна річ, це ваш холодильник і ви можете класти туди що заманеться. Я просто вирішила, ну, щоб він не порожнював.

— Дякую.

Узагалі не так уже це й дивно. Хтось залишає на подушці ментолові льодяники як приємний сюрприз. А Ніна от вирішила залишити три пляшечки води.

— Хай там як... — Ніна витирає долоні об стегна, хоча руки в неї чисті. — Не заважатиму вам. Розкладайте речі й беріться до прибирання. А я піду готуватися до зустрічі АБВ.

— АБВ?

— Асоціації батьків і вчителів. — Вона знову широко всміхається. — Я її віцепрезидентка.

— Чудово, — кажу я, тому що саме це вона воліє почути. Ніну дуже легко потішити. — Зараз я хутенько розпакую речі й стану до праці.

— Дуже вам дякую. — Її пальці легенько торкаються моєї руки. Вони в неї теплі й сухі. — Ви мені просто життя врятували, Міллі. Я страшенно рада, що ви тут.

Ніна йде до дверей, я вже кладу руку на ручку, щоб зачинити їх за нею... аж тоді дещо впадає мені у вічі.

От що муляло мені в цій кімнаті, відколи я вперше сюди потрапила! Мені раптом стає млосно.

— Ніно?

— Так?

— А чому... — Я кашляю, прочищаючи горло. — Чому замок на дверях ззовні, а не зсередини?

Ніна опускає очі на дверну ручку, наче аж дотепер ніколи цього не помічала.

— Лишенько! Перепрошую. Ми раніше використовували цю кімнату як комірку, тому, певна річ, замок встановили ззовні. Але потім я вирішила, що тут житиме обслуга, а замок ми так і не переставили.

Якщо комусь спаде таке на думку, мене завиграшки можна замкнути в цій кімнаті. А тут лишень одне вікно, та й те виходить на заднє подвір'я. Ця комірка здатна стати смертельною пасткою!

Але, власне, нащо комусь мене в ній замикати?..

— А можна мені ключ від кімнати? — питаю я.

Вона знизує плечима.

— Та я навіть не пам'ятаю, куди його поклала.

— Можна зробити дублікат.

Світло-блакитні очі ледь звужуються.

— Нащо? Що такого ви збираєтеся зберігати в кімнаті, що нам зась це бачити?

У мене падає щелепа.

— Я... Нічого такого зберігати я не збираюся, просто...

Ніна регоче, закинувши голову.

— Я жартую! Це ж бо *ваша* кімната, Міллі! Якщо хочете мати ключ, я вам його зроблю, слово честі.

Мені починає здаватися, що в цієї жінки роздвоєння особистості. Надто вже швидко в неї змінюється настрій. І хоча вона стверджує, що

пожартувала, щось я цього зовсім не певна. Хай там як, це не має значення. Інших варіантів у мене немає, тож ця робота — подарунок долі. І я скористаюся ним на повну. Хай там що. Змушу Ніну Вінчестер себе полюбити.

Коли Ніна йде, я зачиняю за нею двері. Замкнула б, але не можу. Певна річ.

Зачинивши двері, помічаю ще дещо. Якись довгі тонкі лінії на одвірку й дверях, що тягнуться аж до підлоги десь від рівня мого плеча. Проводжу по них пучками пальців. Враження таке...

Враження таке, що двері хтось дряпав.

Дряпав, силкуючись вирватися назовні.

Та ні, це дурість. У мене просто напад параної. Інколи на старій деревині можуть бути подряпини. І нічого аж такого лиховісного це не означає.

Раптом кімната здається неймовірно спекотною і задушливою. У кутку стоїть маленький обігрівач, завдяки якому, певна річ, узимку тут затишно. Проте жодного способу охолодити повітря в спекотні місяці тут немає. Доведеться купувати вентилятор і ставити його попід вікном...

Хоча кімната значно більша за сидіння моєї автівки, вона все одно дуже маленька — не дивно, що її використовували як комірку. Роззираюся, висуваю шухляди комода — цікаво, які вони завбільшки? Ще тут є гардероб, теж зовсім крихітний, місця заледве вистачить, щоб повісити туди мої нечисленні сукні. Він порожній — лишень кілька плічок і маленьке блакитне цебро в кутку.

Намагаюся прочинити віконце, щоб впустити до приміщення бодай ковток свіжого повітря. Але воно не піддається. Примружуюся, вдивляючись. Торкаюся пучкою рами. Схоже, її стільки разів фарбували, що тепер шари фарби не дають змоги прочинити її.

Отже, вікно в мене є, але воно не відчиняється.

Можна спитати про це Ніну, але мені не хочеться, щоб це мало такий вигляд, наче я, ще не почавши до пуття працювати в неї, уже починаю скаржитися. Може, наступного тижня варто буде мимохідь згадати про

це в розмові. Не так уже й багато я вимагаю — лишень одненьке вікно, яке можна прочинити.

Той садівник, Ензо, знову працює на задньому подвір'ї. Він правує газонокосаркою. На мить зупиняється, щоб м'язистою рукою витерти піт з чола, аж тоді скидає очі. Бачить мене крізь те крихітне віконечко й хитає головою, точнісінько так, як тоді, коли я вперше його побачила. Згадую те слово італійською, яке він видихнув, перш ніж я увійшла до будинку. *Pericolo*.

Витягаю свій новесенький мобільний з кишені. Від мого доторку екран оживає, на ньому спалахують іконки — повідомлення, дзвінки, віджет погоди. Такі телефони не були розповсюджені, коли мене запроторили за ґрати, а опинившись на волі, придбати собі смартфон я змоги не мала. Але в кількох дівчат у реабілітаційних центрах для колишніх ув'язнених, де я жила, коли вперше вийшла, смартфони були, тому я приблизно уявляю, як ним користуватися. І в курсі, на яку з іконок натиснути, щоб запустити браузер.

Вбиваю у віконце пошуку: «*Pericolo* переклад». Либонь, тут, на горищі, сигнал слабкий, тому що сторінка дуже довго завантажується. Минає майже хвилина, аж тоді нарешті на екрані смартфона з'являється переклад слова *pericolo*.

«Небезпека».

² Приємно познайомитися (*итал.*). (Тут і далі прим. пер.)

³ Один фут дорівнює 30,48 сантиметра.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Протягом семи наступних годин я прибираю.

Навіть якби Ніна дуже постаралася, насмітити в будинку ще дужче було б проблематично.

Свинарня тут у кожній кімнаті.

У коробці з-під піци на кавовому столику ще лишилося два шматки, але коробка залита якоюсь липкою і смердючою рідиною, яка просочилася крізь картон і зашмарувала скатертину. Щоб привести її до ладу, довелося на годину замочувати, а потім ще пів години щосили відтирати пляму.

Але найгірша ситуація в кухні. Крім переповненого кошика для сміття тут стоять ще два сміттєві пакети — такі переповнені, що вміст аж вивалюється з них. Та ще в одному з них, виявляється, прорвалося дно. Коли беру пакет, щоб винести, усе сміття розсипається. Смердить страшенно. До горла підступає блювота, але мені вдається стриматися.

У рукомийнику стіс брудних тарілок. Я не можу взяти в тямки, чому Ніна просто не завантажила їх до супер-пупер крутої посудомийки. Аж тоді відкриваю цю посудомийку і виявляю, що вона теж напхот напхана брудним посудом. На додачу ця жінка *не вважає* за потрібне прибрати з тарілок залишки їжі, перш ніж поставити їх до посудомийки. Ну, і *саму* посудомийку, вочевидь, запускати, на її думку, не обов'язково.

Одне слово, мені доводиться мити посуд трьома партіями. Каструлі я мию окремо. Більшість — у пригорілих рештках їжі, що залишилися з бозна-яких часів.

Десь по обіді мені нарешті вдається повернути кухні більш-менш пристойний вигляд. Я собою пишаюся. Це мій перший робочий день, відколи мене звільнили з того бару (цілком і повністю несправедливо звільнили, але останнім часом зі мною постійно таке стається), і я дуже собою задоволена. Усе, чого мені кортить, — далі тут працювати. Ну, і, можливо, щоб вікно в кімнаті відчинялося.

— Ви хто?

Тоненький голосок за спиною лунає, коли я виймаю з посудомийки останню партію тарілок. Рвучко озираюся — за спиною стоїть Сесілія. Дівчинка прикипіла до мене блідо-блакитними очима. Вбрана вона в білу сукенку з торочками, яка робить її неймовірно схожою на маленьку ляльку. Коли я кажу, що вона схожа на ляльку, то маю на увазі ту моторошну ляльку, яка вміла розмовляти та вбивала людей у «Сутінковій зоні»[4].

Я навіть не помітила, як вона увійшла. І Ніни не видно. Звідки мала взагалі взялася? Якщо це той етап моєї роботи в цьому будинку, коли з'ясується, що Сесілія померла ще десять років тому, а оце — її привид, я звільняюся.

Утім ні, можливо, не звільняюся. Радше попрошу збільшити мені платню.

— Привіт, Сесіліє! — кажу з усмішкою. — Я Міллі. Відтепер я допомагатиму вам з хатньою роботою — прибиратиму й наглядатиму за тобою, коли твоя мама попросить. Сподіваюся, ми з тобою непогано проводитимемо час.

Сесілія кліпає світлими очима.

— Я голодна.

Так, я мала б пам'ятати, що це звичайна маленька дівчинка, яка може відчувати голод і спрагу, може вередувати, ба навіть користується вбиральнею.

— А чим би тобі хотілося посмакувати?

— Не знаю.

— А що ти любиш?

— Не знаю.

Стискаю зуби. Сесілія з моторошної маленької дівчинки перетворилася на маленьку дівчинку, яка страшенно дратує. Але ж ми щойно познайомилися. Закладаюся, от мине кілька тижнів, і ми з нею станемо найліпшими подружками.

— Гаразд, тоді я зроблю тобі якусь перекуску.

Вона киває і сідає на один з табуретів, які стоять біля кухонного острівця. Мені здається, я досі відчуваю її пильний погляд — вона наче бачить мене наскрізь, усі мої таємниці. От пішла б вона краще до

вітальні, подивилася б якісь мультики на своєму величезному телевізорі замість отак-от... витріщатися.

— А що тобі подобається дивитися по телевізору? — питаю, сподіваючись, що вона зрозуміє натяк.

Дівчинка супить, наче я її чимось образила.

— Я більше люблю читати.

— Просто чудово! А що саме?

— Книжки.

— А які книжки?

— З літерами.

От, виходить, як. Гаразд, якщо вона не хоче розмовляти про книжки, можна вибрати іншу тему.

— Ти щойно повернулася зі школи? — питаю я.

Вона кліпає.

— А звідки ще я могла повернутися?

— Але... Як ти дісталася додому?

Сесілія зневажливо форкає.

— Мене забрала з балету мама Люсі й привезла додому.

Чверть години тому я чула нагорі кроки Ніни, а отже, вона має бути вдома. Мабуть, треба її повідомити, що Сесілія повернулася. Утім не хочеться її турбувати. До того ж наглядати за Сесілією — це один з моїх робочих обов'язків.

Хвалити Бога, дівчинка, схоже, вирішила, що я їй нецікава, і тепер порпається у своєму блідо-рожевому наплічнику. В креденсі є крекери, а ще — слоїчок з арахісовим маслом. Мащу крекери маслом, як колись робила мама. Ця проста процедура, за якою я стільки разів спостерігала, змушує мене відчувати натяк на ностальгію. А ще — децицію смутку. Я ніколи не думала, що мама отак-от кине мене напризволяще. «Доста, Міллі. Це була остання краплина».

Намастивши крекери арахісовим маслом, я ріжу на кружальця банан і прикрашаю ним кожен крекер. Мені дуже до смаку банан з арахісовим маслом.

— Тадам! — ставлю тарілку на кухонну стійку перед Сесілією. — Крекери з арахісовим маслом і бананом!

Її очі розширюються.

— З арахісовим маслом і бананом?..

— Слово честі, це дуже смачно!

— Але в мене алергія на арахісове масло! — Її щоки стрімко маковіють. — Арахісове масло для мене небезпечно! Ти що, намагаєшся мене вбити?

У мене обривається серце. Ніна ані пів слова не сказала про алергію на арахіс. До того ж арахісове масло отак-от просто стоїть у них у шафці! Якщо в малої ця страшна алергія на арахіс, нащо тримати вдома такий небезпечний для її здоров'я смаколик?..

— Мамо! — верещить Сесілія, зірвавшись із табурета й кидаючись до сходів. — Служниця хотіла отруїти мене арахісовим маслом! Мамусю!

«Боже милий».

— Сесіліє! — сичу я. — Це ж бо просто випадковість! Я не знала, що в тебе алергія, і...

Але Ніна вже квапливо збігає сходами донизу. Попри те, який розгардіяш у будинку, у неї самої вигляд бездоганний: вона знову в засліпливо-білій спідниці й такій самій блузі. Білий її личить. І Сесілії. А вони обоє личать цьому будинку.

— Що тут відбувається? — вигукує Ніна, спустившись сходами.

Здригаюся, коли Сесілія кидається в материні обійми, обхопивши її за талію.

— Вона намагалася примусити мене їсти арахісове масло, мамусю! Я сказала, що в мене алергія, але вона не захотіла навіть чути!

Бліді Нінині щоки пашіють.

— Міллі, це правда?

— Я... — У горлі в мене раптом шерхне. — Присягаюся, я не знала, що в неї алергія.

Ніна супиться.

— Я вам про це розповідала, Міллі. Це просто неприпустимо!

Нічого вона мені не розповідала. Ані слова не сказала про те, що в Сесілії алергія на арахіс. Життям своїм присягаюся. А навіть якби вона

справді мені про це розповідала, то нащо тоді залишила слоїчок з арахісовим маслом у шафі? Він же стояв на самісінькій видноті!

Але Ніна не повірить жодним моїм виправданням. Вона вже вбила собі в голову, що я мало не вколошкала її донечку. Я просто увіч бачу, як посада служниці вислизає в мене з-під пальців.

— Мені дуже шкода, — кажу, сковтнувши клубок у горлі. — Мабуть, я забула про це. Обіцяю, такого більше ніколи не станеться.

Сесілія тим часом уже ридає. Ніна пригортає її, ніжно пестить біляве волосся. Коли ридання вщухають, Сесілія все одно чіпляється за матір. Я почуваюся страшенно винною. У глибині душі я знала, що не варто пригощати чимось дітлахів, попередньо не узгодивши цього з їхніми батьками. Тут я схилила, і, якби Сесілія не була такою пильною, могло статися щось жахливе...

Ніна глибоко зітхає. Приплющує на мить очі. Відтак знову розплющується.

— Гаразд. Але, будь ласка, більше ніколи не забувайте такої важливої інформації.

— Не забуду, присягаюся, — стискаю п'ястуки. — Хочете, я викину той слоїчок з арахісовим маслом, що стоїть у креденсі?

Вона якусь мить мовчить.

— Ні, краще не треба. Воно може нам знадобитися.

Мені хочеться сплеснути руками. Але, врешті-решт, вирішувати їй. Якщо вона справді хоче тримати в оселі арахісове масло, яке є смертельно небезпечним для її доньки, — то хай собі як знає. А я знаю напевне, що ніколи більше до того масла не торкнуся.

— До речі, — каже Ніна. — А коли вже буде вечеря?

Вечеря? Я що, мала готувати вечерю? Ніна уявила, що й про це ми з нею розмовляли? Проте я не збираюся знову перепрошувати після щойного жахіття з арахісовим маслом. Зараз знайду щось у холодильнику та приготую.

— О сьомій, мабуть, — кажу я.

До сьомої ще три години, часу я матиму більш ніж достатньо.

Вона киває.

— І ви не додаватимете до жодної страви арахісового масла, чи не так?

— Певно, що не додаватиму.

— Будь ласка, не забудьте про це, Міллі.

— Не забуду. А ще в когось у будинку є алергія на якісь продукти? Чи непереносимість?

Чи немає в малої алергії на яйця? На бджолині укуси? На надмірну кількість домашніх завдань? Мені треба це знати. Я не можу ризикувати знову вскочити в халепу.

Ніна хитає головою. Сесілія нарешті відриває заплакане личко від материних грудей і злостиво дивиться на мене. Так, розпочалися наші з нею стосунки не найліпшим чином. Але я знайду спосіб усе виправити. Приготую їй брауні абощо. З дітьми легко заприятелювати. От з дорослими важче, проте я поставила собі за мету завоювати прихильність їх обох — і Ніни, і Ендрю.

⁴ Американський телевізійний серіал Рода Серлінга, кожен епізод якого є сумішшю фентезі, наукової фантастики, драми або жаху, часто має страшну або несподівану розв'язку.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

За чверть сьома вечеря вже майже готова. У холодильнику я знайшла курячу грудку, уже замариновану та з роздрукованими детальними вказівками, як саме її готувати, на упаковці. Тому я виконала все, як там було сказано, і поставила грудку в духовку. Либонь, продукти їм привозять з якогось кейтерингового сервісу з долученими рецептами страв.

Кухня оповита просто-таки дивовижним ароматом. Я чую, як захряскується автоматична брама гаража. За мить до кімнати заходить Ендрю Вінчестер, на ходу попускаючи вузол краватки. Я стою біля плити, помішуючи соус, тому сіпаюся від несподіванки, побачивши його — я вже й забула, який він вродливий.

Він усміхається мені — і стає ще вродливішим.

— Міллі, здається, так?

— Так.

Він глибоко втягує повітря.

— Оце так. Пахне просто божественно!

Щоки в мене маковіють.

— Дякую.

Ендрю роззирається, роздивляючись кухню, на обличчі в нього схвальний вираз.

— Як ви все тут наложили!

— Це моя робота.

Він сміється.

— Так, звісно. То як вам перший день, нівроку?

— Нівроку.

Розповідати йому про ту ситуацію з арахісовим маслом я не збираюся. Знати про це йому зовсім не обов'язково, хоча, підозрюю, Ніна його в усе втаємничить. Либонь, те, що я мало не вколошкала їхню доньку, навряд чи йому сподобається.

— У вас чудовий будинок.

— Ну, взагалі це Ніні треба дякувати. Саме вона поряється з господарством.

І — про вівка промовка — до кухні заходить Ніна, знову вбрана в біле. Але вже в інший костюм, не той, який був лишень кілька годин тому. І знову вигляд у неї просто бездоганний. До речі, поки я прибирала, то скористалася нагодою і кілька хвилин пороздивлялася світлини на камінній полиці. Одна з них — спільне фото Ніни й Ендрю, зняте багато років тому. На тій світлині Ніна зовсім інша. Волосся в неї не біляве, косметики значно менше, вбрання простіше. А ще вона принаймні на п'ятдесят фунтів[5] худіша. Я насилу її впізнала. А от Ендрю на тій світлині точнісінько такий самий, як зараз.

— Ніно... — Очі Ендрю сяють, щойно він бачить дружину. — Маєш чудовий вигляд. Утім як завше.

Він пригортає її та цілує в губи довгим поцілунком. Вона ніби тане в його обіймах, власницьким жестом обіймає чоловіка за плечі. Коли вони нарешті розмикають обійми, Ніна скидає на Ендрю очі.

— Я за тобою скучила.

— А я за тобою навіть дужче.

— А я за тобою *ще* дужче.

Боже милий, це ж скільки ще вони збираються з'ясовувати, хто за ким дужче скучив?.. Відвертаюся до свого куховарства. Якось ніяково почуваєшся, коли за твоєї присутності виявляють таку пристрась.

— Отже. — Цього разу Ніна відсторонюється першою. — То як ви з Міллі, познайомилися вже до пуття?

— Угу, — озивається Ендрю. — І хай там що Міллі готує, запах просто неймовірний, еге ж?

Я озираюся через плече. Ніна дивиться на мене, поки я стою біля плити, і в блакитних очах її знову той самий злостивий вираз. Їй не подобається, що чоловік робить мені компліменти. Не розумію, проте, чому вона казиться — адже Ендрю від неї достеменно аж нетямиться.

— Так, справді, — озивається вона.

— Ніна й куховарство — це безнадійно, — сміється Ендрю, обіймаючи дружину за талію. — Ми померли б з голоду, якби довелося покладатися лишень на її здібності. На щастя, моя мама раніше часто

навідувалася до нас зі стравами, які готувала вона сама або її особистий шеф-кухар. Але відколи вони з батьком вийшли на пенсію і переїхали до Флориди, ми покладаємося хіба що на страви з кулінарії. Отже, ви справді наша рятівниця, Міллі.

Ніна натягнуто посміхається. Він просто дражнить дружину, але жодній жінці не сподобається, коли її порівнюють з іншою і це порівняння не на її користь. Він просто дурень, якщо цього не знає. Але взагалі серед чоловіків багато дурнів.

— Вечеря буде готова за десять хвилин, — кажу я. — Може, ви поки що підете відпочинете у вітальні, а я покличу вас, коли все буде готове?

Ендрю зводить брови.

— А ви з нами вечерятимете, Міллі?

Ніна голосно втягує в себе повітря. Але, перш ніж вона встигає вимовити бодай слово, я гарячково хитаю головою.

— Ні. Я піду до себе, перепочину. Дякую за запрошення.

— Серйозно? Ви впевнені?

Ніна дає чоловікові стусана в плече.

— Енді, вона гарувала цілий день. Вона не хоче вечеряти зі своїми *працедавцями*. Вона мріє піти до себе нагору й зависнути в месенджері з подругами. Еге ж, Міллі?

— Саме так, — погоджуюсь я, хоча подруг у мене немає. Принаймні тих, що не за ґратами.

Ендрю, здається, байдуже. Він просто продемонстрував чемність, геть проігнорувавши той факт, що в Ніни не було жодного бажання бачити мене з ними за столом. Але це нормально. Я не хочу, щоб вона відчувала небезпеку. Я просто хочу тихо й сумирно виконувати свою роботу.

[5](#) Один фунт дорівнює 0,45 кілограма.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Я вже й забула, як воно дивовижно — спати, випроставши ноги.

Гаразд, мушу визнати, що насправді ліжко тут пересічне. Воно грудкувате, пружини стогнуть щоразу, коли я посунуся бодай на міліметр. Але все одно тут *значно* краще, ніж у моїй автівці! І ще більше диво: якщо вночі мені приспіє піти до туалету, вбиральня отут, поряд! Мені не доведеться кудись їхати, шукати заправку й робити свою справу, водночас тримаючи напоготові перцевий балончик. Та балончик мені взагалі більше не потрібен!

Спати в нормальному ліжку так приємно, що я вирубаюся, щойно голова торкається подушки.

Коли я розплющую очі, надворі досі темно. У паніці сідаю на ліжку, намагаючись згадати, де я. Єдине, що знаю напевне, — не у своїй автівці. Мені потрібно кілька секунд, щоб згадати всі події минулих кількох днів. Ніну, яка запропонувала мені роботу. Те, як я перебралася із заднього сидіння автівки до її будинку. Те, як заснула в справдешньому ліжку.

Дихання моє потроху вповільнюється.

Навпомацки знаходжу на комоді телефон, який мені купила Ніна. Третя сорок шість ранку. Вставати ще зарано. Я зсуваю колючі ковдри та скочуюся з ліжка. Очі мої призвичаюються до місячного сяйва, яке ллється до кімнати крізь крихітне віконечко. Піду зараз до туалету, а потім знову спробую заснути.

Голі мостини крихітної спальні риплять під моїми ногами. Позіхаю, потягаюся так, що руки майже торкаються лампочок на стелі. Ця кімната змушує мене почуватися якоюсь велеткою.

Іду до дверей, натискаю на ручку...

Двері не відчиняються.

Паніка, що огорнула мене, поки я не збагнула, де перебуваю, напосідається знову.

Двері замкнені. Вінчестери замкнули мене в кімнаті. *Ніна* замкнула мене в кімнаті. Але нащо?! Це що, якась збочена гра? Вони що,

шукали колишню ув'язнену, щоб заманити її до пастки? Зумисне підбирала людину, яку ніхто не шукатиме? Пальці мої зісковзують по подряпинах на дверях. Я думаю про те, ким вона була, моя попередниця, та нещасна жінка, котра була замкнена тут до мене.

Я ж бо знала, що все це надто добре, щоб бути правдою. Навіть попри феноменально загиджену кухню це місце все одно здавалося мені роботою мрії. Я знала, що Ніна достеменно мусила більше про мене довідатися. Вона, мабуть, тому й замкнула мене тут, що вважає, буцімто ніхто мене не шукатиме.

Подумки повертаюся до тієї ночі десятирічної давнини, коли за мною захряснулися двері в'язничної камери і я зрозуміла, що тепер протягом тривалого часу вона буде моїм домом. Я ж тоді присягалася собі: якщо колись виберуся звідти, більше ніколи не опинюся в пастці. Утім не минуло ще й року, відколи я вибралася... і от, я в пастці.

Але ж у мене є телефон. Можна зателефонувати до служби порятунку.

Я хапаю телефон з комода, де я його залишила. Раніше сигнал був, але зараз — ні. Рисочок немає. Телефон поза мережею.

Тут я в пастці. У пастці в цій кімнаті з крихітним віконечком, яке не відчиняється, ще й виходить на заднє подвір'я.

І що мені робити?

Ще раз смикаю ручку дверей. Може, вдасться їх вибити?

Проте цього разу ручка піддається.

Двері прочиняються.

Вириваюся до коридору, хапаючи повітря. Стою там якусь мить, поки вповільнюється оскаженіле серце. Мене ніхто не замикав. У Ніни не було жодних лиховісних планів полонити мене тут. Двері просто застрягли.

Але в мене ніяк не виходить позбутися його, цього мулякого відчуття.

Відчуття, що краще накивати звідси п'ятами, поки в мене ще є така можливість.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Коли я вранці спускаюся на перший поверх, Ніна заповзято й методично трощить кухню.

Вона повитягала всі каструлі й пательні із шафки над кухонною стійкою. Поскидала всі тарілки, що стояли на сушарці над рукомийником. Кілька з них, розбиті на друзки, валяються на підлозі. А зараз вона порпається в холодильнику, гарячково викидаючи звідти продукти просто на підлогу. Я вражено спостерігаю за тим, як вона хапає з полиці холодильника пакет молока та жбурляє його собі під ноги. Молоко негайно розливається, довкола каструль, пателень і розбитих тарілок стрімко формується біла ріка.

— Ніно?.. — гукаю я обережно.

Вона завмирає, як була, з бейглем[6] у руках. Рвучко озирається.

— Де вони?!

— Про що... про що ви?

— Мої нотатки! — вигукує вона страдницьки. — Учора ввечері я залишила всі свої нотатки для зустрічі АБВ тут, на кухонній стійці. Що ви з ними зробили?

По-перше, з якого це доброго дива вона раптом вирішила, що її нотатки можуть бути в *холодильнику*?!

По-друге, я впевнена, що нікуди її нотатки не ховала. Ну, тобто я переконана в цьому на дев'яносто дев'ять відсотків. Адже існує все ж таки крихітна ймовірність того, що на столі валявся якийсь зіжмаканий папірець, який я зважила сміттям і викинула? Так. Цілком таку можливість я не виключаю. Але під час прибирання я дуже ретельно ставилася до того, щоб випадково не викинути чогось, що сміттям не є. Відверто кажучи, непотребу тут були просто стоси.

— Нічого я з ними не робила, — відповідаю я.

Ніна стає руки в боки.

— То що, по-вашому, мої нотатки просто зіпнулися собі на рівні й *самі почимчикували геть*?

— Я цього не казала... — ступаю до неї обережний крочок. Під підощву моєї кросівки потрапляє скалка розбитої тарілки. Хрускіт. Подумки занотовую собі, що босоніж до кухні зась. — Може, ви їх деінде залишили?

— Не залишала я їх деінде! — гарчить вона. — Я залишила їх отут, от прямисінько на цьому місці! — Ніна плескає долонею по стільниці так голосно, що я мимоволі здригаюся. — От просто на цій кухонній стійці! А тепер їх немає! Вони зникли!

Галас нарешті привертає увагу Ендрю Вінчестера. Він заходить до кухні, вбраний у темний костюм, у якому здається ще привабливішим, ніж був учора, якщо таке взагалі можливо. Ендрю, вочевидь, саме зав'язував краватку, і, коли він бачить те, на що перетворилася підлога, рука його завмирає на півшляху.

— Ніно?..

Вона озирається до чоловіка, в очах її міняться сльози.

— Міллі викинула мої нотатки! Ті, що я зробила до засідання Асоціації батьків і вчителів! Воно відбудеться вже сьогодні ввечері!

Розтуляю рота, щоб заперечити, але розумію, що робити це не має жодного сенсу. Ніна впевнена: я викинула її нотатки, і, цілком можливо, так воно і є. Ну, тобто... якщо то справді були аж такі важливі записи, то якого дідька було залишати їх на кухонній стійці? Зважаючи на те, у якому стані вчора була кухня, ті її нотатки справді могла спіткати дуже сумна доля.

— Просто жахливо... — Енді розкриває їй обійми, і вона горнеться до нього. — Але хіба в тебе на комп'ютері не залишився електронний варіант?

Ніна шморгає носом, тицьнувшись обличчям у дорогезний костюм свого благовірного. Вона достеменно замастить його шмарклями, але Енді, схоже, до того байдуже.

— Дещо залишилося... Але багато чого доведеться робити наново.

Вирішую, що варто облишити спроби довести власну невинуватість. Якщо Ніна такою мірою впевнена, що я викинула її нотатки, найліпший варіант — просто перепросити.

— Мені дуже шкода, Ніно, — кажу я. — Якщо я щось можу вдіяти...

Ніна понурює погляд на захаращену підлогу.

— Можете навести лад і прибрати весь цей огидний безлад, що ви його залишили в моїй кухні. А я тим часом намагатимуся ліквідувати шкоду, яку ви спричинили...

І, промовивши це, вона, важко тупцяючи, іде з кухні. Незабаром звук кроків згасає на сходах. Розмірковую про те, як би то спромогтися зібрати скалки розбитих тарілок, водночас не забрьохавшись розлитим молоком і не роздушивши якихось із двох десятків виноградинок, які розкотилися підлогою. На одну я вже наступила, і подошва мого кросівка тепер бруднює.

Ендрю чомусь не йде. Роздивляється, хитаючи головою.

Тепер, коли Ніна пішла, я відчуваю, що мушу щось пояснити.

— Послухайте, — починаю я. — Я нічого не...

— Я знаю, — уриває він, перш ніж я встигаю сказати, що нічим не завинила. — Просто Ніна... вона дуже нервова. Але серце в неї золоте.

— Еге ж...

Він знімає темний піджак і заходиться засукувати рукави напрасованої білої сорочки.

— Ну ж бо, я вам допоможу все прибрати.

— Ви не мусите.

— Так ми впораємося швидше.

Ендрю йде до комірчини біля кухні й повертається звідти зі шваброю — ти ба, він справді знає, де вона! Він узагалі чомусь у курсі, де лежить усе, що потрібно для прибирання. І тепер я розумію чому. Схоже, Ніна утнула таке не вперше. Він просто вже звик ліквідовувати вчинені нею погроми.

Але тепер у цьому будинку є служниця. І він не мусить робити того самотужки.

— Я сама все приберу. — Беруся за руків'я швабри й забираю її в нього. — Ви вже вбралися на вихід. До того ж це моя робота.

Ендрю випускає з рук швабру не одразу, але врешті-решт таки дозволяє мені забрати її в нього.

— Що ж, гаразд. Дякую, Міллі. Я дуже вдячний вам за сумлінну працю.

Що ж, принаймні хтось мені вдячний.

Коли беруся прибирати кухню, то згадую те фото на камінній полиці. Ту давню світлину Ендрю й Ніни, зняту ще до їхнього весілля, до народження Сесілії. Вони здавалися такими юними й щасливими! Цілком очевидно, що Ендрю досі кохає Ніну до нестями, але щось між ними змінилося. Я це відчуваю. Ніна вже геть не та, якою була раніше.

Але це не має значення. Мене це не обходить.

⁶ Виріб у формі кільця з дріжджового пшеничного тіста, приблизно з долоню завбільшки, який спочатку швидко обварюють в окропі, а потім запікають.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Ніна викинула на підлогу приблизно половину вмісту холодильника, тож мені доводиться вирушити на заклади. Зважаючи на те, що, вочевидь, до моїх обов'язків відтепер входить приготувати для родини Вінчестерів, я вибираю свіжину й спеції — достатню кількість, щоб вистачило на приготування кількох обідів чи вечер. Ніна завантажила свою кредитку до мого телефону. Гроші за все, що придбаю, автоматично списують з рахунку моїх наймачів.

У в'язниці вибір страв був не великий. У меню змінювали одне одного курятина, гамбургери, хот-доги, лазанья, бурито й котлети з невідомою риби, від яких мене завжди нудило. До цього всього належалися розварені кашуваті овочі. Я раніше часто мріяла, чим поласую, опинившись на волі, але, зважаючи на мої статки, доступні мені страви не дуже відрізнялися від тутешнього раціону. Коштів мені вистачало лише на те, щоб купувати продукти на розпродажі, а коли перебралася жити до власної автівки, варіантів стало зовсім обмаль.

А от продукти для Вінчестерів — то геть інша справа. Я вибираю найкращі стейки — треба буде глянути на ютубі, як їх готують. Я колись смажила була стейки для батька, але то було дуже давно. Якщо куплю найдорожчі продукти, то страви все одно вийдуть смачні, байдуже, що робитиму...

До будинку Вінчестерів повертаюся із чотирма напхотом напханими пакунками із супермаркету в багажнику автівки. У гаражі два місця, там стоять машини господарів, на під'їзній алеї Ніна мені паркуватися заборонила, тому авто доводиться залишити на вулиці. Саме коли я незугарно намагаюся витягти з багажника пакунки із закупами, із сусідньої будівлі виходить садівник Ензо. В руках у нього якесь моторошне на вигляд садове причандалля.

Помітивши мої страждання, він вагається якусь мить, а потім квапливо підходить до моєї автівки. Зсуває брови.

— Я зробить, — каже зі своїм божевільним акцентом.

Досі намагаюся витягти перший пакунок, але Ензо миттю підхоплює всі чотири водночас своїми м'язистими ручиськами й несе їх до парадного входу. Киває на двері, терпляче очікує, поки я відімкну їх. Я роблю це якомога швидше, зважаючи на те, що в руках у нього торби із закупками аж на вісімдесят фунтів. Ензо витирає черевики об килимок біля дверей, несе продукти на кухню й ставить пакунки на кухонну стійку.

— *Gracias*, — кажу я.

Кутики його вуст ледь стинаються.

— Ні, — виправляє він. — *Grazie*[7].

— *Grazie*, — повторюю за ним я.

На мить він затримується на кухні. Брови досі зсунуті. Знову зауважую, що Ензо зовні нівроку, він має якусь темну лиховісну вроду. На обох передпліччях у нього татуювання, лишень почасти приховані рукавами футболки. Я помічаю ім'я «Антонія» в сердечку, набите в нього на правому біцепсі. Якщо йому западе в тямки, цими кремезними ручиськами він мене завиграшки вколошкає, ба навіть не спітніє. Але чомусь мені не здається, що цей чоловік хоче завдати мені болю. Радше навпаки — схоже, він за мене переймається.

Згадую те слово, що він його пробурмотів, перш ніж Ніна відчинила двері напередодні. *Pericolo*. «Небезпека». Що саме він намагався мені сказати? Невже він вважає, що в цьому будинку мені загрожує небезпека?

Можливо, варто завантажити на смартфон застосунок-перекладач. Тоді Ензо міг би просто набрати повідомлення, і...

Думки мої уриває шум, який лунає з другого поверху. Ензо гучно втягує повітря.

— Йду, — каже він і, розвернувшись, стрімко простує назад до дверей.

— Але...

Кваплюся за ним, але садівник рухається значно швидше за мене. Я ще не встигла вийти з кухні, а він уже зачиняє за собою вхідні двері.

Якусь мить стою посеред вітальні, розриваючись між бажанням іти розбирати покупки й пориванням наздогнати садівника. Але дилему

розв'язано саму собою, коли сходами до вітальні спускається Ніна, вбрана в білий штанный костюм. Здається, я жодного разу не бачила її в одязі якогось іншого кольору. Білий справді пасує до відтінку її волосся, однак я сказала б, якби довелося постійно стежити за тим, щоб одяг був чистісінький. Йой, це ж тепер прання теж ляже на мої плечі... Подумки занотовую собі, що наступного разу, як потраплю до супермаркету, треба буде купити відбілювач.

Побачивши мене, Ніна скидає брови так високо, що вони майже торкаються лінії росту волосся на чолі.

— Міллі?

Я видушую усмішку.

— Так?

— Я почула якісь голоси. У вас були гості?

— Ні. Жодних гостей.

— Ви не маєте права запрошувати сторонніх до нашого будинку. — Вона супить брови. — Якщо хочете запросити гостей, мусите попередньо отримати наш дозвіл. А повідомити про відвідувачів треба принаймні за два дні. Окрім того, я наполягаю, щоб ваші гості перебували лишень у вашій кімнаті.

— То був садівник, — пояснюю я. — Він допоміг мені занести до будинку пакунки з продуктами. Просто зайшов на мить.

Я сподівалася, що це пояснення задовольнить Ніну, але натомість очі її темнішають. Під правим сіпається живчик.

— Садівник? Ензо? Він був *тут*?

— Ем... — чухаю потилицю. — Це так його звуть? Я не знала. Він мені просто допоміг пакунки із закупами занести.

Ніна вдивляється в моє обличчя, наче намагається пересвідчитися, чи я, бува, не брешу.

— Я вимагаю, щоб ноги його більше не було в цьому будинку. Адже він бруднющий! А я стільки зусиль докладаю, щоб тут були лад і чистота.

Навіть не знаю, що на це відповісти. Ензо витер ноги об килимок, перш ніж зайти. Жодного бруду черевиками він не заніс. Та якби якась

порошинка й упала, це годі було б порівнювати з тим розгардіяшем, який був тут учора.

— Ви зрозуміли мене, Міллі? — наполегливо питає Ніна.

— Так, — відповідаю швидко. — Так, зрозуміла.

Вона роздивляється мене від маківки до п'ят — так пильно, що я аж ніяковію. Переступаю з ноги на ногу.

— До речі, а чому ви не носите окуляри?

Пальці мої мимоволі злітають до обличчя. От нащо я наділа ті бісові окуляри тоді на співбесіду?.. Ліпше б я цього не робила. А коли вона спитала мене про них учора, не варто було брехати.

— Власне...

Вона зламусь брову.

— Я заходила до ванної кімнати на горищі. І жодного розчину для лінз там не побачила. Не вважайте лишень, що я любителька пхати носа до чужого проса. Просто рано чи пізно моя дитина опиниться у вашій автівці, а ви будете за кермом. Я хочу бути впевнена, що у вас немає проблем із зором.

— Так, усе правильно... — Витираю спітнілі долоні об джинси. Що ж, треба зізнаватися. — Річ у тім, що насправді... — Кашляю, прочищаючи горло. — Насправді окуляри мені не потрібні. Ті, що я в них була на співбесіді... вони мали.... еее... типу, декоративну функцію. Розумієте, про що я?

Вона облизує губи.

— Розумію. Отже, ви мені збрехали.

— Я не брехала. Це було просто... ну, для краси.

— Авжеж. — Погляд її блакитних очей крижаний. — Проте, коли я згодом спитала вас про окуляри, ви сказали, що носите контактні лінзи. Було таке?

— Еее... — зчіпляю руки. — Власне, я... Так, того разу я збрехала. Мабуть, просто почувалася ніяково через ті окуляри. Перепрошую, мені дуже шкода.

Кутики її вуст опускаються.

— Будь ласка, більше ніколи мені не брешіть.

— Слово честі, не брехатиму. Мені справді дуже шкода.

Ніна якусь мить дивиться на мене з якимось геть незрозумілим виразом. Відтак вивчає вітальню — дуже пильно обдивляється все навколо.

— І, будь ласка, приберіть у кімнаті. Я вам не за те плачу, щоб ви пускали бісики садівникові.

Із цим Ніна йде, гучно захрюснувши за собою входні двері.

[Z](#) Дякую (*італ.*).

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Сьогодні в Ніни засідання Асоціації батьків і вчителів — те саме, що я його буцімто *зіпсувала*, викинувши її нотатки. Вони з іншими батьками зайдуть кудись перекусити, а я маю приготувати вечерю для Ендрю й Сесілії.

У будинку значно тихіше, коли в ньому немає Ніни. Не знаю навіть, як таке можливо, але її енергія ніби пронизує все це місце. Просто зараз я на кухні самотою, підсмажую філе-мінйон на пательні, перш ніж поставити в духовку. У маєтку Вінчестерів панує просто-таки божественна тиша. Так класно! Якби не моя господиня, робота була б просто ідеальна.

В Ендрю просто-таки неймовірна здатність з'являтися саме вчасно. Він повертається додому точнісінько тієї миті, коли я виймаю стейки з духовки й ставлю деко на кухонну стійку, щоб вони трохи дійшли до кондиції. Нінин чоловік зазирає до кухні.

— І знову ці райські пахощі.

— Дякую. — Підсолую товчену картоплю, до якої вже додала масло й вершки. — Покличете Сесілію? Вона в себе нагорі. Я кликала її вже двічі, але...

Власне, я кликала її тричі. Але мене так і не вшанували відповіддю.

Ендрю киває.

— Зараз.

Він іде до їдальні, гукаючи доньку. Чую стрімкі кроки на сходах. Он воно як.

Ставлю поряд дві тарілки — на кожній стейк, товчена картопля й трохи броколі. Порція Сесілії менша, і я не збираюся стояти в неї над душою, щоб вона з'їла броколі. Якщо батько захоче, нехай цей процес проконтролює самотужки. Але недбалістю (мовляв, чому в меню відсутні овочі?) точно не буде кому мені дорікнути. Коли я була маленька, мама обов'язково додавала до кожної вечері якісь овочі.

От закладаюся, вона досі сушить собі мізки над тим, де і як саме схибила в моєму вихованні.

Сесілія знову вбрана в аж надміру ошатну й непрактично світлу сукенку. Мені жодного разу не траплялося бачити її в нормальному дитячому одязі, і це якось... дивно. У таких сукнях навіть не пограєшся як слід — надто вже вони незручні та плямкі. Сесілія сідає до столу, бере серветку, яку я поклала обіч, і вишуканим жестом кладе її на коліна. На мить я відчуваю щось схоже на захват. А відтак дівчисько розтуляє губи.

— А чому ти не налила мені води?

Я ставлю обіч її тарілки склянку з відфільтрованою водою, але мала кривить носика.

— Я ж бо *ненавиджу* воду! Налий мені яблучного соку!

Якби я в дитинстві спробувала заговорити до когось таким тоном, мама дала б мені стусана в плече й заходилася б вимагати додати «будь ласка». Але Сесілія не моя донька, і за той час, що я його провела в цьому будинку, я ще не встигла завоювати її прихильність. Тому чемно всміхаюся, прибираю склянку з водою і ставлю обіч її тарілки іншу склянку, з яблучним соком.

Дівчисько ретельно вивчає її. Бере до рук, роздивляється проти світла, примруживши очі.

— Склянка брудна. Принеси іншу.

— Вона не брудна, — заперечую я. — Щойно з посудомийки.

— На ній *плями*! — Сесілія кривиться. — Я не питиму з неї! Принеси мені іншу!

Я глибоко вдихаю, намагаючись заспокоїтися. Не битимуся ж я з маленькою дівчинкою, врешті-решт! Хоче вона іншу склянку — то й нехай собі, принесу іншу.

Саме коли я приношу Сесілії іншу склянку, до столу спускається Ендрю. Він зняв краватку й розщепив горішні гудзики білосніжної сорочки. Ледь видно волосся на грудях — і я квапливо відводжу очі.

Опинившись на волі, я маю опанувати багато речей. Зокрема, як поводитися із чоловіками. Коли я кажу «поводитися», то маю на увазі «уникати». На моєму передостанньому місці роботи, у тому барі, де я була офіціанткою (власне, то була єдина робота, яку мені вдалося отримати після звільнення), відвідувачі регулярно підбивали до мене

клинця й запрошували на побачення. Я завжди відмовлялася. Життя в мене й без того в цілковитому розброді, тож таким штукам нині в ньому просто немає місця. І, авжеж, ті чоловіки, котрі запрошували мене на побачення, належали саме до тієї категорії представників сильної статі, на здибанку з якими я ніколи не пішла б.

До в'язниці я потрапила в сімнадцять. Незайманкою не була, але єдиним моїм досвідом в інтимній царині був неоковирний підлітковий секс. Під час перебування за ґратами я інколи відчувала потяг до привабливих чоловіків-охоронців. Інколи майже болісний потяг. І саме стосунки із чоловіком — то було дещо з того, через що я так нетерпеливо очікувала на звільнення. Та що там стосунки... Я мріяла просто відчути, як чоловічі губи накривають цілунком мої власні. Мені дуже цього кортить. Певна річ, що кортить.

Але не просто зараз. Колись... у майбутньому.

І все ж таки я, дивлячись на таких чоловіків, як Ендрю Вінчестер, мимоволі думаю про те, що навіть не *торкалася* мужчини протягом десяти років. Принаймні в *цьому сенсі* не торкалася. Він зовсім не схожий на тих покидьків у барі, де я працювала офіціанткою. Він саме такий чоловік, якого я шукала відтоді, як звідти пішла. Точнісінько такий. За винятком того, що одружений.

Мені раптом дещо спадає на думку. Якщо виникне бажання трохи зняти стрес, у мене є гожий кандидат. Ензо! Так, він не говорить англійською. Але ж то будуть стосунки лише на одну ніч, тому жодного значення його лінгвістичні таланти не мають. Тим паче, що вигляд у нього такий, наче він і без настанов знатиме, що робити. А ще, на відміну від Ендрю, він не носить обручки — хоча мимоволі я сушу собі мізки над тим, хто ж вона така, та Антонія, чиє ім'я витатуйоване в нього на передпліччі.

Змушую себе відволіктися від фантазій про сексуального садівника. Повертаюся до кухні, приношу тарілки з вечерею. Очі Ендрю радісно спалахують, коли він бачить соковитий стейк, просмажений просто-таки ідеально. Я навіть пишаюся тим, як добре в мене вийшло м'ясо.

— На вигляд просто неймовірно, Міллі! — каже він.

— Дякую, — озиваюся.

Я озираюся на Сесілію. А от вона зовсім протилежної думки.

— Фееее! Це ж стейк.

Курінний Очевидько, теж мені.

— Стейк дуже смачний, Сісі, — звертається до доньки Ендрю. — Скуштуй-но!

Сесілія дивиться на батька, відтак опускає очі на вміст своєї тарілки. Обережно торкається стейка виделкою — так, наче боїться, що той раптом зірветься з тарілки й застрибне їй просто до рота. Вираз обличчя в дівчинки нещасний.

— Сісі... — починає Ендрю.

Дивлюся то на Сесілію, то на її батька, не зовсім розуміючи, що робити. До мене раптом доходить, що, мабуть, не варто було готувати стейк для дев'ятирічної дівчинки. Я просто чомусь вирішила, що в неї, зважаючи на оточення, у якому вона живе, має бути вишуканий смак.

— Ем... — белькочу я. — Може, я тоді?..

Ендрю відсуває стілець, зводиться й забирає тарілку в дівчиська.

— Гаразд, я приготую тобі курячі нагетси.

Слідом за Ендрю йду до кухні й починаю вибачатися. Він лишень сміється.

— Не переймайтеся. Сесілія обожнює курятину. А надто курячі нагетси. Навіть якщо ми вечерятимемо в найвишуканішому ресторані на Лонг-Айленді, вона замовить саме їх.

Плечі мої трохи розпружуються.

— Ви не мусите цього робити. Я сама можу підсмажити для неї нагетси.

Ендрю ставить тарілку на кухонну стійку та свариться на мене вказівцем.

— Мушу. Якщо вже ви збираєтеся тут працювати, влаштую вам майстер-клас.

— Гаразд.

Він розчахує дверцята морозилки й витягає величезний пакунок дитячих нагетсів.

— От бачите, саме ці нагетси обожнює Сесілія. Інші торговельні марки не купуйте, вона відмовлятиметься від них на відруб. — Він

відкриває вакуумне пакування й бере заморожений нагетс. — Також нагетси обов'язково мусять бути у формі динозавра. От, бачите? Це динозавр.

Мимоволі всміхаюся.

— Бачу. Так, я зрозуміла.

— А ще... — Він здимає нагетс до очей. — Спершу треба оглянути кожен з них, чи нема на ньому якихось пошкоджень. Наприклад, голови бракує, чи ноги, чи хвоста. Якщо в динозавра є каліцтва, ним *достеменно* знехтують.

Він витягає тарілку з підвісної шафки над мікрохвильовкою. Кладе на тарілку п'ять зовні бездоганних нагетсів.

— Одна порція — п'ять нагетсів. До мікрохвильовки ставите їх рівно на дев'яносто секунд. Якщо виставити на таймері менший час, залишаться сирі. Якщо більший — будуть пересмажені. Тут треба дотриматися ідеального балансу.

Серйозно киваю.

— Я зрозуміла.

Поки тарілка з нагетсами обертається в мікрохвильовці, Енді роззирається. Кухня тут щонайменше вдвічі більша, ніж уся та квартира, з якої мене виселили були.

— Я навіть до пуття не знаю, скільки грошей ми вгатили, щоб зробити ремонт на цій кухні. А Сесілія все одно зголошується їсти виключно те, що приготовано в мікрохвильовці.

«Розпечене мале стерво», — от що бринить у мене на самісінькому кінчику язика. Але я втримуюся й не кажу цього вголос.

— Принаймні вона чітко знає, чого хоче.

— Це точно.

Мікрохвильовка пищить. Ендрю витягає тарілку з гарячезними, просто із жару, курячими нагетсами.

— А ви? Ви вже поїли?

— Я візьму щось перекусити до себе в кімнату.

Він зводить брову.

— А до нас не хочете приєднатися?

Якась частина мене залюбки пристала б на його пропозицію. В Ендрю Вінчестері є щось дуже привабливе, і я не годна опиратися бажанню ближче з ним роззнайомитися. Але водночас розумію, що це було б помилкою. Якщо Ніна увійде до кухні й побачить, як ми, сміючись і теревенячи, сидимо за столом, їй це достеменно не сподобається. Крім того, у мене є передчуття, що Сесілія докладе максимум зусиль, аби зіпсувати вечір.

— Я краще поїм у себе, — твердо кажу я.

Вигляд в Ендрю такий, наче він збирається заперечити, але потім змінює свою думку.

— Вибачте, — каже він. — Просто в нас ніколи ще не було прислуги з проживанням, тому я не дуже добре розуміюся на вимогах етикету в цьому випадку.

— І я також, — зізнаюсь я. — Але мені здається, що Ніні не сподобалося б, якби вона побачила, що я вечеряю тут, з вами.

Затамовую дух, міркуючи, чи, бува, не бевкнула зайвого, вказавши на очевидне. Але Ендрю киває.

— Так, мабуть, маєте слухність.

— Хай там як... — Я скидаю голову, щоб зустрітися з ним очима. — Дякую за майстер-клас щодо нагетсів.

Він широко всміхається.

— Звертайтеся, якщо виникнуть якісь питання.

Він забирає тарілку з нагетсами й повертається до їдальні. Коли він іде, я, стоячи просто біля рукомийника, квапливо запихаюся стейком, від якого відмовилася Сесілія, а тоді йду до себе нагору.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Тиждень по тому я, спустившись до вітальні, бачу посеред кімнати Ніну з напхом напханим мішком для сміття в руці. Перше, що спадає мені на думку: «Боже милий, що цього разу?!»

Так, у будинку Вінчестерів я провела наразі лише тиждень, а почуваюся так, наче вже тут кілька років. Ба ні, навіть кілька *століть*. Настрій у Ніни змінюється з лячною непередбачуваністю. От вона мене обіймає і щебече, що дуже цінує мою допомогу. А наступної миті вже шпетить за те, що я не виконала її доручення... якого вона мені не давала. М'яко кажучи, жінка вона з норовом. А Сесілія — мале стерво, і моя присутність дівчисько страшенно дратує. Були б у мене інші варіанти працевлаштування, я вже звільнилася б.

Але варіантів немає, тому не звільняюся.

Єдиний із членів цієї родини, який не доводить мене до сказу, — це Ендрю. Ми з ним нечасто перетинаємося, але наші кілька розмов були такі... нормальні. А мене наразі приваблює *нормальність*. Відверто кажучи, Ендрю мені іноді шкода. Мати Ніну за дружину — те ще завданнячко.

Завмираю біля дверей до вітальні, намагаючись зрозуміти, нащо Ніні придався пакет для сміття. Може, вона вирішила, що я відтепер маю сортувати його за кольором і смородом? Чи я купила мішки для сміття якоїсь забороненої торговельної марки, тож тепер вміст доведеться перепакувати?..

Відверто кажучи, в мене жодних ідей.

— Міллі! — гукає вона.

Щось у мене в животі стискається. Здається, зараз я дізнаюся, що мені доведеться робити з тим сміттям.

— Так?..

Вона жестом наказує мені підійти. Намагаюся рухатись так, щоб це не скидалося на ходу засудженого до страти, який простує до ешафоту. Виходить не дуже.

— Щось сталося? — питаю я.

Ніна піднімає важкий мішок для сміття й кидає його на свою розкішну, обіп'яту шкірою канапу. Кривлюся, розтуляю рота, щоб попередити її: не варто розкидати сміття по дорогезній шкірі.

— Я тут передивлялася речі у себе в гардеробі, — каже вона. — Уявіть, яка прикрість — кілька суконь стали для мене трішечки затісними. Я їх усі склала в цей пакет. Зробіть ласку, віднесіть, будь ласочка, до скриньки для пожертв.

Оце й усе? Не так уже й паскудно.

— Певна річ, віднесу. Жодних проблем.

— А взагалі... — Ніна задкує на крок, роздивляючись мене. — Який у вас розмір одягу?

— Емм.... Шостий, здається.

Обличчя її осяює усмішка.

— Просто чудово! Усі ці сукні — шостого й восьмого розміру.

Шостого й восьмого? На позір здається, що Ніна зараз носить чотирнадцятий[8]. Либонь, вона вже дуже довго не проводила ревізію у своєму гардеробі.

— Власне...

— Забирайте їх, — наказує вона. — У вас-бо немає хорошого одягу.

Мене від цієї заяви пересмикує, але, по правді, вона має рацію. Хорошого одягу в мене справді немає.

— Я не впевнена, що мені варто...

— Певно, що варто! — Ніна підштовхує до мене пакунок з речами. — Вам вони дуже личитимуть! Я наполягаю!

Я поступаюся, беру мішок і розкриваю. Нагорі лежить маленька біла сукня, я витягаю її назовні. Вона здається неймовірно дорогою. А тканина яка м'якесенька! У цю сукню просто кортить пірнути з головою. Ніна має слухність. Ці речі мені пасуватимуть... Власне, вони *кожній жінці* пасували б. Якщо зважуся все ж таки піти на побачення, пристойне вбрання мені не завадить. Навіть якщо воно біле.

— Гаразд, — поступаюся я. — Дуже дякую. Це надзвичайно щедро з вашого боку.

— Прошу! Сподіваюся, сукні вам сподобаються.

— Якщо вирішите, що хочете отримати їх назад, просто скажіть.

Вона сміється, закинувши голову, подвійне підборіддя коливається.

— Не думаю, що найближчим часом я схудну. Тим паче, що в нас із Енді буде дитина.

У мене падає щелепа.

— Ви вагітні?

Не знаю, хороша це новина чи погана. Хоча принаймні це пояснило б її зміни настрою. Але Ніна хитає головою.

— Ще ні. Ми вже якийсь час працюємо в цьому напрямі, але наразі безрезультатно. Проте ми обоє дуже хочемо дитину, і незабаром у нас призначено консультацію у фахівців. Тому, гадаю, уже наступного року в цьому будинку з'явиться немовля.

Я не впевнена, якої відповіді від мене чекають.

— Еммм... вітаю.

— Дякую. — Вона широко всміхається. — Хай там як, сукні ваші, Міллі. І в мене є для вас ще дещо.

Ніна порпається в білій сумочці й витягає ключ.

— Ви ж наче хотіли отримати ключ від своєї кімнати, так?

— Дякую.

Опісля тієї першої ночі в цьому будинку, коли я злякалася до напівсмерті, вирішивши, що мене замкнули в кімнаті, про замок на дверях я майже не згадувала. Я ж бо зрозуміла, що двері трохи затинаються, що насправді ніхто не підкрався до моєї кімнати, не спробував був мене в ній замкнути. Та й чим би зарадив мені ключ, якби мене справді замкнули всередині?..

Але все одно ключ я беру. Можна буде замикати кімнату, коли я звідти йду. Ніна схожа на ту людину, яка не погребує шпигувати за мною. Також зараз слухна нагода, щоб обговорити ще одне нагальне питання.

— І ще дещо. У моїй кімнаті не відчиняється вікно. Здається, шари фарби просто заблокували раму.

— Серйозно?

Голос Ніни звучить так, наче їй це геть нецікаво.

— Вікно, яке не відчиняється, — додаткове джерело небезпеки, якщо станеться пожежа.

Вона роздивляється власні нігті. Супить брови, помітивши, що білий лак на одному трохи облущився.

— Мені так не здається.

— Узагалі я не впевнена, але... Просто, на мою думку, в кімнаті має бути вікно, яке прочиняється. Там буває страшенно задущливо.

Власне, там жодної задухи, горищем гуляє протяг. Але заради того, щоб вікно відремонтували, я не проти й прибрехати трохи. Мені страшенно не подобається, що єдине в кімнаті вікно не відчиняється.

— Тоді я відряджу для вас майстра, — каже Ніна, але якось так, що стає одразу зрозуміло: жодного майстра відряджати вона не збирається, тож справного вікна мені не отримати поки віку.

Моя господиня дивиться на пакунок із сукнями.

— Міллі, я залюбки віддала вам свій одяг, проте, будь ласка, не залишайте цей пакет посеред вітальні. Це нечемно.

— Перепрошую, — бурмочу я.

Вона зітхає, наче в неї через мене просто руки опускаються.

⁸ Шостий, восьмий і чотирнадцятий розміри в США — це, відповідно, розміри 44, 46 і 52 в Україні.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

— Міллі! — голос Ніни в слухавці звучить трохи істерично. — Мені треба, щоб ви забрали Сесілію зі школи!

У мене в руках — чималий стіс випраної білизни, телефон затиснутий між плечем і вухом. Я завжди негайно приймаю виклик, коли телефонує Ніна, байдуже, чим наразі зайнята. Бо, якщо цього не зроблю, вона телефонуватиме знову і знову, поки я не візьму слухавки.

— Так, звісно, — кажу я.

— Ой, дякую! — вигукує Ніна палко. — Ви просто цяця, Міллі! Заберіть її з Вінтерської академії за чверть третя! Міллі, ви найкраща у світі!

І Ніна кладе слухавку, перш ніж я встигаю поставити кілька запитань — наприклад, поцікавитися, де Сесілія на мене чекатиме чи за якою адресою розташована ця Вінтерська академія. Узявши телефон до рук, я відчуваю проштрик паніки, коли бачу, котра вже година. У мене менше п'ятнадцяти хвилин, щоб дізнатися, де ця школа, й забрати доньку моєї господині. Білизні доведеться зачекати.

Збігаючи сходами, на ходу вбиваю назву школи до гугл-пошуковика. Результатів жодних. Найближча школа з такою назвою — у Вісконсині. Авжеж, Ніна іноді дає мені дивні доручення, але щось я сумніваюся, що вона відрядила б мене аж до Вісконсину по доньку, давши на все про все чверть години. Набираю її номер, але вона, авжеж, не бере слухавки. Набираю Енді — він теж не відповідає.

Просто чудово.

Колую кухнею, намагаючись зрозуміти, що робити. Аж тоді раптом помічаю клаптик паперу, магнітом прикріплений до дверцят холодильника. Розклад шкільних канікул. Розклад шкільних канікул у *Віндзорській академії*.

А вона ж сказала «Вінтерська»! Вона назвала Вінтерську академію!

Я цього певна.

Адже вона саме це сказала, так?

Утім на те, щоб сушити собі мізки над тим, чи Ніна зумисно назвала мені хибну назву, а чи вона не знає, де вчиться її донька і де вона сама очолює Асоціацію батьків і вчителів, у мене немає часу. На щастя, на флаєрі є адреса, тому я тепер знаю, куди треба їхати. І в мене, щоб дістатися до місця, лишилося десять хвилин.

Вінчестери живуть у місті, де розташовані найкращі державні безкоштовні школи країни, але Сесілія відвідує приватну школу. Нічого дивного в цьому немає. Віндзорська академія — величезна вишукана будівля, з великою кількістю колон зі слонячої кістки, стінами з темно-брунатного каменю й прочитаном, який оповиває їх, — усе це створює враження, що забиратиму я Сесілію з Гогвортсу чи ще якогось вигаданого закладу. А ще непогано було б, якби Ніна попередила мене, які там проблеми з парковкою о порі, коли по дітей приїжджають батьки. Це просто жах якийсь. Мені доводиться колувати на автівці районом кілька хвилин, перш ніж знаходжу місце, де можна припаркуватися. Урешті-решт моя автівка опиняється затиснутою між «мерседесом» і «роллс-ройсом». Трохи лячне сусідство — адже хтось може викликати моєму «ніссанові» евакуатор просто з принципу.

Зважаючи на те, що часу на дорогу в мене було обмаль, до будівлі я дістаюся геть захекана. І, певна річ, виявляю, що вхід тут не один, їх цілих п'ять, усі окремі. То з якого з'явиться Сесілія? Жодних здогадів щодо того, куди мені йти. Знову намагаюсь додзвонитися до Ніни, але мене перемикають на автовідповідач. Та де ж вона?! Авжеж, мене це не обходить, але ця жінка не працює, а все господарство на мені. Чим вона зайнята, як збуває день?

Розпитавши кількох роздратованих батьків, я нарешті з'ясовую, що Сесілію слід чекати біля останнього праворуч входу.

Але я твердо поклала собі, що ніде не напартачу, тому підступаюся до двох бездоганно вбраних жінок, які, поринувши в розмову, стоять під цими дверима, і питаю:

— Перепрошую, чи це тут вихід для четвертого класу?

— Так. — Стрункіша зі співрозмовниць, чорнявка з найбездоганнішими бровами, які мені випадало бачити, роздивляється мене від маківки до п'ят. — А кого ви шукаєте?

Під цим пильним поглядом я знічуюся.

— Сесілію Вінчестер.

Жінки обмінюються тямущими поглядами.

— То ви, мабуть, та нова служниця, яку взяла на роботу Ніна, — каже руденька жіночка, трохи нижча від подруги.

— Хатня помічниця, — виправляю її я, сама не знаючи до пуття нащо. Адже Ніна може називати мою посаду як заманеться.

Чорнявка форкає, але ніц не каже.

— Ну, то як працюється?

Вона, авжеж, чекає на якесь сенсаційне одкровення. Але не дочекається — принаймні від мене.

— Усе чудово.

Жінки знову ззираються.

— То Ніна вам не дошкуляє? — питає руда.

— Що ви маєте на увазі? — питаю я у відповідь обережно.

Пліткувати із цими гарпіями в мене немає жодного бажання, але їхнє ставлення до Ніни викликає в мене цікавість.

— Ніна трохи... нервова, — каже чорнявка.

— Ніна схиблена, — навропростець стрілить руда. — *У прямому сенсі* цього слова.

Рвучко втягую в себе повітря.

— Прошу?..

Чорнявка ліктем копає руду в бік так, що тій аж дух забиває.

— Та ні, пусте. Це вона жартує.

Тієї миті двері школи розчахуються і звідти рине потік дітлашні. Якщо в мене й була нагода отримати більше інформації від цих двох, то тепер вона загула — обидві вони квапляться назустріч своїм чотирикласникам. Але викинути з голови почуте я не в змозі.

Помічаю біля входу біляву маківку Сесілії. Навіть попри те, що більшість дітлахів вбрана в джинси й футболки, на ній знову сукенка з мереживом, цього разу блілого відтінку кольору морської хвилі. У натовпі вона вирізняється — біла ворона та й годі, — але саме завдяки цьому я достеменно не загублю її в натовпі. Рушаю назустріч.

— Сесіліє! — гукаю я, коли відстань між нами скорочується, і махаю рукою. — Я по тебе!

Сесілія дивиться на мене таким поглядом, який яскраво свідчить: перспектива опинитися в якомусь лиховісному фургоні, викраденою бороданями-безхатками, здається їй привабливішою, ніж дорога додому в моєму супроводі. Вона хитає головою та відвертається.

— Сесіліє! — гукаю я вже наполегливіше. — Ходімо! Твоя мама сказала, що я мушу тебе забрати!

Дівчисько озирається на мене. «Ну ти й дурепа!» — читаю в її погляді.

— Ні, не мусиш. Мене забере мама Софії і відвезе на карате.

Перш ніж встигаю заперечити, жінка трохи за сорок, убрана в штани для йоги й светр, підходить до Сесілії.

— Ну, то що, їдьмо на карате, дівчата? — питає вона, поклавши руку Сесілії на плече.

Роздивляюся незнайомку. На потенційну викрадачку дітей не схожа. Проте, авжеж, тут якесь непорозуміння. Ніна ж бо зателефонувала мені й доручила забрати Сесілію. Вона дуже чітко висловилася. Якщо не зважати на те, що згадала хибну назву школи. Але решта її вказівок були чіткі й зрозумілі.

— Перепрошую, — звертаюся до жінки. — Я працюю у Вінчестерів, і Ніна попросила мене сьогодні забрати Сесілію.

Жінка зводить брови. Роздивляється мене. Спершись рукою зі свіжим манікюром у стегно.

— Навряд чи. Я забираю Сесілію щосереді й везу її на карате. Ніна не казала мені, що на сьогодні плани в неї змінилися. Можливо, ви щось не так зрозуміли.

— Я все зрозуміла правильно, — наполягаю я, але голос мій тремтить.

Жінка відкриває сумочку від Гуччі й витягає телефон.

— То спитаймо тоді в самої Ніни, гаразд?

Дивлюся, як жінка натискає кнопку на мобільному. Тарабанить довгими нігтями вільної руки по сумочці, очікуючи, поки Ніна візьме слухавку.

— Ніно? Привіт. Це Рейчел. — Вона витримує паузу. — Слухай, тут якась дівчина каже, що ти буцімто доручила їй забрати Сесілію. Я вже пояснила, що забираю дівчинку щосереді й везу її на заняття з карате... — Знову довга пауза. Аж тоді Рейчел киває. — Так, я саме це їй і сказала. Добре, що я вирішила все з'ясувати в тебе напяму. — І знову пауза, аж тоді Рейчел сміється. — Так, я дуже тебе розумію. Зараз *так* важко знайти сумлінну прислугу!

Зате мені геть не важко зрозуміти, що каже Ніна співрозмовниці.

— Отже, — мовить Рейчел. — Так я й думала. Ніна каже, що ви все переплутали. А зараз я відвезу Сесілію на карате.

І (вишенькою на тортіку!) та сама Сесілія переможно висолоплює язика. Хоча, з іншого боку, в цій ситуації є вагомий плюс: мені не доведеться везти її додому.

Витягаю телефон: може, Ніна написала мені повідомлення, скасовуючи своє доручення забрати Сесілію?.. Ні, повідомлень жодних. Пишу їй сама.

Жінка на ім'я Рейчел щойно говорила з вами і сказала, що ви попросили її відвезти Сесілію на заняття з карате. Отже, я повертаюся додому?

Відповідь від Ніни надходить буквально за мить.

Звісно. З якого дива ви взагалі вирішили, що мусите забрати Сесілію зі школи?

Та тому що ти *сама* мені це доручила!

Багато чого кортить сказати... Але не можна. Просто Ніна отака-от. І взагалі, у роботі на неї є чимало переваг. (Чи то пак у роботі в неї, еге ж...) Вона просто трохи з норовом. Трохи дивакувата.

«Ніна схиблена. У *прямому сенсі* цього слова».

Мимоволі в пам'яті знову зринає почуте від тієї рудої пронози. Що вона мала на увазі? Що Ніна не просто вимоглива й дивакувата господиня? І насправді йдеться про щось більше?..

Мабуть, краще мені цього не знати.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Навіть попри те що я поклала собі, що можливі Нініні проблеми з психікою мене не обходять, усе одно трохи цікаво. Урешті-решт, я ж бо працюю на цю жінку. Я живу з нею під одним дахом.

Дивакуватостей у неї справді чимало. От, наприклад, цього ранку, коли я прибирала в їхній ванній кімнаті, мені спало на думку, що людина при здоровому глузді просто не спроможна влаштувати вдома таку свинарню. Пожмакані рушники, кинуті на підлогу, вичавлена з тюбика зубна паста попід рукомийником... Так, мені відомо, що люди, які потерпають від депресивного розладу, просто не мають сили примусити себе прибирати. Але в Ніні сили достатньо, щоб щодня кудись вештатися.

А ще ж ота гидота — використаний тампон, який я знайшла на підлозі кілька днів тому. Використаний, закривавлений тампон. Мене мало не знудило.

Поки я відшкрябувала плями пасти з підлоги й поклади розсипаної пудри з рукомийника, погляд мій знову й знову повертався до аптечної шафки. Якщо Ніна справді «схиблена», то, мабуть, вживає якісь ліки, адже так? Але, хай там як, не можу ж я взяти і з доброго дива сунути носа до її аптечки! Цим я зраджу її довіру.

А проте, ніхто ж не дізнається, якщо я справді туди зазирну. Просто гляну краєм ока — та й по всьому.

Визираю з ванної. У спальні нікого. Кидаю погляд про всяк випадок і в коридор. Я тут сама. Відтак повертаюся до ванної кімнати і, трохи провагавшись, розчахую дверцята аптечної шафки.

Овва, скільки там ліків!

Беру один з помаранчевих слоїчків з пігулками. На наличчі напис: «Ніна Вінчестер». Знаходжу назву препарату. Галоперидол. Гадки не маю, що воно таке.

Беру другий слоїчок, аж тоді з коридору раптом лунає голос:

— Міллі? Ви там?

Йой, ні!

Квапливо ставлю слоїчок назад до шафки і захряскую дверцята. Серце в мене заходиться, долоні липкі від холодного поту. Квапливо розтягую губи в усмішці — саме вчасно, бо до спальні стрімко заходить Ніна, вбрана в білу блузку без рукавів і такі самі білосніжні джинси. Вгледівши мене на порозі ванної, вона рвучко зупиняється.

— Що це ви тут робите? — питає вона.

— Прибираю у ванній, — відповідаю я.

Еге ж, прибираю у ванній, а зовсім не вивчаю вміст твоєї аптечки.

Ніна ледь примружує очі. На якусь мить мені здається, що от просто зараз мене обвинуватять у тому, що я порпалася в аптечній шафці. Брехати я не вмію зовсім, тому, певна річ, вона достеменно витрусить із мене правду. Аж тоді погляд моєї господині падає на рукомийник.

— Чим ви чистили рукомийник? — питає вона.

— Ем... — Я демонструю їй пляшку з рідиною. — От, купила засіб для чищення.

— Він органічний?

— Я... — Дивлюся на пляшку, що її минулого тижня придбала в супермаркеті. — Ні. Ні, він не органічний.

Обличчя Ніни набуває нещасного виразу.

— Я надаю перевагу органічним засобам для чищення, Міллі. У них менше хімічних речовин. Ви розумієте мене?

— Так, звісно...

Уголос я думки свої не озвучую. А думаю я про те, що жінка, яка сидить на такій кількості пігулок, просто не має підстав перейматися через децицію хімічних речовин у засобі для чищення. Ну, тобто так, звісно, тим засобом чистять рукомийник... але ж вона його не *ковтає*! До кровотоку їй ті речовини не потрапляють!

— Просто в мене складається таке враження... — Вона супить брови. — Таке враження, що ви неякісно чистите рукомийник. Ви не проти, якщо я простежу за тим, як ви це робите? Хочу побачити, де ви недопрацьовуєте.

Вона хоче подивитися, як я чищу її рукомийник?

— Звісно, що я не проти.

Розпиляю ще трохи рідини для чищення та наложую порцеляну, аж допоки повністю не зникають сліди від зубної пасти. Озираюся на Ніну, яка задумливо киває.

— Так, нівроку, — підсумовує вона. — Але питання в тому, як ви чистите, коли мене *немає* поблизу.

— Еммм... взагалі-то, так само.

— Відверто кажучи, дуже сумніваюся. — Вона заводить очі. — Хай там як, у мене немає часу, щоб стежити за тим, як ви прибираєте. Просто дуже постарайтеся.

— Так, — бурмочу я. — Так, звісно.

Ніна виходить зі спальні й відбуває до спа, обідати з подругами чи куди там ще з біса вона ходить, щоб згаяти час, адже вона не працює. Дивлюся на рукомийник, тепер бездоганно чистісінький. Мене раптом поймає нестримне бажання занурити Нінину зубну щітку в унітаз.

Авжеж, я цього не роблю. Натомість витягаю телефон і забиваю в пошуковик слово «галоперидол».

За мить на екрані з'являються результати пошуку. Галоперидол — антипсихотичний препарат, його використовують для лікування шизофренії, біполярного розладу, делірію, нападів психомоторного збудження й гострого психозу.

А це ж лишень *один* з майже дюжини слоїчків пігулок! І сам Бог відає, що за ліки в тих, інших. Якась частина мене зараз помирає від сорому через те, що я взагалі полізла до Ніниної шафки. А інша частина наперед боїться того, що ще я можу там знайти.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Я саме пилю сошу у вітальні, коли повз вікна проминає якась тінь.

Підходжу глянути і, авжеж, бачу Ензо, який гарує на задньому подвір'ї. Наскільки я зрозуміла, він працює щодня в іншому будинку, виконуючи ландшафтні й садові роботи. Просто зараз він перекопує клумбу.

Беру на кухні порожню склянку, наливаю холодної води і йду на подвір'я.

Сама до пуття не знаю, на що саме я сподіваюся. Але відколи ті двоє жіночок заявили, що Ніна схилена («у прямому сенсі цього слова»), я не можу викинути почуте з голови. А ще цей антипсихотичний препарат, що його я знайшла в її аптечній шафці... Боронь боже, я не засуджую Ніну через те, що в неї психологічні проблеми (у в'язниці мені траплялося бачити чимало жінок, які мали проблеми з психікою!), але ця інформація може бути для мене корисною. Може, я зумію їй чимось допомогти, якщо краще розумітиму, що з нею коїться.

Тоді, першого мого дня в цьому будинку, Ензо намагався про щось мене попередити. Зараз Ніни вдома немає, Ендрю на роботі, Сесілія в школі, отже, саме слухна нагода розпитати садівника. Є лишень одна проблема — те, що він заледве здатний два слова зв'язати по-нашому.

Але спиток не збиток. Крім того, він достеменно потерпає він спраги й залюбки ковтне води.

Коли я виходжу з будинку, Ензо копає якусь яму. Він, здається, цілком і повністю зосередився на своєму занятті. Голосно кашляю, намагаючись привернути його увагу. І ще раз.

Нарешті махаю йому й вигукую:

— *Hola!*[\[9\]](#)

Дідько, це, здається, знову іспанською, а не італійською.

Ензо зводить на мене очі. Губи його розтягуються в усмішці.

— *Ciao!*[\[10\]](#) — каже він.

— *Ciao!* — виправляюсь я, подумки пообіцявши собі, що наступного разу не схиблю.

На футболці в нього плями поту, тканина липне до шкіри, підкреслюючи рельєф м'язів. Вони в нього не такі, як у культуриста — ні, це міцні м'язи людини, яка заробляє собі на життя фізичною працею.

Так, я витріщаюся. Розіпніть мене за це.

Знову кашляю.

— Я принесла вам... еммм... води. Як воно?..

— *Acqua*, — підказує він.

Квапливо киваю.

— Так. Саме так.

От, бачите? У нас вийшло. Ми спілкуємося. Усе чудово.

Ензо підходить до мене й із вдячним виразом бере склянку води. Одним ковтком вихиляє половину. Зітхає та витирає губи тильним боком долоні.

— *Grazie*.

— Прошу, — усміхаюся я. — Отже, ви... Еее... Чи ви довго працюєте у Вінчестерів?

Він невиразно блимає на мене.

— Ну, тобто... Ви працюєте тут... багато років?

Він відпиває ще ковток води. Склянка вже спорожніла майже на три чверті. От зараз доп'є і знову стане до праці. Отже, часу в мене обмаль.

— *Tre anni*[\[11\]](#), — каже він нарешті. А відтак додає зі своїм неймовірним акцентом: — Три рік.

— І... — Я стискаю руки. — Ніна Вінчестер... Чи ви...

Він супитьсся. Але цей погляд аж ніяк не назвеш невиразним поглядом людини, яка не розуміє, про що їй торочать. Він дивиться на мене, ніби очікуючи, що я йому скажу. Може, на слух англійську він розуміє непогано, просто говорити не навчився до пуття?

— Ви.... — знову починаю я. — Чи вам не здається, що Ніна Вінчестер... Ну, тобто, чи вона вам подобається?

Ензо примружується, дивлячись на мене. Відпиває ще один великий коток зі склянки, відтак тицяє її мені до рук. І, не сказавши більше ані слова, знову повертається до своєї ями. Бере лопату й починає копати.

Розтуляю губи, щоб зробити ще одну спробу... але вирішую, що не варто. Коли я щойно сюди приїхала, Ензо намагався про щось мене попередити. Але Ніна саме прочинила двері, і він не встиг ніц мені сказати. А тепер, вочевидь, передумав. Хай там що Ензо відомо, ділитися своїми здогадами чи знаннями зі мною він не збирається. Принаймні поки що не збирається.

[9](#) Привіт! (*ісп.*)

[10](#) Привіт! (*італ.*)

[11](#) Три роки (*італ.*).

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Я живу у Вінчестерів вже близько трьох тижнів, коли настає день моєї першої за цей час зустрічі з інспекторкою з нагляду за умовно-дostroково звільненими. Я зумисно підлаштувала все так, щоб він припав на мій вихідний, бо не хочу, щоб Ніна й Ендрю довідалися, куди я поїду.

Вирушаю на зустріч зі своєю інспекторкою Пем. Це присадиста жінка середнього віку з масивною нижньою щелепою. Одразу після звільнення я мешкала в притулку, проживання в якому оплачувала в'язниця, але, коли Пем допомогла мені знайти місце офіціантки, я переїхала звідти до власної квартири. А потім, випавши з офіціанток, я не розповіла про це Пем. Ані про це, ані про те, що мене виселили з квартири. Під час нашої останньої зустрічі, що відбулася трохи більше ніж місяць тому, я щось збрехала їй крізь зуби.

Брехати своїй інспекторці — це порушення засад умовно-дostroкового звільнення. Відсутність даху над головою та проживання у власній автівці — теж. Брехати мені не подобається, але я зовсім не хочу, щоб наказ про моє умовно-дostroкове звільнення скасували, а мене відрядили назад за ґрати, відбувати ще п'ять років мого терміну. Я просто не можу дозволити, щоб таке сталося.

Але тепер усе змінилося. Тепер я можу бути чесною з Пем. Ну, тобто майже чесною.

Хоча надворі прохолодний весняний день, у маленькому кабінеті Пемдесь під сотню градусів[12]. Пів року в її кабінеті справжня сауна, а ще пів року — льодовик. Жодної золотої середини. Маленьке вікно розчахнуте навстіж, струмись повітря з вентилятора ганяє стільницею десятки якихось аркушів і аркушиків. Їй постійно доводиться притримувати їх, щоб вони не пурхнули зі столу геть.

— Міллі... — посміхається Пем, побачивши мене. Вона мила і, здається, щиро хоче мені допомогти. От саме через це на душі в мене так паскудно, адже я їй збрехала. — Рада тебе бачити! Як ся маєш?

Опускаюся на один з дерев'яних стільців, що стоять перед її столом.

— Чудово! — Так, це не зовсім правда. Але ж справи в мене справді нівроку. Цілком пристойно. — Жодних приключок.

Пем передивляється папери на столі.

— Я отримала твоє повідомлення про зміну адреси проживання. То ти тепер працюєш хатньою помічницею в родині, яка живе на Лонг-Айленді?

— Саме так.

— Що, в Чарлі тобі не сподобалося?

Закушую губу.

— Не дуже.

І знову брехня. Адже я розповіла, що сама, з власної волі, звільнилася з бару «У Чарлі». А насправді мене звільнили. І то *цілком і повністю* несправедливо!

Однак принаймні дуже пощастило, що мені просто дали копняка потихому й не стали залучати до справи поліцію. То була частина нашої домовленості: я без галасу звільняюся, а вони не викликають копів. Вибору в мене не було. Якби вони звернулися в поліцію і розповіли, що сталося, мене негайно запроторили б назад за ґрати.

Отже, Пем я не розповіла, що мене звільнили. Бо, якби я її про це повідомила, вона б зателефонувала їм і заходилася питати, що сталося. А згодом я ще й без квартири залишилася. Про це їй теж не можна було розповідати.

Утім нині вже все добре. У мене є нова робота, є дах над головою. І повернення до буцегарні мені не загрожує. Під час моєї попередньої зустрічі з Пем я дуже нервувала, але зараз почуваюся геть по-іншому.

— Я тобою пишаюся, Міллі, — каже інспекторка. — Інколи людям, які потрапили за ґрати підлітками, потім дуже важко адаптуватися на волі. Але ти просто чудово тримаєшся!

— Дякую.

Ні, їй достеменно не треба знати про той місяць, протягом якого я жила у себе в автівці.

— То як тобі ця твоя нова робота? — питає Пем. — Як до тебе ставляться?

— Ем... — Тру коліна. — Усе гаразд. Жінка, на яку я працюю, трохи... еее... дивакувата. Але я просто в неї прибираю. Тож це не має значення.

І знову я прибріхую. Не хочеться розповідати інспекторці, що Ніна Вінчестер викликає в мене все більшу тривогу. Я навіть шукала в інтернеті відомості про неї. Не знайшла анічогісінько, але то було так, лишень поверхова перевірка. Хай там як, Ніна достатньо заможна, щоб підчистити всі сумнівні факти власної біографії.

— Що ж, чудово, — каже Пем. — А як з особистим життям?

Власне, це не та царина, про яку годиться розпитувати інспекторці, але ми з Пем наче заприятюлися, тому я не проти відповісти на це запитання.

— Його немає як такого.

Вона сміється, закинувши голову, — так щиро, що я навіть бачу, як тріпоче її горло.

— Я розумію, що ти ще не готова до побачень, Міллі. Але тобі варто знайти друзів.

— Так, — кажу я, навіть попри те що жодних друзів заводити не збираюся.

— А коли ти підеш на побачення, — веде далі вона, — не прикидай одразу до першого-ліпшого хлопця. Не вважай, що маєш зустрічатися з якимось придурком, бо, мовляв, хороший хлопець на колишню ув'язнену й не гляне. Ти заслуговуєш на людину, яка ставитиметься до тебе як годиться.

— Еммм...

На мить я дозволяю собі замислитися про можливість того, що колись я піду на побачення. Заплющуюся, намагаючись уявити, яким той чоловік буде зовні. І негайно непроханим гостем в уяві моїй зринає образ Ендрю Вінчестера — з його непереборною чарівливістю й спокусливою усмішкою.

Рвучко розплющуюся.

Йой, ні.

Без варіантів.

Я про це навіть не думатиму.

— А ще, — веде далі Пем, — ти дуже вродлива. Тому не слід діяти за принципом «Аби було».

Мало не регочу. Я ж бо докладаю максимум зусиль, щоб здаватися якомога менш показною. Ношу лантухуватий одяг. Волосся затягую у вузол чи у хвостик і взагалі не користуюся косметикою. Але Ніна все одно зизує на мене оком так, наче я справдешня рокова жінка.

— Я просто не готова наразі про це замислюватися, — кажу я.

— Це нормально, — заспокоює мене Пем. — Втім пам'ятай: робота й дах над головою важливі, але спілкування й особисті зв'язки ще важливіші.

Може, вона має слушність, але просто я до цього поки що не готова. Мені треба зосередитися на тому, щоб підтримувати бездоганну репутацію. Останнє, чого мені кортить, — знову потрапити за ґрати. Решта не має значення.

Вночі мені важко заснути.

У в'язниці ти спиш дуже чуйно й навіть уві сні завжди залишаєшся напоготові, бо маєш знати, що відбувається довкола. І тепер, коли я вже на волі, ця звичка мене не полишає. Щойно потрапила до справжнього ліжка, я кілька ночей проспала дуже міцно, але тепер до мене повернулося моє старе прокляття — безсоння.

Перша моя зарплатня вже надійшла на банківський рахунок, і я, щойно буде нагода, куплю собі маленький телевізор. Умикатиму його, лягаючи в ліжку, і хай собі бубонить — може, так мені легше бути засинати. Можливо, жебоніння телевізора замінюватиме мені звичні нічні звуки в'язничної камери і я швидше засну.

Аж дотепер я не зважувалася користуватись телевізором Вінчестерів. Авжеж, я маю на увазі не той велетенський кінотеатр, а «звичайний» телевізор у вітальні. Власне, зважаючи на те, що Ніна й Ендрю лягають рано, жодних проблем із цим не виникло б. Усі вечори в подружжя Вінчестерів узагалі минають за тим самим розкладом.

Рівно о пів на дев'яту Ніна йде нагору, щоб вкласти до ліжечка Сесілію. Я чую, як вона читає доньці казку на добраніч, потім співає колискову. Це завжди та сама пісня. «Десь над веселкою» із «Чарівника країни Оз». Схоже, мистецтва співу Ніна не вчилася, але в тому, як вона співає для Сесілії, усе одно є щось химерне, щось моторошно-заворожливе.

По тому, як Сесілія засинає, Ніна читає або дивиться телевизор у спальні. Уже незабаром Ендрю й собі піднімається нагору. Зазвичай, якщо я спускалася на перший поверх після десятої вечора, там було зовсім порожньо.

І цього вечора я вирішила скористатися нагодою.

Отже, влаштувавшись на канапі, я дивлюся випуск «Сімейної ворожнечі»[13]. Уже майже перша ніч, тому наснага учасників здається мені трохи химерною. Стів Гарві розважає їх жартами, і я навіть попри страшенну втому голосно сміюся, коли один з конкурсантів зводиться, щоб продемонструвати вміння танцювати чечітку. Я дивилася це шоу маленькою і завжди уявляла, що колись сама братиму в ньому участь. От лишень не знала, кого запрошу долучитися до моєї команди. Батьки і я — це лише троє. А ще двоє?..

— Це що, «Сімейна ворожнеча»?

Рвучко озираюся. Незважаючи на пізню годину, за спиною в мене стоїть Ендрю Вінчестер. Так само бадьорий, як і герої програми на екрані.

Дідько. От знала ж я, що краще було носа з власної кімнати не потикати.

— Йой... — кажу я. — Я... Тобто... Перепрошую. Я не хотіла...

Він зводить брову.

— За що ви вибачаєтеся? Ви тут живете. А отже, маєте повне право теж дивитися телевизор.

Поспішливо хапаю подушку з канапи, щоб хоч якось прикрити нею тоненькі спортивні шортики, які правлять мені за піжамні штани. А на додачу згадую, що на мені зараз немає бюстгальтера.

— Я збираюся купити телевизор собі в кімнату, і...

— Ви можете без проблем користуватися нашим телевізором, Міллі. У вас там, нагорі, мабуть і сигналу до пуття не буде. — Білки його очей блищать, відбиваючи світло телевізійного екрана. — Я вам не надокучатиму. Просто спустився налити собі склянку води.

Сиджу на канапі, притискаючи подушку до грудей. Гарячково розмірковую, що робити. Повертатися до себе нагору? Я не засну, тому що серце калатає як навіжене. Ендрю сказав, що просто спустився попити, тому, мабуть, можна залишитися. Дивлюся, як він простує на кухню. Чую, як вмикає кран.

За мить Ендрю повертається до вітальні, на ходу сьорбаючи воду зі склянки. Саме тоді я помічаю, що на ньому лише біла майка й боксери. Ну, принаймні він не з голим торсом.

— А чому ви п'єте воду просто з крана? — не втримуюсь я.

Ендрю опускається обіч мене на канапу — лишенько, саме цього я й боялася.

— Що ви маєте на увазі?

Просто зараз схопитися з канапи буде нечемно, тому я натомість відсуваюся якнайдалі. Найменше у світі мені кортить, щоб зараз до вітальні увійшла Ніна й побачила, як ми любесенько теревенимо, влаштувавшись на канапі в самій близьні.

— Ну, чому не з фільтра, що в холодильнику?

Він сміється.

— Не знаю. Я завжди пив просто з-під крана. А вода там що, якась отруйна чи що?

— Не знаю. Просто думала, що в ній можуть бути якісь хімічні сполуки.

Ендрю куйовдить темне волосся, і те стає сторч.

— Щось я зголоднів. Слухайте, а в холодильнику, бува, не залишилося якихось рештків від сьогоднішньої вечері?

— Здається, ні.

— Гмм... — Він тре собі черево. — Як гадаєте, чи це буде страшним порушенням етикету, якщо я поласую арахісовим маслом просто зі слоїка?

Від самої згадки про арахісове масло мене пересмикує.

— Тільки не на очах у Сесілії.

Він схиляє голову до плеча.

— Чому це?

— Ви й самі знаєте чому. Бо в неї алергія.

Щось у цьому будинку без належного пістету ставляться до смертельно небезпечної алергії, від якої потерпає мала.

Аж тут, на мій подив, Ендрю сміється.

— Немає в неї ніякої алергії.

— Помиляєтеся. Вона мені сама сказала. У мій перший робочий день.

— Гм... Мабуть, якби в моєї доньки була алергія на арахіс, я про це знав би, — форкає Нінин чоловік. — І взагалі, ви що, всерйоз вважаєте, що ми тримали б у креденсі здоровенний слоїк з арахісовим маслом, якби в Сесілії була алергія?

От саме про це я й подумала, коли дівчисько заявило мені про свою алергію. То що, виходить, вона просто вигадала це, аби мене помучити? А що, з неї б сталося... Ендрю цілком слушно зауважив: той факт, що в креденсі стоїть собі величезний слоїк з арахісовим маслом, вказує, що алергії на арахіс немає в жодного з мешканців цього будинку.

— Чорниця, — каже раптом Ендрю.

Спантеличено зсуваю брови.

— Здається, чорниці в холодильнику немає.

— Ні. — Він кивком голови вказує на екран телевізора, де розпочався другий раунд «Сімейної ворожнечі». — Вони опитали сотню людей і попросили назвати фрукт, який можна цілком покласти до рота.

Учасник шоу називає чорницю. Це найпопулярніша відповідь. Ендрю переможно скидає п'ястук.

— От бачите? Я знав. Та я б у цьому шоу переміг!

— Найпопулярнішу відповідь дати легко, — зауважую я. — Складно знайти якусь менш очевидну, ту, що входить у топ.

— Гаразд, розумако, — шкіриться він. — Назвіть-но мені фрукт, який можна цілком покласти до рота.

— Ем... — задумливо тарабаню пальцем по підборіддю. — Виноград.

Авжеж, наступний учасник називає «виноград» — і має слухність.

— Доведеться визнати, що у вас теж нівроку виходить, — зауважує Ендрю. — Гаразд, а як щодо полуниці?

— Мабуть, це теж одна з відповідей, — кажу я. — Хоча навряд чи комусь захочеться пхати полуницю цілком до рота, тому що там же ще плодоніжка і все таке.

Учасники називають полуницю й вишню. Але на останньому слові з топ-п'ятірки садовини застрягають. Один з учасників називає персик, і Ендрю не витримує.

— Персик! — вигукує він. — Та хто ж подужає цілком запхати собі персик до рота! Це ж щелепу вивихнути можна!

Сміюся.

— Ну, принаймні не кавун.

— От закладаюся, кавун, мабуть, — це і є правильна відповідь.

Утім останнє слово — слива. Ендрю хитає головою.

— Щось сумніваюся... Хотілося б мені побачити того респондента, який заявив, що може запхати собі цілу сливу до рота.

— Можна було б улаштувати наочну демонстрацію власних тверджень як частину шоу, — зауважую я. — Не просто опитати сотню людей, а змусити їх продемонструвати на практиці те, про що вони заявляють.

— Вам варто написати до редакції «Сімейної ворожнечі» й запропонувати це, — серйозно говорить Ендрю. — Це буде справжньою революцією для цієї програми.

Знову сміюся. Коли я вперше побачила Ендрю, то вирішила, що він просто заможний нудьга. Але насправді він зовсім не такий. Ніні клепки бракує, а Ендрю дуже милий. Простий і дотепний. А ще, схоже, він дуже хороший тато для Сесілії.

Відверто кажучи, інколи мені його трохи шкода.

Однак не годиться про це думати. Ніна — моя працедавиця. Вона мені платить, завдяки їй у мене є дах над головою. Я маю бути їй віддана. Але менше з тим... менше з тим, вона просто *жахлива*. Вона

нечупара, у неї сім п'ятниць на тижні, вона може бути просто неймовірно жорстокою. Навіть Ензо, ця гора міцних м'язів завважки дві сотні фунтів, здається, її побоюється.

Певна річ, я про це навіть і не думала б, якби Ендрю не був аж такий привабливий. Навіть попри те що я відсунулася від нього якнайдалі, так далеко, що мало не падаю, бо сиджу тепер на самісінькому краєчку канапи, мене не полишають думки про те, що він у самій близьні. Що він у тих бісових боксерах. А тканина майки достатньо тонка, щоб я побачила обриси дуже сексуальних м'язів. Ендрю значно привабливіший за свою благовірну.

Цікаво, чи він у курсі щодо цього.

І от коли я щойно трохи розпружуюся, коли присутність Ендрю починає навіть тішити, мене раптом вириває із задуми верескливий голос:

— Боже милий, це що ж вас обох так насмішило?

Рвучко озираюся.

Біля узніжжя сходів стоїть Ніна й дивиться просто на нас. Коли вона в черевичках на підборах, кроки її чути мало не за милю^[14], але босоніж моя господиня пересувається напрочуд тихо. Вона в білому халатику до колін. Стовбичить біля сходів, схрестивши руки на грудях.

— Ніно. — Ендрю позіхає й зводиться з канапи. — Ти що тут робиш?

Ніна розлючено дивиться на нас. Не уявляю, як йому вдається не запанікувати. Я від переляку мало в штанці не напудила. Утім Ендрю, як на мене, байдуже до того, що його дружина оце щойно заскочила нас на самоті у вітальні, надворі перша година ночі, а ми в самій близьні. Авжеж, нічого *такого* ми не робили, але все ж таки.

— Це я маю спитати в тебе те саме, — відсварюється Ніна. — Схоже, ви двоє тут непогано розважаєтеся. То що такого смішного?

Ендрю знизує плечима.

— Оце спустився попити, а Міллі дивиться телевизор. Ну, я й собі глянув. Це «Сімейна ворожнеча».

— Міллі, — перемикається на мене Ніна. — Чому ви не купите собі власний телевизор і не поставите його у себе в кімнаті? Вітальня — це

наша територія.

— Перепрошую, — кажу швидко. — Я куплю телевизор за першої-ліпшої нагоди.

— Агов. — Ендрю здивовано зводить брови. — Ну, подивиться Міллі трохи телевизор у вітальні... Що тут такого? Усе одно ж тут зараз нікого немає!

— Тут є ти.

— Вона мені не заважала.

— Здається, вранці у тебе призначена ділова зустріч? — Ніна не зводить з нього очей. — І напередодні цієї зустрічі ти о першій ночі, замість спати, дивишся телевизор?

Він зітхає. Я затамовую дух, на якусь мить у мене спалахує надія, що Ендрю заперечить дружині.

— Маєш слухність, Ніно. Підуй краще спати.

Ніна не зрушує з місця. Так і стовбичить, схрестивши руки на пишних персах, і дивиться, як Ендрю дибає вгору сходами — геть-чисто дитина, що її за якусь провину відрядили спати без вечері. Від того, як Ніна ревнує, мені чомусь стає тривожно.

Зводжуся з канапи й вимикаю телевизор. Ніна досі стоїть внизу на сходовому майданчику. Очі її прикипіли до моїх шортиків і майки. Я впевнена, що відсутність бюстгальтера вона теж зауважила. Мені знову спадає на думку, що на вигляд ця сцена конче двозначна. А проте я справді вважала, що буду тут, унизу, сама.

— Міллі, — цідить нарешті Ніна. — На майбутнє маю вам дещо сказати. Сподіваюся, ви пристойно вдягатиметеся, коли спускатиметеся зі свого горища.

— Перепрошую, — повторюю я. — Я просто не думала, що хтось іще не спатиме.

— Серйозно? — форкає вона. — Ви що, отак-от тинятиметеся серед ночі чужим будинком лишень через те, що вважатимете, наче нікого немає?

Не знаю, що на це відповісти. Це ж бо не чужий будинок. Я, власне, тут живу, хай навіть і на горищі.

— Ні...

— Будь ласка, після того як настає час лягати спати, лишайтесь в себе нагорі, — каже Ніна. — Решта будинку — це територія моєї родини. Ви мене зрозуміли?

— Зрозуміла.

Вона хитає головою.

— Відверто кажучи, я вже не впевнена, що нам потрібна служниця. Можливо, я припустилася помилки...

Йой, ні. Вона що, звільнить мене просто зараз, о першій ночі, через те що я дивилася телевизор у вітальні? От халепа. До того ж хороших рекомендацій Ніна мені точно не дасть. Та ну, вона радше зателефонує кожному моєму потенційному майбутньому працедавцеві з розповіддю про те, якою мірою мене ненавидить.

Треба виправляти ситуацію.

Стискаю п'ясточки, встромляючи нігті в долоні.

— Послухайте, Ніно, — починаю я. — Між мною та Ендрю нічого такого не відбувалося...

Вона скидає голову й регоче. Цей моторошний хворобливий звук, щось середнє між сміхом і плачем.

— Ви що, думаєте, я через це переймаюся? Ми з Ендрю — споріднені душі. У нас є дитина, а незабаром буде ще одна. Ви вважаєте, я боюся, що мій чоловік може поставити на кін усе своє життя заради якоїсь прислуги-гультайки, котра живе на горищі?

Сковтую. Схоже, я зробила лишень гірше.

— Ні, звичайно.

— Певно, що ні. — Ніна дивиться мені просто в очі. — І ніколи про це не забувайте.

Я стою, не зовсім розуміючи, що на таке відповісти. Нарешті Ніна киває в бік кавового столика.

— І приберіть оцей розгардіяш. Просто зараз.

Відтак вона розвертається і йде нагору.

Жодного розгардіяшу на столику немає. Там просто стоїть склянка з водою, яку залишив Ендрю. Щоби в мене пашіють від приниження. Підходжу до столика й хапаю склянку. Нагорі з гуркотом захряскують двері до спальні. Дивлюся на склянку в себе у руці.

А тоді, охоплена раптовим гнівом, жбурляю склянку на підлогу.

Вона мальовничо розбивається. Друзки розлітаються навсібіч. Я задкую на крок. Скалка встромляється мені в ногу.

Дідько, це ж треба було утнути таку дурню.

Кліпаю на залиту водою і засипану скляним кришивом підлогу. Треба прибрати, а перш за все — варто знайти якусь взуванку, щоб не поранити ноги склом. Глибоко вдихаю, намагаючись уповільнити дихання. Зараз приберу скло, і все буде добре. Ніна й не дізнається про те, що тут сталося.

Але на майбутнє треба бути обачнішою.

¹² Приблизно 38 градусів за Цельсієм.

¹³ Популярне в США телешоу, ведучим якого є комік Стів Гарві. Це вікторина, у якій дві родини-суперниці (по п'ять гравців у кожній команді) повинні вгадати найпопулярніші, за результатами опитувань громадської думки, відповіді на різноманітні запитання.

¹⁴ Одна миля дорівнює 1,609 кілометра.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Цієї суботи по обіді Ніна влаштовує маленьке засідання членкинь Асоціації батьків і вчителів на задньому подвір'ї будинку. На цій зустрічі вони мають спланувати проведення заходу під назвою «День просто неба», протягом якого діти кілька годин проведуть за містом. Бозна-чому готуватися до цієї події потрібно кілька місяців поспіль. Останнім часом Ніна тільки про неї і торочить без угаву. А ще вона надіслала мені щонайменше десяток повідомлень з нагадуванням заїхати до відділу кулінарії у крамниці — по перекуски.

Я вже починаю нервувати, тому що, коли прокинулася вранці, у будинку як завжди була свинарня. Не знаю, як таке стається. Може, оті свої ліки Ніна вживає від якогось психічного розладу, що змушує її прокидатися серед глибокої ночі та влаштовувати розгардіяш? Може, річ саме в цьому?

От, наприклад, я не уявляю, як за ніч ванні кімнати можуть опинитися в такому стані. Коли вранці приходжу прибирати до її ванної, зазвичай на підлозі валяються щонайменше три або чотири рушники, мокрі до рубця. На рукомийнику завжди засохла зубна паста, яку доводиться відшкрібати. А ще Ніні чомусь страшенно не до вподоби вкидати брудну білизну в призначений для неї кошик, тому в мене десять хвилин з гаком забирає те, щоб підібрати з підлоги її бюстгальтер, спіднє, штани, колготки й усе інше. Хвалити бога, принаймні Ендрю мистецтво вкидання брудних речей до кошика опанував. А ще ж є речі, які треба не прати, а віддавати до хімчистки, і таких чимало. Ніна свій одяг не сортує, а якщо, боронь боже, я припущуся помилки стосовно того, що вкидати до пральної машини, а що відносити до чистки... Мене за це стратять, без варіантів.

І ще одне. Обгортки від смаколиків. Фантики від цукерок я вигрібаю з кожної щілини Ніниних спальні й ванної. Мабуть, от воно, пояснення того, що моя господиня тепер на п'ятдесят фунтів погладшала порівняно з тим, якою була на світлинах, знятих тоді, коли вони з Енді щойно познайомилися.

Коли будинок нарешті прибрано згори і донизу, речі відвезено до хімчистки, решту одягу випрано й випрасувано, часу в мене лишається зовсім обмаль. Нініні гості прийдуть за годину, а я ще не впоралася з усіма дорученнями, отриманими від моєї господині. Зокрема, не забрала з кулінарії закуски. Якщо спробую пояснити їй, у чому річ, вона мене достеменно не зрозуміє. Зважаючи на те, що Ніна мало не звільнила мене минулого тижня, коли заскочила нас із Ендрю на перегляді «Сімейної ворожнечі», права припуститися помилки в мене тепер немає. Треба зробити все, щоб цей вечір минув гладесенько-рівнесенько.

Спускаюся на заднє подвір'я. У Вінчестерів воно чи не найгарніше в усьому районі. Ензо доклав для цього максимум зусиль: живопліт підстрижено так бездоганно рівнесенько, наче поралися над ним з лінійкою. У кутках подвір'я клумби, що додають кольорів тутешньому пейзажу. А моріжок такий зелений і трава там така соковита, що я насили долаю спокусу впасти на неї горілиць і повалитися досхочу.

Однак, вочевидь, мої господарі сюди не вчащають, бо всі меблі на патіо встигли припасти щільним шаром пилу. І взагалі все тут укрито щільним шаром пилу.

Боже милий, та в мене ж *замало часу* на те, щоб навести тут лад!

— Міллі? З вами все гаразд?

За спиною в мене стоїть Ендрю, убраний вряди-годи не у свій офіційний стрій. На ньому блакитна сорочка поло та слакси кольору хакі. Але якимось чином у цьому вбранні він навіть привабливіший, ніж у дорогезному діловому костюмі.

— Усе гаразд, — бурмочу я.

Відверто кажучи, мені взагалі не варто з ним розмовляти.

— У вас такий вигляд, наче ви от-от розридаєтеся, — зауважує Ендрю.

Тильним боком долоні зніжковіло витираю очі.

— Усе гаразд. Просто забагато роботи перед цим засіданням Асоціації батьків і вчителів.

— Ой, ну це точно сліз не варте. — Він насмішкувато зламає брову.
— Ці жіночки з АБВ все одно знайдуть, до чого причепитися, хоч би

як ви тут увихалися. Вони справдешні мегери.

Щось звучить це *не вельми* обнадійливо.

— Слухайте, можливо, в мене є... — Він порпається в кишені й видобуває звідти доволі пожужмлений паперовий носовичок. — Повірити не можу, що в мене в кишені оця штука, але от.

Видушую усмішку й беру носовичок. Висякаюся та відчуваю запах лосьйону, яким Ендрю користується після гоління.

— Отже, — каже він, — чим я можу вам допомогти?

Хитаю головою.

— Усе гаразд. Я впораюся.

— Але ж ви плачете. — Він спирається ногою на брудний стілець. — Я серйозно. Не такий уже я нікчема, не думайте. Просто скажіть, що мені зробити. — Я вагаюся, і він додає: — Послухайте, ми ж обоє хочемо, щоб Ніна не засмучувалася, так? А це єдиний спосіб цьому запобігти. Якщо я не втручатимуся і ви щось напартачите, вона достеменно перейматиметься.

— Гаразд, — бурмочу я. — Ви мені дуже допоможете, якщо привезете закуски з кулінарії.

— Прийнято до виконання.

Враження таке, що в мене здоровезна брила впала з плечей. У мене пішло б хвилин двадцять на те, щоб дістатися до крамниці й усе купити, а потім ще стільки само, щоб повернутися додому. А отже, на прибирання в патіо в мене залишилося б лишень чверть години. Уявляєте, що було б, якби Ніна опустилася на запилужений стілець у своєму білосніжному вбранні?

— Дякую, — кажу я. — Ви мені дуже допомогли. Дуже-дуже. Слово честі.

Він усміхається.

— Слово честі?

— Слово честі, так.

Цієї миті на подвір'я вибігає Сесілія. Вона вбрана у світло-рожеву сукенку з білими торочками. Так само, як її матінка, вона має просто бездоганий вигляд.

— Татку! — вигукує вона.

Ендрю озирається до неї.

— Що сталося, Сісі?

— У мене комп'ютер не працює, — каже дитина. — Я не можу виконати домашку. Полагодиш?

— Полагоджу, авжеж. — Він кладе руку їй на плече. — Але спершу ми поїдемо на невеличку прогулянку. Це буде дуже весело, от побачиш!

Вона із сумнівом кліпає, але Ендрю не зважає на її скепсис.

— Іди взувайся.

Мені б знадобилося пів доби на те, щоб умовити Сесілію зібратися. Але, щойно почувши батьків наказ, дівчисько слухняно рушає до будинку. Сесілія доволі мила дитина... за умови, що давати їй раду маю не я.

— У вас із нею чудові стосунки, — зауважую.

— Дякую.

— Вона дуже на вас схожа.

Ендрю хитає головою.

— Та ні, не дуже. Вона схожа на Ніну.

— Ні, серйозно! — наполягаю я. — У неї волосся таке саме, як у Ніни, колір обличчя теж... але ніс у неї ваш.

Він бгає край сорочки.

— Я не біологічний батько Сесілії. Отже, будь-яка схожість між нами, як ви розумієте, просто випадкова.

Дідько, це ж хто мене за языка смикав?!

— Перепрошую, я не знала...

— Не переймайтеся. — Ендрю дивиться на задні двері будинку, очікуючи на повернення Сесілії. — Ми з Ніною познайомилися, коли Сесілія була ще зовсім маленька. Тож я єдиний батько, якого вона знає. І я вважаю її своєю донькою. Тож це не відіграє жодної ролі.

— Так, звісно.

Моя повага до Ендрю Вінчестера стрибає вгору одразу на декілька пунктів. Він не лишень не підчепив якоїсь супермодельки, але й узяв собі за дружину жінку, в якої вже була дитина, а тепер виховує цю дитину як власну.

— У вас чудові стосунки, повторюся.

— Як на мене, діти — це просто диво. Я хотів би, щоб у нас їх був десяток...

В Ендрю такий вигляд, наче збирається ще щось додати, але натомість він підтискає губи. Згадую почуту від Ніни кілька тижнів тому фразу про те, що вона намагається завагітніти. І той закривавлений тампон, що його я знайшла згодом на підлозі ванної. Цікаво, чи відтоді їхні зусилля в цьому напрямі мали якийсь успіх? Судячи із сумовитого погляду Ендрю, схоже на те, що навряд чи.

Але я впевнена, що Ніна все одно завагітніє, якщо вони цього прагнуть. Адже в них є всі засоби домогтися бажаного. Інша річ, що це зовсім мене не обходить.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Можна без перебільшення сказати, що я просто зненавиділа всіх учасниць цих посиденьок.

Їх четверо, з Ніною включно. Імена я запам'ятала. Джилліанна (Джилі-ан-на), Патріс і Сюзанна (не плутати з Джилліанною). А закарбувалися їхні імена в моїй пам'яті тому, що Ніна не дозволила мені піти із заднього подвір'я. Вона змусила мене стовбичити в кутку й чатувати на випадок, якщо гостям щось знадобиться.

Принаймні із закусками все гаразд. І Ніні невтямки, що по них замість мене їздив Ендрю.

— Мене не влаштовує меню на «День просто неба». — Сюзанна постукує ручкою по підборіддю. Я чула, як раніше Ніна називала була Сюзанну своєю «найліпшою подругою», але, наскільки я можу судити, справжньої близькості між Ніною і будь-ким з її так званих подруг немає. — Мені здається, однієї безглютенової страви достеменно замало.

— Згодна, — підхоплює Джилліанна. — І навіть попри те що веганська страва в меню є, вона не безглютенова. То що їстимуть вегани, які дотримуються безглютенової дієти?

Ну, не знаю. Травичку щипатимуть? Мені ще ніколи не траплялося бачити жінок, такою мірою поведених на тому глютені. Щоразу, коли я приношу їм закуски, кожна з гостей починає розпитувати про вміст глютену в черговій наїдці. Наче я знаю. Та я зеленого поняття не маю, що воно взагалі таке, той глютен!

День сьогодні страшенно спекотний. Я будь-що віддала б за можливість повернутися в будинок, де працює кондиціонер. Дідько, та й за бодай ковточок рожевого газованого лимонаду, який п'ють гості, так само! Щоразу, коли вони не дивляться на мене, я крадькома витираю спітніле чоло. І страшенно переймаюся: а що, як під пахвами в мене плями поту.

— Ці канапки з козячим сиром і чорницею слід було підігріти, — зауважує Патріс, відкушуючи шматочок згаданої канапки. — Вони ж

бо ледь теплі!

— Так, знаю, — каже Ніна із жалем. — Я просила хатню працівницю про це подбати, але ж ви знаєте, як воно зазвичай буває. Так *важко* знайти хорошу прислугу!

У мене падає щелепа. Ні про що вона мене не просила. До того ж... вона хіба забула, що я тут, *поряд* стою?

— Так, дуже важко, твоя правда. — Джилліанна співчутливо киває. — Знайти сумлінну дівчину — страшенна проблема. Працьовитість у громадян цієї країни кульгає на обидві ноги. І хтось ще питатиме, чому такі людці не можуть знайти жодної кращої роботи? А все через лінощі, звичайнісінькі лінощі!

— Тому доводиться наймати іноземців, — докидає Сюзанна. — А вони й двох слів по-нашому не зв'яжуть. От як Ензо.

— Ну, принаймні на нього приємно глянути! — сміється Патріс.

Інші й собі підсміюються та вигукують щось, а от Ніна якась химерно мовчазна. Навряд чи вона задивлялася на сексуального садівника, і це цілком зрозуміло — бо ж вона одружена з красенем Ендрю! До того ж стосовно Ензо в неї, здається, якесь незрозуміле упередження.

Мені страшенно кортить сказати щось ущипливе після того, як вони мили мені кістки в мене за... Ні, вислів «у мене за спиною» тут не пасує, бо я — *от вона*, стою за крок від них, як я вже згадувала. Але мені треба довести цим жіночками, що я не ледащиця! Я ж бо гарую тут що коняка... І жодного разу не поскаржилася.

— Ніно, — кажу, кашлянувши, — може, мені підігріти закуски?

Вона озирається до мене. Очі в неї так спалахують, що я аж задкую на крок.

— Міллі, — каже дуже спокійно. — Ми *розмовляємо*. Будь ласка, не втручайтеся. Це нечемно.

— Ой, я...

— А ще, — веде вона далі, — я була б дуже вдячна, якби ви не зверталися до мене на ім'я. Я вам не подружка за пляшкою. — Вона усміхається іншим жінкам. — Звертайтеся до мене «місис Вінчестер». І зробіть так, щоб мені не довелося ще раз вам про це нагадувати.

Витріщаюся на неї, вражена до глибини душі. Адже під час нашої першої зустрічі вона сама вимагала, щоб я зверталася до неї просто на ім'я! Я кликала її «Ніною» протягом усього того часу, що працюю в цьому будинку, і аж дотепер вона мені щодо цього ані пари з вуст не пустила! А зараз поводитьсь так, ніби я забагато собі дозволила.

Утім найгірше, що інші жінки, здається, вважають Ніну просто-таки героїнею через те, як вона мене вчитала. Патріс заходиться розповідати історію про те, як прибиральниця мала зухвалість розповісти їй, що в неї, мовляв, помер собака.

— Не хочу здатися стервом, — каже вона, — але що мені з того, що в Хуаніти здох пес? А вона постійно про це згадувала. Слово честі, нестерпно.

— Річ у тім, що нам справді потрібна була допомога в господарстві. — Ніна вкидає до рота ще один шматочок «неїстівної» канапки. Я за нею стежила — вона сама втоптала половину смаколиків, а інші жінки їли, що ті горобчики. — А надто з огляду на те, що в нас із Ендрю буде ще одна дитина.

Інші жінки заходяться захопленими вигуками.

— Ніно, ти вагітна? — зойкає Сюзанна.

— Я знала, що ти не просто так їси вп'ятеро більше за нас усіх! — вигукує Джилліанна переможно.

Ніна обдаровує її важким поглядом — а я насилу стримую смішок.

— Поки що я не вагітна. Але в нас із Енді призначено зустріч із фахівцем-репродуктологом, про якого кажуть, що він *творить дива*. От закладаюся, ще до кінця цього року в мене буде малюк.

— Чудово. — Патріс кладе руку Ніні на плече. — Я знаю, що ви двоє вже довго мрієте про дитину. А Ендрю *такий* чудовий батько!..

Ніна киває. На мить їй на очі, здається, навертаються сльози. Вона кашляє, прочищаючи горло.

— Перепрошую, жіноцтво. Я зараз повернуся.

Вона хутко йде до будинку. Я вагаюся, не знаючи, чи мені варто й собі поквартитися за нею. Найпевніше, вона гайнула до туалету абощо. Певна річ, можливо й таке, що тепер у перелік моїх обов'язків входить

супроводжувати Ніну до вбиральні, щоб потім рушничком витерти їй руки, чи змити в туалеті, чи ще бозна-що.

Коли Ніна йде, інші жінки заходяться тихим сміхом.

— Боже милий! — форкає Джилліана. — Як незручно. Оце я бевкнула! Я ж і справді вважала була, що вона вагітна! Ну, тобто в неї вигляд такий, наче вона при надії!

— Вона вже із цей будинок завбільшки, — підхоплює Патріс. — Їй давно вже час звернутися до фахівця зі здорового харчування та скористатися послугами фітнес-тренера. До речі, ви помітили — у неї волосся відросло й корені не пофарбовані?

Інші згідливо кивають. Хай навіть я не беру участі в цій розмові, але теж помітила, що в Ніни відросли корені. Коли я приходила до неї на співбесіду, її волосся мало просто-таки бездоганний вигляд. А зараз видно принаймні сантиметр темних коренів. Як це вона до такого докотилася?

— От кому як, а мені було б соромно в такому вигляді потикатися межи люди, — зауважує Патріс. — Як лишень вона розраховує втримати свого гарнюню чоловіченька?

— А надто зважаючи на те, що в них там такий шлюбний контракт, що просто гайки, — докидає Сюзанна. — Якщо розлучаться, вона майже ніц не отримає. Навіть виплат на дитину. Ви ж бо знаєте, він офіційно так і не в дочерив Сесілію.

— Шлюбний контракт! — вигукує Патріс. — Та що це на Ніну найшло? Чому вона взагалі його підписала? Тепер їй варто всіляко догоджати своєму благовірному, аби той лишень почувався задоволеним і щасливим.

— Як собі знаєте, а я не збираюся казати, що їй уже час сідати на дієту, — каже Джилліанна. — Боже милий, я не хочу, щоб її знову запроторили до божевільні, а я виявилася в тому винною. Ви ж знаєте, у Ніни кебета набакир.

Я насилу стримую зойк. Коли ті жіночки в школі натякали, що Ніна, мовляв, божевільна, я сподівалася була, що вона божевільна, так би мовити, у буденному сенсі цього слова. Ну, тобто відвідує психотерапевта й іноді вживає курси заспокійливих. Але схоже на те,

що йдеться про щось серйозніше. Якщо вірити цим чорноротим пліткаркам, вона лежала в психіатричній лікарні. Отже, вона серйозно хвора.

Я відчуваю проштрик провини через те, що так лютилася, коли вона мені давала помилкові вказівки чи в неї постійно стрибав сюди й туди настрої. Це не її провина. У Ніни серйозні проблеми. Еге ж, тепер багато чого стає зрозумілішим.

— От що я вам скажу... — Патріс стишує голос на кілька октав. Це, либонь, для того, щоб я не почула. Але ця жінка насправді гадки не має, яка вона гримка. — На Ніниному місці я за жодних умов не наймала б на роботу гарненьку молоду служницю, ще й із проживанням. Та вона, мабуть, аж нетямиться від ревнощів.

Відводжу погляд, намагаючись не виказувати, що я чую кожне її слово. Я ж бо робила все, аби Ніна не ревнувала. Я не хочу, щоб їй навіть на думку спало, наче мене цікавить її чоловік. Не хочу, щоб вона дізналася, що я вважаю його привабливим, чи запідозрила, що між нами двома може щось бути.

Ну, тобто так, якби Ендрю холостякував, я справді ним зацікавилася б. Але він одружений. І я тримаюся від нього якнайдалі. Ніні немає про що перейматися.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Сьогодні в Ендрю й Ніни зустріч з тим їхнім лікарем-репродуктологом.

Через це вони вже тиждень на нервах, місця собі не знаходять. Я стала свідком їхньої вчорашньої розмови за вечерею. Виходить на те, що Ніна зробила цілу купу тестів на фертильність, і сьогодні вони з тим фахівцем обговорюватимуть результати. Ніна вважає, що доведеться вдатися до ЕКЗ. Процедура дорогезна, але ж у Вінчестерів грошей хоч лопатою гати.

Попри Нініне вміння страшенно діяти мені на нерви те, як вони із чоловіком обговорюють майбутню вагітність, здається мені дуже зворушливим. Учора, припустімо, вони розмовляли про те, що кімнату для гостей перероблять на дитячу. Не знаю, хто з них більше хвилюється — Ніна чи Ендрю. Сподіваюся, з вагітністю все вдасться, і то незабаром — так буде краще для них обох.

Поки їх немає, я маю наглядати за Сесілією. Давати раду дев'ятирічній дівчинці — це теоретично не проблема. Але Сесілія, схоже, рішуче налаштована довести протилежне. Коли материна подруга привозить її із чергового гуртка, хай там що в неї сьогодні за розкладом (карате, балет, фортепіано, футбол, гімнастика — я вже остаточно втратила їм лік), вона кидає один черевик в один бік, другий — в другий, а наплічник — ще кудись. На щастя, на вулиці вже занадто тепло, щоб ходити в куртці, інакше, я певна, ту теж вона пожбурила б деінде.

— Сесіліє, — гукаю я терпеливо. — Постав, будь ласка, черевики на поличку для взуття.

— Потім поставлю, — озивається дівчисько неуважно й падає на канапу, перед тим, утім, охайно підсмикнувши спідничку блідо-жовтої суkenки. Хапає пульт від телевізора. За мить вона вже дивиться якийсь мультфільм, ввімкнувши його з абсолютно обурливою гучністю. На екрані сперечаються помаранч із грушею.

— Я голодна.

Глибоко вдихаю, намагаючись опанувати себе.

— А що ти хотіла б поїсти?

Я готова до того, що вона зараз виголосить якусь божевільну забаганку — головно заради того, щоб змусити мене увихатися на кухні. Тому відповідь мене неабияк дивує.

— А можна мені канапку із шинкою?

Я відчуваю значне полегшення через те, що в будинку є всі інгредієнти для канапки із шинкою, тож навіть не вимагаю від дівчиська додати «будь ласка». Якщо Ніна не проти, щоб її донька поводитися як мале стерво, хай собі. Виховувати її — то не мій обов'язок.

Рушаю до кухні. Витягаю з набитого вщент холодильника хліб й упаковку з яловичою шинкою. Я зеленого поняття не маю, чи Сесілія полюбляє бутерброди з майонезом. Ба більше, я впевнена: хай би яким шаром майонезу я намастила хліб, дівчисько все одно скаже, що їй воно не слава богу — чи то шар затонкий, чи то навпаки. Тому вирішую, що просто дам дитині слоїчок з майонезом і хай собі сама мастить стільки, скільки зважить за потрібне. Отак маєш, Сесіліє, я все ж таки розумніша за тебе!

Повертаюся у вітальню й ставлю готовий сандвіч і майонез на кавовий столик перед Сесілією. Вона опускає погляд на канапку, супитись. Ретельно вивчає, а тоді кривиться з огидою.

— Фе! — вигукує мала. — Я такого не їстиму!

Богом присягаюся, я колись цю малу паршивку голіруч придушу!

— Ти сказала, що хочеш канапку із шинкою. Я тобі саме її і зробила.

— Я не казала, що хочу канапку із шинкою! — квилить вона. — Я сказала — із ши!

Витріщаюся на неї, роззявивши рота.

— Ши? Канапка із ши? Що воно *таке*?

Сесілія роздратовано гарчить і жбурляє канапку на підлогу. Шинка летить в один бік, хліб у другий. Єдиний плюс у тому, що майонезом я хліб не мастила, тож принаймні не доведеться відчищати від килима ще його на додачу.

Доста. Ця дівка мене допекла. Може, виховання Сесілії справді мене не обходить, але дівчисько досить доросле, щоб знати: їжу на підлогу не жбурляють. А надто якщо в будинку незабаром з'явиться малюк, Сесілії давно вже час навчитися поводитись, як годиться дитині її віку.

— Сесіліє... — починаю я крізь зуби.

Вона скидає ледь загострене підборіддя.

— Що?

Не знаю, що між нами двома сталося б, однак нашу сутичку уриває звук ключа, який обертається в замковій шпарині. Мабуть, це Ендрю з Ніною повернулися від свого репродуктолога. Відвертаюся від Сесілії, квапливо розтягую губи в усмішці. Впевнена, Ніна зараз страшенно схвильована.

От лишень, коли вони заходять до вітальні, я бачу, що жоден з них не всміхається.

Це ще м'яко сказано. Нініне біляве волосся скуйовджене, біла блузка пожмакана. Очі почервонілі, повіки набряклі. В Ендрю теж вигляд не вельми. Краватка наполовину розплутана, наче він уже почав був її знімати, а потім щось його відволікло від процесу. І в нього теж очі червоні.

Стискаю руки.

— У вас усе гаразд?

Дарма я розтулила губи. Промовчати — от що треба було зробити. Бо Ніна скидає на мене очі, і її бліді щоки маковіють.

— Боже мій, Міллі, — гарчить вона. — Це ж треба пхати *всюди* свого носа! Вас це не обходить, хай вам грець.

Сковтую.

— Перепрошую, Ніно.

Погляд її зісковзує на безлад на підлозі. Черевички Сесілії. Хліб і шинка, які валяються обіч кавового столика. А самої Сесілії вже й близько немає — вона останньої миті накивала п'ятами з вітальні.

Обличчя Ніни смикається.

— Я що, заради цього повернулася додому? Щоб побачити увесь цей безлад? За що я вам плачу? Може, вам слід підшукати собі нову роботу?!

Горло в мене перехоплює.

— Я... я саме збиралася все це прибрати...

— Заради мене не варто так себе утруднювати! — Вона кидає в бік Ендрю зморений погляд. — Я піду приляжу. В мене голова розколюється.

Ніна заходиться важко підійматися вгору сходами. Кожен її крок схожий на постріл. Врешті захряскуються двері їхньої спальні. Щось сталося, це очевидно. Утім зараз пробувати поговорити з нею марно.

Ендрю падає на обіп'яту шкірою канапу. Відкидає голову на спинку.

— От халепа...

Я закусую губу. Опускаюся з ним обіч, навіть попри те що відчуваю — не варто цього робити.

— З вами все гаразд?

Пучками пальців він тре очі.

— Правду кажучи, ні.

— Може... може, хочете поговорити?

— Та ні... — Він на мить приплющується. Зітхає. — Нічого в нас не вийде. Ніна не завагітніє.

Перша моя реакція — подив. Не сказати б, що я так уже в цьому тямлю, але ж я вважала була, що в Ніни й Ендрю вистачить грошви, аби здолати проблему. От слово честі, я ж бо на власні очі бачила в новинах той сюжет про шістдесятирічну при надії!

Проте казати цього Ендрю не варто. Вони щойно побували в одного з провідних репродуктологів. Він достеменно знається на цьому краще за мене. Якщо він сказав, що Ніна не завагітніє, так воно і є. Дитинки в них не буде.

— Мені дуже шкода, Ендрю.

— Так... — Він запускає розчепірені пальці у волосся. — Я намагаюся якимось із цим примиритися, але, відверто кажучи, це мене засмутило. Ну, тобто я люблю Сесілію як рідну, але... я хотів... тобто, я завжди мріяв...

Це найвідвертіша з наших розмов. Так приємно, що він зі мною щирий.

— Розумію, — бурмочу я. — Це, мабуть, так важко... для вас обох.

Він понурює очі.

— Маю бути сильним заради Ніни. Ця звістка її просто спустошила.

— Я можу чимось допомогти?

Він якусь мить мовчить, водячи пальцями по шву на облямівці канапи.

— Ніна хоче побувати на виставі... Вона про неї неодноразово згадувала. «Мить істини», так вона називається. Якби нам вдалося дістати квитки, це дуже її потішило б. Може, ви могли б спитати її, на яку дату вона хоче піти, а тоді забронювали б місця в партері. Це було б просто чудово.

— Добре, я зроблю це, — кажу я.

Терпіти не можу Ніну, на це є достоліха причин, але не уявляю, як воно, отримати такі новини. У мене аж серце за неї скімлить.

Він знову тре почервонілі очі.

— Дякую, Міллі. Відверто кажучи, я не уявляю, що ми без вас робили б. Вибачте за те, як Ніна іноді з вами поводитьься. Вона просто трохи запальна. Але ви справді їй до вподоби, вона дуже цінує вашу допомогу.

Я не впевнена, що це правда, але сперечатися з ним із цього приводу не збираюся. Мені треба працювати тут, допоки не вийде зібрати пристойну суму. І я докладатиму максимум зусиль, щоб Ніна була задоволена моєю працею.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Уночі я прокидаюся від криків.

Узагалі на горищі напрочуд хороша звукоізоляція, тому розмов там, унизу, я не чую. Проте зараз гучні голоси лунають просто з кімнати, розташованої попід моєю. Чоловічий і жіночий голоси.

Ендрю й Ніна.

А тоді я чую звук удару.

Інстинктивно скочуюся з ліжка. Можливо, це мене не обходить, але там, унизу, щось відбувається. Треба принаймні пересвідчитися, що все гаразд.

Беруся за ручку дверей. Вона не повертається. Власне, я вже звикла до того, що вона раз у раз заскочує. Але часом мене через те все одно поймає паніка. Урешті-решт ручка піддається, і я виходжу в коридор.

Рушаю рипкими сходами на другий поверх. Тепер, коли спустилася з горища, голоси чути ще виразніше. Вони лунають зі спальні моїх господарів. Ніна кричить на Ендрю. Голос її звучить майже істерично.

— Це несправедливо! — вигукує вона. — Я ж зробила все, що могла, і...

— Ніно, — каже він. — Це не твоя провина.

— Це моя провина! Якби ж то в тебе була молодша жінка, то й дитинка народилася б! Це я в усьому винна!

— Ніно...

— Тобі буде краще без мене!

— Ну ж бо, не треба, не кажи такого...

— Але це правда!

Зауважую, що голос її не здається засмученим. Він радше розлючений.

— Ти хочеш, щоб я померла!

— Ніно, припини це!

Лунає ще один звук удару. А тоді знову. Я задкую на крок, розриваючись між бажанням постукати у двері, аби пересвідчитися, що все гаразд, і пориванням чкурнути назад до своєї кімнати, щоб

сховатися. Кілька секунд стою, паралізована власною нерішучістю. Аж тоді двері рвучко розчахуються.

На Ніні та сама сніжно-біла нічна сорочка, що й тієї ночі, коли вона заскочила нас із Ендрю у вітальні. Але зараз я помічаю червону смугу на світлій тканині — на стегні й аж до самісінького берега сорочки.

— Міллі! — вигукує вона. — Що ви тут робите?

Дивлюся на її руки. Уся правиця теж зашмарована червоним.

— Я...

— Ви що, шпигуєте за нами? — Вона зводить брови. — Підслуховуєте нашу розмову?

— Ні! — Задкую ще на крок. — Я просто почула шум і злякалася... Хотіла пересвідчитися, що все гаразд.

Вона перехоплює мій погляд, спрямований на... я майже впевнена, що на сорочці в неї кров. І, здається, моя реакція її тішить.

— Я порізала долоню. Немає приводів для хвилювання. *Ваша* допомога мені достоту не потрібна.

Що в них тут відбувалося? Це через порізану долоню в неї сорочка в крові? І де Ендрю?

А що, як вона його вбила? Що, як він лежить зараз мертвий отам, посеред спальні? Чи ще гірше — просто зараз спливає кров'ю? Може, у мене є ще шанс його врятувати? Можливо, я в житті припустилася багатьох помилок, але я не дозволю, щоб Ніні так просто минулося вбивство.

— Де Ендрю? — питаю я.

На щоках її спалахують червоні плями.

— *Перепрошую?*

— Я просто... — Переступаю з ноги на ногу, лише зараз згадавши, що босоніж. — Я чула якийсь гуркіт. Чи з ним усе гаразд?

Ніна розлючено дивиться на мене.

— Та як ви смієте? У чому ви мене звинувачуєте?

Мені спадає на думку, що Ендрю — високий, сильний чоловік. Якщо Ніна його укоцала, то хіба в мене є проти неї бодай найменший шанс? Але я не годна зрушити з місця. Мені треба пересвідчитися, що з Ендрю все добре.

— Повертайтеся до своєї кімнати, — наказує моя господиня.
Сковтую клубок у горлі.

— Ні.

— Повертайтеся до своєї кімнати! Інакше можете вважати, що вас звільнено.

І вона це серйозно. От в очах її бачу, що серйозно. Але я не годна зрушити з місця. Знову беруся заперечувати, аж тоді чую якийсь звук.

Звук крана, який повертають у ванній, суміжній з їхньою спальнею.

З Ендрю все гаразд. Він у ванній.

Хвалити бога.

— То що, задоволені? — Ті світло-блакитні очі — наче дві крижинки, але я бачу в них якийсь химерний вираз. Натяк на втіху. Їй подобається мене лякати. — Мій чоловік живий і здоровий.

Опускаю голову.

— Гаразд. Я просто хотіла... Перепрошую, що потурбувала.

Відвертаюся і йду коридором. Відчуваю, що Ніна дивиться мені в спину. Я вже біля сходів, коли за спиною лунає її голос.

— Міллі?

Озираюся. Біла нічна сорочка мерехтить у місячному промінні, яке заливає коридор. Ніна в ній схожа на янгола. От якби ще не кров... Помічаю калюжку червоної рідини на підлозі саме під її пораненою правицею.

— Так?

— Уночі залишайтеся на горищі. — Ніна пильно дивиться на мене.
— Ви мене зрозуміли?

Двічі повторювати їй не доведеться. Та я тепер з того горища довіку б не спускалася!

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Наступного ранку Ніна знову — сама лагідність. Схоже, все, що відбувалося вночі, випало в неї з голови. Я й сама зважила б, що то все був просто жасний сон, якби не бинт, що ним перев'язано правицю моєї господині. Білий бинт у червоних цятках.

Утім, хоча зі мною Ніна чемна, схоже, вона таки нервує. Везучи Сесілію до школи, вона зрушує автівку з місця так рвучко, що шини вискають бруківкою. Повернувшись, на мить завмирає посеред вітальні, втупившись у стіну, аж допоки я не виходжу з кухні й не цікавлюся, чи все з нею гаразд.

— Так, зі мною все добре. — Вона термосить комірць білої блузки. Той пожужмлений, хоча я впевнена, що бездоганно випрасувала була його. — Будь ласка, чи не могли б ви приготувати мені сніданок, Міллі? Як завжди.

— Певна річ, — кажу я.

«Сніданок як завжди» для Ніни — це скрембл з трьох яєць, величезної кількості масла й пармезану, чотири шматочки бекону й булочка також з маслом. Мимоволі згадую зауваження жіночок з її Асоціації батьків і вчителів щодо Ніниної ваги — ті кпини, на які вони її взяли поза очі. Утім мені радше до вподоби, що, на відміну від тих пліткарок, Ніна не рахує маніакально кожну калорію, яка потрапляє до рота. І не дотримується ані безглутенової, ані веганської дієти. Наскільки я розуміла, їсть вона все, ні в чому собі не відмовляючи. Навіть пізно увечері може щось згелемзати — про це свідчать брудні тарілки, які вона залишає на кухонній стійці, щоб уранці я їх вимила. Сама вона жодного разу навіть у посудомийку їх не ставила.

Подаю сніданок, ставлю обіч склянку з помаранчевим соком. Ніна пильно вивчає вміст тарілки. Можливо, вже «ввімкнулася» та, інша версія моєї господині — і вона зараз стане нарікати, що, мовляв, скрембл несмачний, а чи стверджуватиме, що взагалі не просила приготувати сніданок? Натомість Ніна мені лагідно усміхається.

— Дякую, Міллі.

— Прошу, — вагаюся, зупинившись побіля столу. — До речі, Ендрю попросив мене купити для вас два квитки на виставу «Мить істини» на Бродвеї.

Погляд її лагіднішає.

— Ой, він у мене *такий* дбайливий. Звісно, було б справді непогано.

— На який день купити квитки?

Вона вкидає до рота трохи скремблу. Задумливо жує.

— Починаючи із цієї неділі, я десь тиждень буду вільна.

— Так, зрозуміла. А за Сесілією я нагляну.

Ніна вкидає до рота чергову порцію скремблу. Шматочок яйця падає на білу блузку. Вона, здається, навіть цього не помічає. Підчіпляє виделкою наступну порцію. Кладає до рота.

— Дякую вам, Міллі. — Вона змовницьки підморгує мені. — От слово честі, не знаю, що б ми без вас робили.

Їй до вподоби мені це повторювати. Це, а ще те, що вона мене от-от звільнить. Дві її улюблені теми.

Однак, мабуть, то не її провина. У Ніни достеменно емоційні проблеми, як і казали її подруги. Я постійно згадую про те, що вона, за їхніми словами, лежала в психіатричній лікарні. А до цього закладу отак-от просто, з доброго дива, не потрапляють. Мабуть, сталося щось справді жахливе, і якійсь частині мене страшенно кортить дізнатися, що саме. У неї самої, певна річ, не спитаєш. А мої спроби витягти якусь інформацію в Ензо ганебно провалилися.

Тарілка в Ніни тим часом уже майже спорожня. Менше ніж за п'ять хвилин вона втоптала скрембл, бекон і булочку. Саме цієї миті збігає сходами Ендрю. Я трохи переймалася за нього після подій цієї ночі, хай навіть почула тоді плюскіт води у ванній. Авжеж, це малоймовірно, але... Ну, не знаю — може, у Ніни там кран з автоматичним таймером, який вмикається сам по собі, тож він ввімкнувся отак-от минулої ночі, щоб здавалося, що Ендрю живий і здоровий. Так, малоймовірно, повторюся, але *можливо!* Хай там як, а я відчуваю полегшення, коли бачу чоловіка своєї господині. У мене на мить перехоплює дух — такий він запаморочливо гарний у темно-сірому костюмі й світло-блакитній сорочці.

Ніна відсуває спорожнілу тарілку. Зводиться, поправляє біляве волосся — воно сьогодні не таке блискуче, як зазвичай, а темні відрослі корені стали ще помітнішими.

— Привіт, Енді. — Вона обдаровує чоловіка саяливою усмішкою. — Як настрій?

Він розтуляє губи, щоб відповісти, — аж тоді бачить шматочок омлету, який прилип до її блузки. Смикає куточком вуст.

— Ніно, у тебе яйце на блузці.

— Ой! — Щоки в неї маковіють, вона заходиться відтирати ляпку. Проте минуло вже кілька хвилин, тож на ніжній білій тканині залишається пляма. — Я... Вибач!

— Усе гаразд — ти в мене все одно красуня. — Він обіймає її за плечі й пригортає. Цілує. Я помічаю, як вона мліє в його обіймах, і придушую проштрик ревностів. — Мені вже час бігти, побачимося ввечері.

— Я тебе проведу, коханий.

Як, чорт забирай, Ніні поталанило. У неї є геть усе. Так, вона справді лежала в психушці, але психушка — то не в'язниця! А тепер має цей дивовижний будинок, силу-силенну грошви й чоловіка — добросердного, дотепного, заможного, рівноваженого... Словом, просто фантастичного!

Я на мить приплющуюся, уявляючи, як воно було б: опинитися на Ніниному місці. Бути жінкою, яка є власницею цього маєтку. Мати дороге вбрання, вишукане взуття, круту тачку. Як воно було б: винайняти служницю, якою можна попихати досхочу, примушувати її готувати й прибирати, а на додачу відрядити її жити в комірці на горищі... Поки я сама ніжитимуся в просторій спальні, у величезному ліжку з безліччю ковдр. Але найголовніше — як воно було б мати такого чоловіка, як Ендрю. Уявляю, як він цілував би мене — так само, як цілує її. Уявляю тепло його тіла обіч із моїм...

Боже милий, треба негайно викинути ті думки з голови. Просто зараз! На своє виправдання можу зауважити лишень, що дуже довго була самотня. Я десять років провела у в'язниці, мріяла про ідеального

хлопця, якого зустріну, коли опинюся нарешті на волі. Хлопця, який врятує мене від усього. А натомість...

То що, можливо, усе ще попереду. Можливо, у мене ще все буде добре.

Підіймаюся на другий поверх і стаю до роботи — застилаю ліжка, прибираю у спальнях. Завершивши із цим, саме збираюся спуститися, коли лунає дзвоник у двері. Квапливо біжу відчиняти. На мій подив, це Ензо, який стискає в руках величезну картонну коробку.

— *Ciao*, — кажу я, згадавши, як він навчив мене вітатися.

На обличчі його на мить з'являється потішений вираз.

— *Ciao*. Це... для тобі.

Я негайно розумію, що, найімовірніше, сталося. Інколи кур'єри вдають, буцімто не розуміють, що можна зайти на подвір'я, а тому лишають важкий вантаж просто зовні попід брамою, і мені доводиться власноруч тягти його до будинку. Мабуть, Ензо побачив кур'єра, який залишив посылку, і вирішив зробити мені послугу, доправивши коробку власноруч.

— *Grazie*, — кажу я.

Він зводить брову.

— Хотіти, я?..

За мить розумію, що саме він має на увазі.

— А... так, звісно. Поставте її на обідній стіл.

Вказую на стіл, і він слухняно несе туди коробку. Згадую, як розлютилася Ніна, коли дізналась, що Ензо побував у будинку. Утім зараз її вдома немає, а коробка на вигляд дуже важка, я її не підніму. Коли садівник ставить вантаж на стіл, я кидаю погляд на адресу відправника.

Евелін Вінчестер.

Мабуть, хтось із родичів Ендрю.

— *Grazie*, — повторюю я.

Ензо киває. На ньому сьогодні біла футболка й джинси. І вигляд у нього *нівроку*. Багато хто з тутешніх заможних жіночок безсоромно витріщається на нього, коли він, геть спітнілий, порається в саду десь у них по сусідству. Відверто кажучи, мені самій зовні більше до

вподоби Ендрю. А ще ж цей мовний бар'єр. Проте, можливо, таки варто трохи розважитися з Ензо, це піде мені на користь. Дасть змогу трохи скинути напруження і, можливо, нарешті викинути з голови ці недоречні фантазії про чоловіка моєї працедавиці.

Я не зовсім розумію, на якій конячці до нього під'їхати, зважаючи на те, що англійською, схоже, садівник ні бе ні ме ні кукуріку. Але ж мова кохання універсальна!

— Води? — пропоную я, міркуючи, як би то підступитися із цим до італійця.

Він киває.

— *Si*.

Швидко йду в кухню, квапливо витягаю склянку з креденса. Наполовину наповнюю її водою, несу йому. Він вдячно її приймає.

— *Grazie*.

Він п'є воду, а я дивлюся, як випинаються під футболкою його біцепси. Тіло в нього справді напрочуд гарне. Цікаво, який він у ліжку. Мабуть, просто неймовірний.

Зчіпляю руки, дивлячись, як він п'є.

— То... еее... Ви зараз... зайняті?

Він опускає склянку. Спантичено дивиться на мене.

— Га?

— Емм... — кашляю, прочищаючи горло. — Ну, тобто... Чи у вас багато роботи?

— Робота. — Він киває, зачувши знайоме слово. Серйозно, у мене це просто в голові не вкладається. Він працює тут три роки — і попри це геть не розуміє англійської? — *Si. Molto occupato*[\[15\]](#).

— Ага.

Щось воно якось наче не клеїться. Можливо, варто одразу перейти до справи замість ходити околяса?

— Послухай, — кажу я, підступаючись до нього. — Я просто подумала... не хочеш влаштувати... ну, маленьку перерву?

Темні очі вивчають моє обличчя. Очі в нього справді дуже гарні.

— Я... не розуміти.

Я впораюся. Мова кохання універсальна, кажу ж.

— Перерва, — тягнуся до нього, кладу руку йому на груди. Заклично зводжу брови. — Ти розумієш, про що я.

Я розраховувала, що він, зачувши це, широко усміхнеться, підхопить мене на руки та потягне на горище. А там уже розбещуватиме мене годинами поспіль. От чого я не сподівалася, то це того, що погляд його потемнішає.

Ензо відсажується від мене так, наче в мене раптом зайнялася голова. Відтак починає стріляти в мене залпом якихось роздратованих італійських фраз. Я гадки не маю, що він каже — знаю лишень, що це достеменно не «привіт» і не «дякую».

— Я... вибач, — белькочу безпорадно.

— *Sei pazzo!*^[16] — вигукує він. Куйовдить п'ятірнею чорне волосся.
— *Che cavolo!*^[17]

Як незручно вийшло. Мені кортить крізь землю провалитися. Ну, тобто, авжеж, можливість того, що він відкине мою пропозицію, була, але я не очікувала, що він це зробить так... запально.

— Я... я не хотіла...

Він майже налякано озирається на сходи. Потім знову дивиться на мене.

— Я... йти. Зараз.

— Так, — киваю я. — Звісно. Я... Мені шкода. Я просто подружньому. Я не хотіла...

Він дивиться на мене таким поглядом, наче розуміє, що всі мої вибачення ніц не варті. Мабуть, певні речі таки є спільними для всіх мов.

— Вибач, — кажу я вже втретє, коли він рушає до виходу. — І... Дякую, що приніс коробку. *Grazie*.

Ензо на мить затримується біля дверей. Темні очі зустрічаються з моїми.

— Ти... їхати, Міллі, — каже своєю ламаною англійською. — Це... — підтискає губи, а тоді промовляє таки з помітним зусиллям слово, яке вже казав того, першого дня, але цього разу вже англійською: — Небезпечно.

Знову стривожено озирається на сходи. Відтак хитає головою і, перш ніж я встигаю зупинити його, аби розпитати, що саме він мав на увазі, квапливо виходить з будинку.

[15](#) Багато роботи (*італ.*).

[16](#) Божевільна! (*італ.*)

[17](#) Якого біса! (*італ.*)

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Господи, яке приниження!

Чекаючи, поки в Сесілії завершаться заняття з чечітки, я досі перетравлюю принизливе усвідомлення того, що Ензо дав мені відкоша. Голова в мене розколюється, а злагоджений тупіт маленьких ніжок, який лунає з класу, жодним чином не покращує ситуації. Роззираюся: невже нікому цей звук не здається таким дошкульним, як мені? Що, серйозно, жодній живій душі? Тільки мене він дратує?

Жінка, яка сидить у сусідньому кріслі, співчутливо дивиться на мене. Судячи з її природно гладенької шкіри, без жодних слідів підтяжок чи ботоксу, ми з нею приблизно одного віку. А отже, дитина, яку вона прийшла забирати, найімовірніше, теж не її власна. Вона теж *прислуга*, як я.

— Може, вам адвіл дати? — пропонує вона.

Мабуть, якимось шостим чуттям угадала, що мені недобре. Чи, можливо, я надто промовисто зітхала.

Вагаюся, тоді киваю. Болезаспокійливе не позбавить мене відчуття приниження через те, що сексуальний садівник мене відшив, але принаймні полегшить головний біль.

Дівчина порпається в місткій чорній сумочці й витягає слоїчок. Вичікувально зводить брови. Я простягаю долоню, і вона витрушує дві маленькі червоні пігулки. Вкидаю їх до рота, ковтаю на суху. Цікаво, чи швидко вони подіють.

— До речі, мене звати Аманда, — каже вона. — Я ваша офіційна розповсюджувачка наркоти в кімнаті очікування дитячого гуртка із чечітки.

Мимоволі сміюся.

— По кого ви прийшли?

Вона перекидає через плече каштанове волосся, зібране в кінський хвіст.

— По двійнят Бернштейнів. Чули б ви, як вони вдвох вибивають ту чечітку. Годі витримати — а надто якщо голова болить. А ви по кого?

— По Сесілію Вінчестер.

Аманда стиха присвистує.

— Ви працюєте у Вінчестерів? Ну, то щастя вам.

Підтискаю коліна.

— Що ви маєте на увазі?

Вона знизує плечима.

— Ніна Вінчестер. Ви ж бо розумієте, про що я. Вона... — Аманда виконує той самий універсальний жест, покрутивши пальцем біля скроні. — Розумієте?

— Звідки ви знаєте?

— Та ну, про це *всі* знають. — Вона кидає на мене задумливий погляд. — А ще в мене таке відчуття, що Ніна — ще та ревнивиця. А чоловік у неї *дуже* нівроку, еге ж?

Відводжу очі.

— Ну... нормальний.

Аманда знову порпається в сумочці. Я оближую губи. Ось вона, та нагода, на яку я так довго чекала. Ось вона, та людина, з якої я можу витрусити інформацію про Ніну!

— Отже... — починаю я. — Чого це люди кажуть, що Ніна божевільна?

Аманда скидає очі. Я встигаю злякатися, адже на мить мені здається, що її образить таке відверте розпитування. Проте жінка широко всміхається.

— Ви ж у курсі, що вона лежала в психушці, так? Про це всі говорять.

Мене пересмикує від словиська «психушка». Упевнена, ця дівчина може оперувати не менш мальовничими визначеннями й стосовно того місця, де минули останні десять років мого власного життя. Але мені треба все з'ясувати. Серце в мене калатає, воно звучить тепер в унісон з гупанням маленьких ніжок у сусідній кімнаті.

— Та ніби щось таке чула...

Аманда цокає язиком.

— Сесілія тоді була зовсім крихіткою. Бідолашна — якби поліціанти приїхали бодай на мить пізніше...

— Тобто?

Аманда стишує голос. Роззирається.

— Ви ж бо в курсі, що Ніна втнула, чи не так?

Мовчки хитаю головою.

— Йой, це такий жах... — Аманда глибоко вдихає. — Вона намагалася втопити Сесілію у ванній!

Затискаю собі рота долонею.

— Вона... *що* вона намагалася?!

Моя співрозмовниця з похмурим виглядом киває.

— Ніна приспала її, поклала малу до ванни, ввімкнула воду, а тоді сама зжерла жменю пігулок.

Розтуляю губи, але всі слова десь поділися. Я очікувала почути якусь історію на кшталт того, що Ніна... ну, не знаю... побилася з іншою матусею з балетного гуртка через колір пачок, а тоді в неї стався нервовий зрив. Чи, можливо, що її улюблена манікюрниця припинила приймати клієнтів, і Ніна через те зірвалася. Але це... це ж геть інша річ! Ця жінка намагалася вбити власну дитину! Та нічого жахливішого на світі немає.

— А сам Ендрю Вінчестер тоді, здається, був у своєму офісі, — веде далі Аманда. — Зателефонував дружині, слухавку ніхто не взяв, він стривожився. Хвалити бога, що він звернувся до поліції.

Попри пігулки голова в мене болить щомиті дедалі дужче. Здається, мене от-от знудить.

Ніна намагалася вбити доньку.

Намагалася вкоротити собі віку.

Боже милый, це ж недарма вона сидить на антипсихотичних препаратах.

Усе це здається мені якоюсь нісенітницею. Про Ніну багато чого можна розповісти, утім вона достеменно любить Сесілію, дуже любить. Вдавати таку любов не вийде. Але попри це я вірю Аманді — адже до мене вже не вперше долинають чутки про Нініне божевілля. Неможливо ж таке, щоб усеньке місто помилялося.

Ніна справді намагалася вбити власну доньку.

А проте, знову ж таки, я не в курсі всіх обставин. Я чула про післяпологову депресію, про те, як вона здатна затьмарювати розум. Може, вона не розуміла, що коїть. Адже ніхто не стверджує, буцімто Ніна спланувала вбивство власної доньки заздалегідь! Якби було так, вона нині скніла б за ґратами. Їй присудили б довічне ув'язнення.

Утім... Хай стан Ніниної психіки мене справді тривожить, але аж дотепер мені не вірилося, що моя господиня здатна на справжнє насильство. Виходить, що я її недооцінила.

Уперше, відколи Ензо дав мені відкоша, я згадую ту паніку в його очах і те, як квапливо він подався до дверей.

«Ти... їхати, Міллі. Це небезпечно».

Він боїться за мене.

Він боїться Ніни Вінчестер.

Якби ж то він говорив англійською! Якби ж то він говорив англійською, то я, мабуть, уже справді накивала б звідти п'ятами.

Але що мені тепер робити? Вінчестери платять мені нівроку, а проте не аж так нівроку, щоб я, звільнившись просто зараз, без проблем утрималася на плаву. Ні, до цього наразі далеко. Крім того, якщо я звільнюся отак-от раптово, пристойну рекомендацію мені не отримати. Доведеться знову передивлятися оголошення й чути відмову за відмовою, щойно потенційні працедавці дізнаються, що я колишня ув'язнена.

Треба протриматися у Вінчестерів іще трохи. І докласти максимум зусиль, щоб не розлютити Ніну Вінчестер. Можливо, від цього залежить моє життя.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Уже вечір, а картонна коробка, яку заніс до будинку Ензо, досі стовбичить на столі. Невдовзі вечеря, мені треба накривати на стіл, тому пробую посунути коробку, проте вона справді дуже важка — те, з якою легкістю ніс її садівник, ввело мене в оману. Боюся, якщо спробую підняти, то просто впущу. А всередині, цілком можливо, якась безцінна ваза династії Мінь чи щось таке крихке й коштовне.

Знову вивчаю адресу відправника. Евелін Вінчестер. Цікаво, хто це така. Почерк сягnistий, із закрутками. Обережно струшую коробку, не піднімаючи — і чую, як там, усередині, щось шурхотить.

— Що, вже отримуєте подарунки на Різдво?

Скидаю погляд. Це Ендрю. Мабуть, зайшов до будинку через гараж. Він дивиться на мене, усміхаючись кутиком губ, краватка на шії розслаблена. Як добре, що сьогодні він у ліпшому гуморі, ніж був учора! Мені після того їхнього візиту до репродуктолога здалося було, що Ендрю на межі. А потім ще та їхня сварка, коли я запідозрила, що Ніна його вбила... Певна річ, тепер, коли я знаю, з якої причини вона потрапила до психіатричної клініки, те моє припущення вже не здається мені таким божевільним.

— Зараз тільки червень, — нагадую я.

Він цокає язиком.

— Отримувати різдвяні подарунки ніколи не буває зарано!

Ендрю обходить стіл, щоб глянути на адресу на коробці. Він стоїть лишень за кілька дюймів від мене, я відчуваю аромат його лосьйону після гоління. У нього такий запах... приємний. Дорогий.

«Припини, Міллі. Припини приніюхуватися до свого господаря».

— Та це ж від моєї матінки, — вигукує він.

Усміхаюся.

— Мати досі надсилає вам гуманітарну допомогу?

Ендрю сміється.

— Власне, раніше надсилала. А надто коли Ніна... хворіла.

Хворіла. Файний евфемізм для позначення того, що його Ніна утнула. У мене це досі просто в голові не вкладається.

— Мабуть, це якийсь подарунок для Сісі, — каже Ендрю. — Мамі подобається її тішити. Вона завжди каже, що, оскільки в Сісі лишень одна бабуся, вона вважає своїм обов'язком розпещувати малу.

— А як же Нініні батьки?

Якусь мить Ендрю мовчить, поклавши долоню на коробку.

— У Ніні батьки померли. Ще коли вона була зовсім юною. Я ніколи їх не бачив.

Ніна намагалася вкоротити собі віку. Намагалася закатрупити власну доньку. А тепер виявляється, що в неї ще й мертві батьки на рахунок. Сподіваюся, служниця — не наступний пункт цього переліку?

Ні. Треба викинути ці думки з голови. Швидше за все, Нініні батьки померли від раку чи, припустімо, від проблем із серцем.

Хай там що в Ніні відбувається в голові, з лікарні її відпустили, отже зважили, що вона може перебувати межи людьми. Презумпцію невинуватості ніхто не скасовував...

— Хай там як, — Ендрю виструнчується, — дайте-но я відкрию це коробисько.

Він квапливо йде до кухні й повертається звідти за мить з канцелярським ножом. Розрізає верхівку коробки й підіймає накривку. Мене поймає цікавість. Я ж бо витріщалася на коробку цілий день, міркуючи, що там усередині. Хай там що воно є, ця річ достеменно дуже коштовна.

Вичікувально скидаю бровами. А сам Енді дивиться на коробку, і обличчя його полотнішає просто на очах.

— Ендрю? — питаю стривожено. — З вами все гаразд?

Він не відповідає. Натомість важко опускається на стілець і сидить, увіп'явшись пальцями собі в скроні. Я квапливо підходжу, щоб заспокоїти його, — але мимоволі таки кидаю погляд на вміст коробки.

І одразу розумію, чому він такий засмучений.

Коробка напхот напхана речами для малечі. Маленькі білі дитячі ковдрочки, брязкальця, іграшки. Стосик крихітних білих чоловічків.

Ніна ж розводилася всім і кожному про те, що в них незабаром буде дитина. Певна річ, матері Ендрю вона теж про це розповіла. Та вирішила прислати невістці придане. І надто із цим поквапилася, хоч як це прикро.

Очі Ендрю підозріло блищать.

— З вами все гаразд? — знову питаю я.

Він кліпає, наче лишень тепер помітив, що в кімнаті не сам. Видушує блаженську посмішку.

— Усе нормально. Слово честі. Я просто... Просто очі б мої того вік не бачили.

Опускаюся на стілець обіч із ним.

— Може, лікар помилився?

У глибині душі я все одно не годна збагнути, з якого дива він узагалі мріє про дитину від Ніни. А надто з огляду на те, що вона мало не заподіяла Сесілії. Хіба ж він може довірити дружині дитину після того, що вона накоїла?

Ендрю розтирає обличчя.

— Усе, я в нормі. Просто... Ніна старша за мене. У неї були... проблеми, коли ми щойно побралися. Я ж тоді просто не хотів дитину. Отже, ми вирішили зачекати, а тепер...

Здивовано дивлюся на нього.

— Ніна старша за вас?

— Не набагато, — знизує він плечима. — Коли закоханий, віком своєї пари не переймаєшся. А я був у неї закоханий.

Я не можу не зауважити, що він вживає дієслово в минулому часі, коли говорить про власні почуття до дружини. Сам Ендрю теж це помічає, і обличчя його маковіє.

— Тобто я маю на увазі, я в неї закоханий. Я кохаю Ніну. І хай там що станеться, ми залишаємося одне в одного.

Він каже це дуже впевнено, але, коли Ендрю знову кидає погляд на коробку, обличчя його стає нещасним. Хай там що він каже, той факт, що в них з Ніною не буде спільної дитини, його гнітить. Тяжко гнітить.

— Я... я поставлю коробку в підвал, — бурмотить він. — Може, у когось із сусідів з'явиться маля, подаруємо ці речі їм. Чи просто...

просто віддамо на добродієність. Упевнений, їм знайдуть гідне застосування.

Мене охоплює непереборне бажання обійняти його. Хай там який він грошовитий, зараз мені відверто його шкода. Ендрю — хороший хлопець, він заслуговує бути щасливим.

А ще я починаю замислюватися про те, чи Ніна — з її проблемами й перепадами настрою — узагалі здатна зробити його щасливим. Можливо, він просто залишається з нею через відчуття обов'язку?

— Якщо колись захочете про це поговорити... — кажу м'яко. — Я поруч.

Наші погляди зустрічаються.

— Дякую, Міллі.

Я накриваю власною долонею його руку — звичайний заспокійливий жест. Але він раптом повертає долоню та стискає мої пальці. І від цього доторку мене ніби блискавкою пронизує. Відчуття, що досі було мені незнайоме. Дивлюся в карі очі Ендрю й розумію, що він відчуває те саме. Якусь мить ми двоє просто дивимося одне на одного, пов'язані якимось невидимим, невисловним зв'язком. Аж тоді щоки його маковіють.

— Краще мені піти. — Він вивільняє руку з моїх пальців. — Я маю... тобто мені треба вже... йти.

— Так...

Він відсахується та швидко йде з кімнати. Але, перш ніж підійнятися сходами нагору, кидає на мене довгий пильний погляд.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Протягом наступного тижня я старанно уникаю Ендрю Вінчестера.

Більше я не в змозі заперечувати своїх почуттів до нього. І не просто почуттів. Я всерйоз закохалася в цього чоловіка. Я постійно про нього думаю. Мрію про його поцілунки.

І він сам, схоже, теж до мене щось відчуває, навіть попри те що стверджує, буцімто кохає Ніну. Але головне — я не хочу втрачати цю роботу. Після того, як переспиш із чоловіком своєї господині, не втратити роботу конче проблематично. Тому я щосили намагаюся приборкати свої почуття. Зважаючи на те, що Ендрю переважну частину дня на роботі, мені доволі нескладно його уникати.

І от сьогодні ввечері я саме накриваю вечерю, збираючись утекти до себе нагору, перш ніж повернеться Ендрю. До кухні заходить Ніна. Схвально киває, побачивши лосося з диким рисом як гарнір і, певна річ, дитячі нагетси для Сесілії.

— Пахне чудово, Міллі, — зауважує вона.

— Дякую. — Я поки що тут-таки, на кухні, але вже готуюся вирушити до себе нагору — так, як завжди роблю увечері. — Я вам більше сьогодні не потрібна?

— Ще дещо... — Вона поправляє біляві локони. — Вам вдалося забронювати нам квитки на «Мить істини»?

— Так!

Мені пощастило — вдалося забрати два останні квитки в партер на вечір неділі. Я страшенно собою пишалася. Авжеж, коштували вони грубих грошей, але Вінчестери можуть собі це дозволити.

— Шостий ряд. Просто-таки на відстані доторку від акторів!

— Чудово! — плескає Ніна в долоні. — А номер у готелі забронювали?

— Так, у «Плазі».

Театр далеченько, тому ночуватимуть Ніна з Ендрю в готелі «Плаза». Сесілія залишиться в подружки, відтак будинок буде цілком у моєму

розпорядженні. Як заманеться, хоч голяка ходи. Авжеж, ходити голяка я не збираюся. Але знати, що це можливо, все одно приємно.

— Це буде просто чудовий вечір, — замріяно зітхає Ніна. — Нам з Енді це справді потрібно.

Кусаю себе за язика. Я не збираюся жодним чином коментувати їхні стосунки, а надто зважаючи на те, що тієї миті грюкають двері — повернувся з роботи Ендрю. Зауважу лишень, що після тих відвідин репродуктолога й сварки вони двоє наче трохи віддалилися одне від одного. Не те щоб я зумисно стежила, але важко не помітити тієї незграбної чемності, з якою Вінчестери нині спілкуються одне з одним. І Ніна, до речі, геть себе занехаяла. От, наприклад, зараз блузка в неї застібнута криво. Вона пропустила один з гудзиків, тож усю вдяганку перехнябило. Мені страшенно кортить про це сказати, але ж вона на мене нагорлає, якщо я на це зважуся! Тому тримаю язика за зубами.

— Сподіваюся, ви чудово проведете час, — кажу я.

— Так, усе буде просто супер! — Вона широко всміхається. — Лишечко, це ж іще тиждень! Чекаю не дочекаюся!

Зсуваю брови.

— Тиждень? Але ж вистава за три дні.

До їдальні заходить Ендрю, на ходу розплутуючи краватку. Рвучко зупиняється, побачивши мене, але йому вдається приховати власні емоції. І я також щосили намагаюся їх приховати, тому що в цьому діловому костюмі він має просто-таки запаморочливий вигляд.

— Три дні? — луною відгукується Ніна. — Міллі, але ж я просила вас забронювати квитки на наступний тиждень! Я це чітко пам'ятаю!

— Так, — киваю я. — Але ви просили мене про це *минулого* тижня! Тому я придбала квитки на цю неділю.

Нініні щоки маковіють.

— Тобто ви визнаєте, що я наказала вам забронювати квитки на *наступний* тиждень, а ви забронювали на *цей*?!

— Та ні ж бо, я кажу...

— Повірити не можу, що ви аж така недбала! — Вона схрещує руки на грудях. — Я не зможу поїхати в театр цієї неділі. Мені зранку в

неділю треба буде відвезти Сесілію до літнього табору в Массачусетсі, тому весь день я проведу там.

Що?! Я заприсягтися ладна, що вона доручила мені забронювати квитки на цю неділю, ще й сказала, що Сесілія ночуватиме в подружки! Я просто не могла переплутати.

— Може, її зможе відвезти хтось інший? Узагалі квитки поверненню не підлягають.

Моє запитання, схоже, Ніна сприймає як особисту образу.

— Я не дозволю, щоб чужа людина везла мою доньку до літнього табору! Її не буде вдома аж два тижні!

Ну, то що? Зважаючи на те, що ти намагалася її вбити, не така вже це й проблема... Але вголос, авжеж, я цього не кажу.

— Повірити не можу, що ви все зіпсували, Міллі. — Вона хитає головою. — Вартість квитків і бронювання номера в готелі я вирахую з вашої зарплатні.

У мене відпадає щелепа. Вартість квитків і номера в «Плазі» значно більша за мою зарплатню. Дідько, та вона більша навіть, ніж *три* моїх зарплатні! Я ж бо намагаюся на всьому економити, щоб якнайшвидше звалити звідси! Кліпаю, заганняючи назад сльози, що навернулися на очі від думки про те, що в осяжному майбутньому зарплата мені не світить.

— Але ж, Ніно, — втручається Ендрю. — Не засмучуйся, будь ласка. Я впевнений, існує спосіб повернути квитки. Я зателефоную до банку й сам про це подбаю.

Ніна кидає на мене нищівний погляд.

— Гаразд. Але, якщо нам не вдасться повернути гроші, вам доведеться компенсувати ці витрати, Міллі. Ви мене зрозуміли?

Мовчки киваю і квапливо вибігаю з кімнати, перш ніж вона побачить мої сльози.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

На вечір неділі в мене є дві гарні новини.

По-перше, Ендрю таки вдалося відшкодувати вартість квитків, тож мені не доведеться працювати на Вінчестерів задурно.

По-друге, Сесілія поїде на цілісіньких два тижні!

Не знаю, яка із цих двох подій мене дужче тішить. Я страшенно щаслива, що не доведеться повертати Ніні гроші за квитки. Але я просто-таки нетямлюся від захвату, що на два тижні мене позбавлять необхідності опікуватися Сесілією. Це дівчисько — просто-таки чудова ілюстрація твердження про те, що яке коріння, таке й насіння.

Речей із собою Сесілія бере стільки, що вистачить щонайменше на рік. Богом клянуся, виникає враження, що вона запхала до валіз геть увесь свій крам, а вільне місце, якщо таке залишилося, завантажила каменюками. Я в цьому остаточно переконуюся, тягнучи валізи дівчиська до Ніниного «лексуса».

— Будь ласка, обережно, Міллі. — Ніна прискіпливо спостерігає за тим, як я, докладаючи просто-таки нелюдських зусиль, завантажую крам її донечки до багажника. На долонях у мене лишаються червоні рубці від ременів. — Постарайтеся нічого не зламати.

Що такого крихкого Сесілія могла взяти в той свій табір? Зазвичай, вирушаючи туди, із собою беруть одяг, книжки та спреї від комах, хіба ні? Утім розпитувати її, певна річ, я не збираюся.

— Перепрошую.

Повернувшись до будинку, щоб забрати останню валізу, стикаюся з Ендрю, який квапливо збігає сходами. Він бачить, як я намагаюся підняти здоровенну валізу, і очі його вражено розширюються.

— Стривайте, — гукає він. — Дайте-но я. Схоже, вона з біса важка.

— Усе гаразд, — наполягаю я, бо бачу, що Ніна саме вийшла з гаража.

— Вона сама впорається, Ендрю, — каже моя господиня, напоумливо скинувши вказівець. — Не забувай, у тебе проблеми зі спиною.

Він кидає на неї швидкий погляд.

— Зі спиною в мене все нормально. Хай там як, я все одно хотів попрощатися із Сісі.

Ніна кривиться.

— Ти впевнений, що не поїдеш із нами?

— Залюбки поїхав би, — озивається Ендрю. — Але завтра в мене повно роботи. А увечері ще й заплановано кілька зустрічей.

Вона невдоволено форкає.

— От завжди для тебе на першому місці твоя робота!

Він робить ображену гримаску. Не дивно, що його образило її зауваження — наскільки я встигла зрозуміти, це обвинувачення геть не відповідає істині. Навіть попри те що він успішний бізнесмен, Ендрю щовечора повертається додому саме вчасно, щоб устигнути на вечерю. Інколи справді працює на вихідних, але лишень цього місяця він відвідав два виступи танцювальної студії своєї доньки, один концерт її музичної студії, де вона вчиться гри на фортепіано, святковий ранок на честь завершення четвертого класу, звітний виступ гуртка з карате... Крім того, якимось подружжя цілий вечір провело на якомусь артшоу, що його влаштувало керівництво школи, де вчиться Сесілія.

— Вибач, — каже Ендрю попри все.

Ніна знову форкає й відвертається. Ендрю тягнеться до неї, хоче взяти дружину за руку, але вона відсмикує долоню й повертається до кухні, щоб забрати свою сумочку.

Він підхоплює важку валізу та йде до гаража. Кладє валізу в багажник, прощається із Сесілією, яка влаштувалася в салоні білосніжного Ніниного «лексуса». Мала вбрана в мережану білу суконьку — найнедоречніша вдяганка для літнього табору. Але я, авжеж, ніц із цього приводу не кажу.

Два тижні без цього малого чудовиська! Мені кортить танцювати від щастя. Але натомість натягую на обличчя журливий вираз.

— Без Сесілії в будинку буде сумно, — кажу, коли з кухні повертається Ніна.

— Серйозно? — цікавиться вона сухо. — А я гадала, що ви терпіти її не можете.

У мене падає щелепа. Ну, тобто так, щодо Сесілії вона справді має слухність, ми з нею так і не заприятнилися. Але я не усвідомлювала, що Ніна помітила, як я насправді ставлюся до її доньки. До того ж... цікаво, якщо вона це зрозуміла, то чи збагнула також, що й від неї самої я геть не в захваті?

Ніна відсмикує білу блузку та знову йде до гаража. Щойно виходить з кімнати, здається, ніби вимкнули потужне джерело напруги. Коли Ніна поряд, я постійно почуваюся на межі. Враження таке, що їй не до вподоби геть усе, що я роблю.

З гаража повертається Ендрю, мимохідь витираючи долоні об джинси. На вихідних він завжди вбраний у футболку й джинси. Мені це подобається. Мені подобається, яке скуйовджене в нього волосся після фізичних вправ. Подобається, як він усміхається й підморгує мені.

Цікаво, чи він так само відчуває полегшення, коли Ніни немає поряд.

— Отже, — починає він. — Тепер, коли Ніна поїхала... Маю вам де в чому зізнатися.

— У чому саме?

Зізнатися? «Я шалено в тебе закохався. Я збираюся покинути Ніну та втекти з тобою на Арубю».

Утім ні, малоймовірно.

— Я не зміг домовитися про відшкодування вартості тих квитків. — Він похнюплюється. — Але мені не хотілося, щоб Ніна влаштувала вам через це вирвані роки. Чи ще, борони боже, здумала вимагати від вас гроші. Я впевнений, вона сама назвала вам хибну дату.

Повільно киваю.

— Так і є, але... Утім, хай там як, дякую вам. Величезне спасибі.

— Отже... Як на мене, ви повинні забрати ці квитки. Гайніть у місто й подивіться виставу з якоюсь подругою. А переночувати зможете в «Плазі».

Я заледве стримую вражений зойк.

— Це так *щедро* з вашого боку!

Він ледь смикає правим куточком вуст.

— Та годі вам, у нас же все одно є квитки. То що їм, пропадати?.. Розважтеся на повну!

— Так... — Я задумливо бгаю берег своєї футболки. Не уявляю, що сказала б на це Ніна, якби довідалася. Але мушу визнати, що мене охоплює радісне передчуття від самої думки про майбутні відвідини театру. — Я вам дуже вдячна, проте боюся, що маю відмовитися.

— Та ви що! Це ж найкраща вистава останнього десятиліття! Чи вам узагалі не подобаються вистави на Бродвеї?

Він жодного уявлення не має про моє життя. Про те, де для мене минули ці останні десять років.

— Я жодного разу не була на Бродвеї.

— Тоді ви просто мусите поїхати! Я наполягаю!

— Так, але... — Глибоко вдихаю. — Річ у тім, що мені просто нема з ким туди поїхати. А самій не хочеться. Тому, як я вже сказала, доведеться відмовитися.

Ендрю якусь мить дивиться на мене, задумливо потираючи пальцем коротку щетину на підборідді.

Аж тоді раптом каже:

— З вами поїду я.

Скидаю брови.

— А чи ви впевнені, що це хороша ідея?

Він вагається.

— Я знаю, що Ніна трохи ревнива. Але ми не можемо дозволити, щоб квитки за грубі гроші отак-от просто змарнувалися. Крім того, те, що ви досі жодного разу не бачили вистави на Бродвеї, — це просто злочин. Тож буде весело.

Еге ж, буде весело. От саме це мене й лякає, хай йому грець.

Уявляю собі цей вечір. Уявляю, як ми заїжджаємо на Мангеттен у «БМВ» Ендрю, як сидимо в партері під час одного з найпопулярніших шоу на Бродвеї, потім заходимо перекусити до одного з місцевих ресторанів і замовляємо по келиху просеко. Як спілкуємося й не переймаємося через те, що от-от вигулькне Ніна та злостиво витріщить на нас.

Просто-таки запаморочливо спокуслива перспектива.

— Так, авжеж, — кажу я. — Поїдьмо разом.

Обличчя Ендрю осяює усмішка.

— Чудово. Піду перевдягнуся. Спускайтеся десь за годинку, згода?

— Так, згода.

Підіймаючись до себе на горище, не можу позбутися важкого, тривожного відчуття. Хоч як мені кортить поїхати, усе одно поймають погані передчуття. Мені здається, що, якщо поїду з Ендрю на виставу сьогодні ввечері, станеться щось моторошне. Хіба не задосить того, що я вже абсолютно обурливим чином закохалася в Ендрю? Провести з ним цілий вечір — з ним наодинці... це просто-таки якась жахлива спокуса.

Але це просто смішно, чорт забирай. Ми просто їдемо на Мангеттен подивитися виставу.

Ми двоє дорослих людей, які здатні контролювати власні дії. Усе буде добре.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

У джинсах і футболці виставу на Бродвеї не відвідують — це сто відсотків. Лізу в інтернет. Офіційної інформації про якийсь дрескод немає, але все одно в джинсах і футболці їхати не годиться. Ендрю он сказав, що перевдягнеться. Тому й мені треба знайти якусь чепурну вдяганку.

Проблема в тому, що жодної чепурної вдяганки в мене немає.

Ну, тобто теоретично вона в мене є. У мене цілий оберемок суконь, отриманих від Ніни. Я розвісила їх на плічках, щоб не пожмакалися, але жодну ще не вдягала. Переважно це ошатні сукні, у таких поратися на господарстві не годиться. Якось дивно правувати пирососом у вбранні, у якому хіба на бал.

Але сьогодні ввечері в мене таки буде слухна нагода вбратися по-святковому. Можливо, єдина нагода, що я її матиму найближчим часом.

Найбільша проблема в тому, що всі ці сукні просто-таки засліпливо-білосніжні. Воно й не дивно, бо це улюблений Нінин колір. Але от у мене він аж ніяк не улюблений. У мене, здається, взагалі немає улюбленого кольору (та на це звання може претендувати будь-який, за винятком помаранчевого!). Однак біле мені носити ніколи не подобалося, бо такі речі дуже швидко брудняться. Доведеться сьогодні ввечері бути дуже обережною. Та й уся в білому я не буду, бо білих черевичків у мене все одно немає. Лишень чорні «човники» без підборів, тому їх і доведеться взути.

Передивляюся сукні й намагаюся визначити, яка з них найбільше пасуватиме до вечора. Усі вони чудові, усі просто-таки неймовірно сексуальні. Я вибираю обтислу сукню-коктейль, що сягає мені колін, з мережаним комірцем. Я вирішила: зважаючи на те, що Ніна значно огрядніша за мене, це вбрання на мені не здаватиметься таким обтислим. Але, схоже, моя господиня придбала сукню багато років тому — вбрання сидить на мені просто бездоганно, наче просто на мене його шили.

З макіяжем намагаюся не перестаратися. Просто трошки помади, легенька підводка, та й по всьому. Хай там що станеться сьогодні ввечері, я буду обачною. Адже проблем мені не треба.

У мене немає жодних сумнівів: Ніна бодай запідозрить, що між мною та її чоловіком щось є, то покладе собі за мету знищити мене.

Ендрю вже чекає на мене у вітальні, коли я спускаюся сходами. Він вбраний у сірий діловий костюм і краватку в тон. Також він сходив у душ і поголився. Вигляд у нього... Боже милий, вигляд у нього просто неймовірний! Запаморочливо вродливий. Такий вродливий, що мені кортить стиснути його в обіймах. Однак найдивовижніше те, що його очі вражено розширюються, коли він бачить мене. Гучно вдихає. І якось мить ми обоє просто витріщаємося одне на одного.

— Божечки, Міллі. — Ледь тремтливою рукою він поправляє краватку. — Та ви просто...

Він не завершує речення, і це, мабуть, на краще. Тому що він дивиться на мене так, як не годиться чоловікові дивитися на жінку, яка не є його дружиною.

Розтуляю губи, збираючись спитати, чи не передумав, бува, він. Чи не варто нам скасувати поїздки. Але не можу примусити себе промовити це вголос.

Ендрю вдається відірвати від мене погляд. Він дивиться на годинник.

— Краще нам уже вирушати. На Бродвеї буде важко знайти вільне місце, щоб припаркуватися.

— Так, авжеж. Вирушаймо.

Шляху назад немає.

Почуваюся справдешньою кінозіркою, коли просковзую на обіп'яте прохолодною шкірою сидіння «БМВ» Ендрю. Ця автівка нічого спільного не має з моїм «ніссаном». Ендрю сідає за кермо, і саме тоді помічаю, що берег сукні задерся значно вище колін. Коли я її щойно вдягнула, сукня сягала мені до колін, а тепер радше до половини стегна. Я намагаюся підсмикнути її, але вона вперто повзе вгору.

На щастя, його погляд прикипів до дороги — ми саме виїжджаємо за браму. Він чудовий, вірний чоловік. І те, що вигляд у нього, коли він

побачив мене в цій сукні, був такий, наче він от-от зомліє, зовсім не означає, що Ендрю не триматиме себе в руках.

— Я так хвилююся, — зізнаюся, поки ми їдемо Лонг-Айлендською швидкісною автомагістраллю. — Повірити не можу, що побачу «Мить істини».

Він киває.

— Кажуть, вистава просто неймовірна.

— Поки я збиралася, прослухала кілька пісень звідти на телефоні, — зізнаюсь я.

Він сміється.

— Ви наче казали, що місця будуть у шостому ряду, чи не так?

— Так.

Ми не лишень побачимо найкращу виставу на Бродвеї, але сидітимемо так близько, що майже зможемо торкнутися акторів. Якщо вони надто горлатимуть, до нас навіть долітатимуть бризки їхньої слини. Дивна річ, але огиди в мене це не викликає.

— Але послухайте...

Він зводить брови.

— Мені не по собі через те, що ви поїхали на виставу не з Ніною. — Я знову підсмикую берег сукні, яка, здається, вирішила, що її місія — продемонструвати мої трусики. — Вона ж так хотіла на неї потрапити.

Ендрю відмахується.

— Не переймайтеся щодо цього. За час нашого шлюбу Ніна передивилася незліченну кількість вистав на Бродвеї. А ця вистава — для вас. Вам сподобається. Я впевнений, вона хотіла б, щоб ви трохи розважилися.

— Гм...

А от я цього зовсім не певна.

— Повірте мені, усе гаразд.

Він зупиняється на червоне світло світлофора. Тарабанить пальцями по керму. Перехоплюю його погляд у дзеркалі заднього виду. І за мить розумію, куди він дивиться.

Витріщається на мої ноги.

Очі мої розширюються, і Ендрю розуміє, що його заскочили. Щоби його маковіють, він відводить очі.

Схрещую ноги. Гомзаюся на сидінні. Ніна достеменно буде не в захваті, якщо дізнається... Але вона не дізнається. І, до речі, нічого поганого ми не робимо. Ну, задивився Ендрю на мої ноги, що з того? Це ж бо не злочин!

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Надворі чудовий червневий вечір. Я взяла із собою палантин, але вечір такий теплий, що врешті-решт я залишаю його в салоні автівки. Отже, коли ми підходимо до театрального входу, я в білій сукні та із сумочкою не в тон.

Мимоволі захоплено зітхаю, коли заходимо в театр. Нічого навіть приблизно схожого я в житті не бачила. Рядом у партері кінця-краю немає, але коли скидаю голову, то бачу ще два яруси балконів. А попереду — червона завіса, підсвічена знизу яскравим золотистим світлом.

Коли нарешті відводжу погляд від видовища попереду, то помічаю, що в Ендрю ледь насмішкуватий вигляд.

— Що сталося? — питаю я.

— Просто задивився, — зізнається він. — У вас такий вираз обличчя... Мені самому все це вже не в дивину, але подобається дивитися на тутешні принади вашими очима.

— Просто зал такий величезний, — кажу зніяковіло.

Капельдинер вручає нам програмки й веде до наших місць. І це справжнє диво: ми підходимо дедалі ближче до сцени. Коли нарешті дістаємося наших місць, я просто повірити не можу, якою мірою близько ми від сцени. Якби заманулося, я могла б торкнутися коліна когось із акторів. Авжеж, я такого не робитиму, бо це достеменно буде порушенням правил мого дострокового звільнення. Але таке можливо!

Сидячи біля Ендрю на найкращому місці дивовижного театру та чекаючи на початок найпопулярнішої вистави, я почуваюся не дівчиною, яка лишень нещодавно вийшла на волю з-за ґратів, не людиною, яка не має ламаного шеляга за душею та увихається на роботі, яку ненавидить. Я почуваюся *особливою*. Почуваюся людиною, яка заслуговує на те, щоб тут бути.

Кидаю погляд на Ендрю. Він сидить до мене у профіль. Усім цим я завдячую саме йому. Він міг би піти на принцип, міг би вимагати від мене грошей за квитки, міг би вирушити до театру з кимось зі своїх

приятелів. Він мав цілковите право так вчинити. Але не вчинив. Він привів до театру мене. І я ніколи цього не забуду.

— Дякую, — кажу палко.

Він озирається на мене. Усміхається. Він неймовірно вродливий, коли усміхається.

— Прошу.

Звучить музика, глядачі квапливо займають місця. Дивом чую дзижчання у власній сумочці. Мобільний. Витягаю його. На екрані — повідомлення від Ніни.

Не забудьте винести сміття.

Сиджу, зціпивши зуби. Якщо існує щось, здатне швидко й ефективно покласти край твоїм фантазіям про те, що ти щось більше за звичайнісіньку служницю, то це повідомлення від господині, яка нагадує про необхідність винести сміття. Ніна завжди нагадує мені, що має приїхати сміттєвоз, щотижня вважає за потрібне на цьому наголосити, навіть попри те, що я досі жодного разу не забула витягти пакети зі сміттям попід браму. А найгірше те, що, дивлячись на повідомлення, я усвідомлюю раптом: я сьогодні справді забула винести мішки зі сміттям на узбіччя. Зазвичай я роблю це по обіді, а сьогодні розклад зійшов на пси, тому це геть випало в мене з голови.

Утім нехай собі. Просто треба не забути зробити це ввечері, коли ми повернемося. Коли автівка Ендрю перетвориться знову на гарбуз.

— З вами все гаразд?

Ендрю стривожено зсуває брови, дивлячись на мене. Помітив, що я читаю повідомлення. Мої теплі почуття до нього трохи вщухають. Ендрю не мій кавалер, який привів мене в театр. Він мій працедавець. Він одружений. Він привів мене сюди, бо йому мене шкода через те, що я така неосвічена.

І не можна про це забувати.

Вистава просто дивовижна.

Я мало не підстрибую на сидінні у своєму шостому ряду, захоплено роззявивши рота. Тепер я розумію, чому це шоу — одне з найпопулярніших на Бродвеї. Музикальні партії закарбовуються в пам'яті, танцювальні номери вишукано-складні, а актор, який грає головну роль, — такий романтичний.

Утім я маю визнати, він усе одно й близько не такий красень, як Ендрю.

Акторів тричі викликають на поклон. Нарешті виставу закінчено. Глядачі прямують до виходів. Ендрю неквапом зводиться з місця й потягується, розминаючи спину.

— То як щодо вечері?

Кладу програмку в сумочку. Зберігати її ризиковано, але мені страшенно кортить залишити собі бодай щось на згадку про цей дивовижний вечір.

— Звучить нівроку. Чи є у вас якісь міркування щодо того, де можна повечеряти?

— За кілька кварталів звідси є чудовий французький ресторан. Вам подобається французька кухня?

— Я ніколи ще її не куштувала, — зізнаюсь я. — Хоча картопля фрі мені подобається.

Він сміється.

— Гадаю, вам буде до смаку. Авжеж, пригощаю я. Що скажете?

Скажу, що Ніна достеменно буде не в захваті, дізнавшись, що її чоловік повіз мене на виставу, а на додачу ще й пригощав мене вечерею в дорогезному французькому ресторані. Але хай йому грець! Ми вже тут, і вона все одно казитиметься через виставу, тож згорів сарай — гори і хата.

— Звучить чудово.

У своєму колишньому житті, до того як я почала працювати у Вінчестерів, я ніколи не змогла б поткнутися до французького ресторану на кшталт того, куди веде мене Ендрю. На дверях висить меню, і я, кинувши погляд на ціни, розумію, що сама лише перекуска перед основною стравою змусить мене на кілька тижнів покласти зуби на полицю. Але, стоячи поруч із Ендрю, вбрана в Нініну білу сукню, я

не почуваюся тут забродою. Принаймні ніхто не намагається мене витурити із закладу.

Ми заходимо в ресторан. Упевнена, всі присутні вважають нас парою. Я кинула погляд на наше відображення і маю визнати, що разом вигляд у нас насправду нівроку. Якщо вже зовсім чесно, ми більше схожі на закохану пару, аніж Ендрю з Ніною. Ніхто не звертає уваги на те, що в нього є обручка, а в мене — нема. А от те, як він ніжно кладе руку мені на талію, скеровуючи мене до нашого столика, а потім відсуває для мене стілець, певна річ, кидається в очі.

— Ви дуже чемні, — зауважую я.

Він сміється.

— А за це треба подякувати моїй матінці. Це вона мене таким виховала.

— І зробила це прекрасно.

Ендрю широко всміхається.

— Їй було б приємно це чути.

Певна річ, ці слова змушують мене згадати Сесілію. Те мале розманіжене стерво, якому, здається, неабияк подобалося мною попихати. Але ж Сесілії багато чого довелося пережити. Подумати лишень, її ж намагалася вбити власна мати!

Підходить офіціант, щоб вислухати наші побажання стосовно напоїв. Ендрю замовляє келих червоного вина, я так само. На ціни навіть не дивлюся. Якщо гляну бодай краєм ока, мене достеменно знудить. До того ж Ендрю вже сказав, що платитиме сам.

— Гадки не маю, що замовити, — зізнаюся я. Жодна з назв страв не здається мені навіть приблизно знайомою; меню від першого до останнього рядочка французькою. — Ви розумієте, що вони пропонують?

— *Oui*[18], — озивається Ендрю.

Скидаю брови.

— Ви говорите французькою?

— *Oui, mademoiselle*[19], — підморгує він мені. — Я, власне кажучи, вільно нею володію. Юнаком рік провчився в паризькому коледжі.

— *Bay!*

А я не лише французької в коледжі не вивчала, я взагалі в коледжі не вчилася. У мене є тільки атестат про неповну середню освіту.

— Якщо хочете, перекладу вам меню англійською.

Щоки мої маковіють.

— Ви не мусите. Просто оберіть щось таке, що, на вашу думку, може мені сподобатися.

Моя відповідь, здається, його потішила.

— Гаразд, так і вчинімо.

Підходить офіціант з пляшкою вина й двома келихами. Дивлюся, як він відкорковує пляшку і наповнює наші келихи по вінця. Ендрю жестом наказує залишити пляшку на столі. Квапливо беру келих і відпиваю довгий ковток.

Боже милий, яке смачне вино! Значно краще за те, що його я купувала за п'ять баксів у місцевому горілчаному.

— А ви? — питає Ендрю. — Володієте якимись іншими мовами?

Хитаю головою.

— Мені пощастило, що я принаймні англійською володію.

Але мій жарт не змушує його усміхнутися.

— Ви не маєте себе отак-от знецінювати, Міллі. Ви працюєте в нас уже кілька місяців. Ви дуже працьовита і вочевидь розумна. Я зеленого поняття не маю, нащо вам узагалі припала ця робота. Хоча нам дуже пощастило, що ви на неї зголосилися. У вас що, немає жодних інших кар'єрних прагнень?

Термошу серветку, намагаючись не зустрічатися з ним очима. Він анічогісінько про мене не знає. Якби знав, то зрозумів би.

— Я не хочу про це говорити.

Він вагається якусь мить, а тоді киває, узявши до уваги моє прохання.

— Що ж... Хай там як, я радий, що ми з вами сьогодні тут.

Скидаю голову. Погляд його карих очей з того боку столу прикутий до мене.

— І я теж дуже рада.

Вигляд у нього такий, наче він збирається щось додати, аж тоді дзвонить його мобільний. Ендрю витягає телефон з кишені, кидає

погляд на екран. Я тим часом відпиваю ще один ковток вина. Воно таке смачне, що мені кортить просто вихилити його одним махом. Але це, мабуть, не найкраща ідея.

— Це Ніна. — Найпевніше, мені просто здається, але я ладна заприсягтися, що на обличчі в Ендрю нещасний вираз. — Краще відповісти, мабуть.

Я не можу розрізнити окремих слів, але добре чую Нінин тремтливий голос. Здається, вона чимось засмучена. Ендрю відсуває телефон десь на сантиметр від вуха, кривлячись від кожної нової ремарки.

— Ніно... — каже він нарешті. — Послухай, я... Так, я не... Ніно, заспокойся, будь ласка. — Підтискає губи. — Я не можу просто зараз це з тобою обговорювати. Поговорімо завтра, коли ти повернешся, гаразд?

Ендрю натискає відбій і рвучко кладе смартфон на стіл обіч. Нарешті бере свій келих і вихиляє чи не половину.

— Усе гаразд? — обережно питаю я.

— Так. — Він стискає скроні. — Просто... Я кохаю Ніну, але іноді просто добрати не можу, як це ми до такого докотилися. Нині дев'яносто відсотків нашого спілкування зводиться до того, що вона на мене горлає.

Не знаю, що на таке відповісти.

— Я... мені шкода. Якщо вам від того буде легше, зазначу, що до того ж таки зводиться дев'яносто відсотків нашого з нею спілкування.

Він кривить губи.

— Що ж... це в нас із вами спільне.

— Отже, раніше вона була іншою?

— Зовсім іншою. — Він знову бере келих і допиває вино. — Коли ми щойно зустрілися, вона була матір'ю-одиначкою, яка увихалася на двох роботах. Я був від неї у захваті. У неї було важке життя, і мене просто захопила її сила. А зараз... Вона ніц не робить, лишень постійно скаржитися. Працювати їй не цікаво. Вона розпещує Сесілію. А найгірше...

— Що?

Він бере пляшку вина й наново наповнює свій келих. Проводить пучкою вказівця по обідку.

— Нічого. Викиньте з голови. Мені не варто було... — Він роззирається. — Де там наш офіціант?

Мені страшенно кортить дізнатися, у чому саме Ендрю ладен був мені зізнатися. Але до нас квапливо підходить офіціант, уже наперед тішачись від тих гігантських чайових, які він достеменно отримає, коли ми поїмо, тож, схоже, слухну мить згаяно.

Ендрю робить замовлення для нас обох, як і обіцяв. Я навіть не питаю його, що саме він замовив, — мені кортить, щоб це був сюрприз. Окрім того, я впевнена, що страва буде просто неймовірна. А от бездоганна французька вимова Ендрю мене глибоко вражає. Мені завжди кортіло вміти розмовляти іноземною мовою. Але, мабуть, вчитися зараз уже пізно.

— Сподіваюся, вам сподобається те, що я для вас замовив, — каже Ендрю майже ніяково.

— Я впевнена, що сподобається, — усміхаюся йому. — Адже у вас чудовий смак. Ну, тобто, щоб це зрозуміти, достатньо глянути на ваш будинок. Чи все в ньому облаштовувала Ніна?

Ендрю відпиває ще один ковток із наново наповненого келиха.

— Ні. Це мій будинок, більшість декорувальних робіт усередині вже була виконана до нашого весілля. Власне, навіть не просто до весілля, а й до знайомства.

— Серйозно? Більшість чоловіків-бізнесменів надає перевагу холостяцьким гніздечкам, перш ніж споважніти.

Він форкає.

— Ні, мене таке ніколи не цікавило. Я на ту мить уже був готовий одружитися. Напередодні нашого знайомства з Ніною я був заручений...

Напередодні знайомства з Ніною? Тобто? Він що, має на увазі, що через Ніну розірвав заручини?

— Хай там як, — каже Ендрю, — мені тоді кортіло єдиного — стати статечним дядьком, купити будинок, мати кількох малюків...

Промовивши останні кілька слів, він замовкає. Кутики вуст повзуть донизу. Хай навіть Ендрю цього не каже, але я впевнена, що він досі переймається через те, що Ніна не зможе народити йому дитину.

— Співчуваю... — Погойдую вино в келиху. — Ну, тобто співчуваю через проблеми... у цій царині. Мабуть, для вас обох це страшенно важко.

— Так. — Він відводить очі від келиха з вином і раптом каже не сіло не впало: — Після відвідин лікаря ми жодного разу не кохалися.

Я мало не впускаю келих від несподіванки. Цієї миті до столика підходить офіціант із закусками. Це крихітні круглі скибочки хліба, намащені чимось рожевим. Але я навіть не годна зосередитися на них після почутого від свого супутника одкровення.

— *Mousse de saumon canapés*^[20], — каже Ендрю, коли офіціант іде. — Тобто мус із вудженого лосося на багеті.

Дивлюся на нього.

— Вибачте. — Він зітхає. — Не варто було зачіпати цю тему. То було нечемно з мого боку.

— Ем...

— Краще ми... — Ендрю жестом вказує на скибочки багета. — Просто насолоджуймося вечерею. Будь ласка, забудьте, про що я сказав. Ми з Ніною... У нас все добре. У всіх подружніх пар бувають негаразди.

— Так, звісно.

Але намагатися забути його слова — марна річ.

¹⁸ Так (фр.).

¹⁹ Так, мадемуазель (фр.).

²⁰ Канапе з лососевим мусом (фр.).

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Вечеря таки минає пречудово. Ми не обговорюємо Ніну, розмова наша тече невимушено, а надто після того, як ми замовляємо другу пляшку вина. Я навіть пригадати не годна, коли востаннє в мене був такий приємний вечір. Навіть шкода, що він добігає кінця.

— Дуже вам дякую, — кажу я Ендрю, коли йому приносять рахунок.

Боюся навіть краєм ока в той бік глянути. Та саме вино, мабуть, коштує цілі статки.

— Ні, це я вам дякую. — Обличчя його мало не сяє. — Я чудово провів час. Так приємно в мене вечір не минав уже... — Він затинається й зніяковіло кашляє. — Хай там як, усе було просто дивовижно. Саме те, що треба.

Він підписує чек, зводиться, не надто впевнено тримаючись на ногах. Ми сьогодні справді випили забагато. За інших умов це не було б такою серйозною проблемою, але я раптом згадую, що Ендрю ще везти нас назад, на Лонг-Айленд. Швидкісною автострадою.

Либонь, мій супутник розуміє, про що я думаю. Він важко спирається на стіл, щоб міцніше триматися на ногах.

— За кермо мені не можна, — визнає він.

— Так, — киваю я. — Мабуть, справді не варто.

Ендрю розтирає обличчя долонями.

— Слухайте, у нас же номер заброньовано в «Плазі». Що скажете?

Власне, не треба бути генієм, щоб сказати, що це було б величезною помилкою. Ми обоє напідпитку, його дружини немає в місті, а в Ендрю вже певний час не було сексу. Ну, а в мене його не було ще довше. Треба сказати «ні». Це просто не може завершитися нічим хорошим.

— Як на мене, це не найкраща ідея, — бурмочу я.

Ендрю притискає долоню до грудей.

— Богом клянусь, я поводитимуся як справжній джентльмен. Крім того, це номер люкс. Там два окремі ліжка.

— Я знаю, але...

— Ви мені не довіряєте?

Я собі не довіряю. І це значно серйозніша проблема.

— Хай там як, за кермо мені сьогодні не можна. — Він опускає погляд на свій «ролекс» на зап'ястку. — От що я вам скажу. Я забронюю нам у «Плазі» два окремі номери.

— Боже милий, та це ж коштуватиме страшних грошей!

Він на те лишень відмахується.

— Облиште. Мені зроблять знижку, ми іноді селимо туди клієнтів. Усе гаразд.

Ендрю справді забагато випив, щоб самому виконувати обов'язки водія, і я, мабуть, теж. Та й не зважилася б я сісти за кермо його розкішної автівки. Мабуть, можна було викликати таксі, проте він цю ідею не пропонує.

— Гаразд, але тільки якщо в нас будуть окремі номери.

Він викликає таксі, щоб воно відвезло нас до «Плази». Коли сідаємо на заднє сидіння жовтого автомобіля, моя біла сукня знову відсмикується до середини стегон. Та що з нею не так, із цією бісовою вдяганкою?! Я так намагаюся бути чемною дівчинкою, але ця сукня просто не залишає мені такої можливості. Я підсмикую її, проте встигаю помітити, що Ендрю на мене витріщається. І, завваживши, що я це помітила, він широко усміхається.

— Що сталося? — питає він.

Лишенько, оце налигався!

— Ви дивитеся на мої ноги!

— І що з того? — Його усмішка стає ще ширшою. — У вас класні ноги! І нічого з ними не буде, якщо я просто подивлюся!

Я легенько даю йому стусана, і він хапається за плече, вдаючи, ніби йому страшенно боляче.

— У нас будуть окремі номери! Не забувайте!

Однак його карі очі не відриваються від моїх. На якусь мить забуваю дихати. Ендрю хоче залишатися вірним Ніні. Я цього певна. Але вона зараз в іншому штаті, він напідпитку, а ще в них проблеми і, мабуть, уже давно... Наскільки я розумію, вона жахливо поводитися з ним увесь той час, що я в них працюю. Він заслуговує кращого.

— А ви на що витріщаєтеся? — питає він низьким голосом.

Сковтую клубок у горлі.

— Ні на що.

— Ви сьогодні дуже гарна, Міллі, — видихає він. — Не впевнений, чи вже казав вам це. Але ви мусите це знати.

— Ендрю...

— Я просто... — Його борлак смикається. — Я останнім часом почуваюся так...

Перш ніж він встигає договорити, таксі рвучко смикається праворуч. Я не пристебнулася, тому мене кидає на Ендрю. Він підхоплює мене, перш ніж я встигаю висадити довбешкою вікно. Наші тіла притискаються одне до одного, на шиї я відчуваю його гаряче дихання.

— Міллі, — шепоче він.

А тоді цілує мене.

І, допоможи мені Боже, я відповідаю на поцілунок.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Можна навіть не згадувати, авжеж, що жодні два номери в «Плазі» ми не замовляли.

Отже, це таки сталося — я переспала зі своїм одруженим працедавцем.

Відколи він поцілував мене тоді, у таксі, шляху назад уже не існувало. Ми мало не почали зривати одне з одного одяг просто там, у автівці. Лишень коли Ендрю бронював номер на рецепції, ми змусили себе розімкнути обійми. Але в ліфті знову почали пестити одне одного, наче двійко тінейджерів.

А потім, коли нарешті дісталися номера, у нас уже не було жодних шансів зберегти здоровий глузд чи якимось пригальмувати заради збереження його шлюбу. Не знаю, коли Ендрю востаннє з кимось кохався, але в моєму випадку це було цілу вічність тому. Так давно, аж я, слово честі, боялася, що вже вся мохом і павутинням там поросла. Відмовити йому я просто не могла. До того ж у сумочці в мене лишилося двійко презервативів ще відтоді, як я вважала була, що в нас вийде розважитися з Ензо.

Як це було добре! Ба ні, не просто добре. Це було запаморочливо, хай йому грець. Це було саме те, чого я страшенно потребувала.

І от щойно зійшло сонце, промені заливають кімнату крізь величезне панорамне вікно, що виходить на місто. Лежу в розкішному гігантському ліжку в номері готелю «Плаза», а обіч мене спить Ендрю, ледь чутно посапуючи. Згадую те, що він виробляв зі мною цієї ночі, й не можу стримати трем захвату. Якась частина мене прагне негайно його розбудити й дізнатися, чи, бува, немає в нього бажання повторити програму. Але більш поміркована частина мого «я» розуміє, що це ніколи більше не повториться. Просто не може повторитися.

Адже Ендрю одружений. А я їхня служниця. Минулої ночі він був напідпитку. Тож це була просто інтрижка.

Але зараз, дивлячись на вродливий профіль заснулого поряд чоловіка, я на мить дозволяю собі зануритися у фантазії. Може,

прокинувшись, він вирішить, що Ніна і всі її комизи остаточно йому остогидли. Може, він вирішить, що кохає мене, і прагнутиме, щоб я жила з ним у цьому розкішному будинку за парканом. А тоді я подарую йому дитину, про яку він так мріє, — ту саму дитину, яку не в змозі народити Ніна. Згадую цих огидних жінок на зустрічі Асоціації батьків і вчителів, які розводилися про те, що в Ніни з Ендрю, мовляв, просто пекельний шлюбний контракт. Отже, він може її покинути і йому навіть не доведеться виплачувати компенсацію. Утім я впевнена, що грошей для неї він не шкодуватиме.

Яка дурість. Цього ніколи не станеться. Якщо він дізнається правду про мене, то втече, не озираючись. Але ж помріяти можна!

Ендрю, стиха застогнавши, тре очі. Повертає голову, розплющується. Принаймні добре вже те, що він не здається наляканим, коли бачить мене обіч.

— Привіт, — каже він хрипко.

— Привіт.

Він знову тре очі.

— Як ти? Усе гаразд?

Якщо не зважати на млосний страх, що нуртує в грудях, усе просто чудово.

— Усе гаразд. А ти як?

Ендрю пробує сісти в ліжку, але намарно. Знову впускає голову на подушку.

— Дідько, оце так похмілля. Боже милий, це ж скільки ми випили?!

Він випив значно більше за мене. Проте я легша, тому й на мене алкоголь подіяв неабияк.

— Дві пляшки вина.

— Я... — Він супить брови. — А з *нами* все гаразд?

— Усе з нами чудово, — видушую усмішку. — Просто чудово. Слово честі.

Ендрю вдруге намагається сісти, кривлячись від болю в голові. Цього разу йому вдається.

— Мені так шкода, я не мав...

Жестом наказую йому припинити вибачатися.

— Не переймайся щодо цього. — Голос звучить якось аж надто тонко. Кашляю, прочищаючи горло. — Я піду в душ. Мабуть, уже час вирушати назад додому.

— Так... — Він придушує позіхання. — Ти ж нічого не розповіси Ніні, так? Я маю на увазі, ми обоє були геть налигані, і...

Певна річ. Це все, що його хвилює.

— Не розповім.

— Дякую. Дуже тобі дякую.

Під ковдрою я гола-голісінька, і мені не хочеться, щоб він мене такою бачив. Хапаю ковдру, загортаюся в неї. Вибираюся з ліжка, на непевних ногах суну до ванної. Відчуваю, що Ендрю дивиться на мене, але не озираюся, щоб і собі глянути на нього. Це принизливо.

— Міллі?

Я все ще не можу примусити себе озирнутися.

— Що?

— Я ні про що не шкодую, — каже він. — Минулої ночі все було чудово. Я не шкодую ні про що з того, що відбулося. І, сподіваюся, ти також не шкодуєш.

Нарешті зважуюся на нього глянути. Ендрю досі в ліжку, прикритий ковдрою до талії. Бачу його голі м'язисті груди.

— Ні, я ні про що не шкодую.

— Але... — Він знову придушує позіхання. — Такого більше не повториться. Ти ж це розумієш, так?

Киваю.

— Так, я розумію.

Обличчя його набуває стривоженого виразу. Він пальцями намагається пригладити скуйовджене темне волосся.

— Мені б хотілося, щоб усе було по-іншому.

— Я знаю.

— Мені шкода, що ми не зустрілися раніше, коли...

Речення завершувати йому потреби не має. Я знаю, про що він думає. Якби ж то ми зустрілися тоді, коли він ще холостякував. Він-бо міг заскочити до бару, де я була офіціанткою. Наші погляди могли зустрітися, а тоді він попросив би мій номер телефону. І я дала б йому

номер. Але все по-іншому. Він одружений. У нього є дитина. Між нами двома більше нічого ніколи не може статися.

— Знаю, — повторюю я.

Ендрю ще мить дивиться на мене, і в мене виникає химерне враження, що він зараз поцікавиться, чи не можна йому, бува, приєднатися до мене в душі. Урешті-решт, ми ж бо вже осквернили цю кімнату. Ну, станеться це ще раз, і що з того? Але він тримає себе в руках. Відвертається від мене, вкривається ковдрою. А я простую під холодний душ.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Протягом подорожі назад, на Лонг-Айленд, ми переважно мовчимо. Ендрю вмикає радіо, ми слухаємо безугавну балаканину діджея. Я раптом згадую, як він казав був, що в нього сьогодні ділова зустріч у місті. Отже, йому доведеться повертатися невдовзі після того, як ми дістанемося додому. Але не слід вважати, що додому Ендрю їде суто заради того, щоб доправити до будинку мене. Він у тому самому костюмі, що й учора, і я впевнена, що він хоче перевдягнутися, перш ніж вирушати на ту свою зустріч.

— Майже на місці, — бурмотить він, коли ми з'їжджаємо з автостради.

На Ендрю темні окуляри, тому виразу його очей не роздивитися.

— От і чудово.

Сукня моя знову повзе вгору. От саме через неї, цю бісову вдяганку, всі наші проблеми. Обсмикую її і, навіть попри окуляри помічаю, що Ендрю знову на мене витріщається. Зводжу брови, а він нерішуче всміхається.

— На коня, так би мовити.

Їдемо знайомими кварталами. Ендрю бере ліворуч, щоб об'їхати сміттєвоз. Аж тоді мені спадає на думку дещо жахливе.

— Ендрю... — видихаю я. — Я ж учора забула винести сміття!

— Овва...

Він, здається, не добирає усієї серйозності ситуації.

— Ніна спеціально надіслала мені повідомлення, щоб я не забула винести пакети на узбіччя! А я не винесла, бо ми вже були в театрі. Я ж бо ніколи раніше не забувала! Якщо вона дізнається...

Він знімає окуляри. Очі в нього ледь запалені.

— Дідько. А ти не встигнеш іще винести те сміття?

Дивлюся, як сміттєвоз їде вже назад від нашого будинку.

— Навряд чи. Схоже, уже запізно. Сміттєвоз біля нас уже побував.

— Ну, ти ж можеш сказати, що просто забула, хіба ні?

— Гадаєш, Ніна на таке купиться?

— Дідько... — повторює він. Тарабанить пальцями по керму. — Гаразд, я сам про це подбаю. Не хвилюйся.

Єдиний спосіб про це «подбати» — власноруч відтягти сміття на сміттєзвалище. А я навіть не знаю, де воно розташоване, та й багажник у моєму «ніссані» маленький, тому мені знадобиться їздити туди-незнаю-куди й повертатися декілька разів. Дуже сподіваюся, що Ендрю, обіцяючи, наче сам про це подбає, не бреше.

Коли ми дістаємося будинку, Ендрю натискає якусь кнопку в машині, і брама автоматично прочиняється. На подвір'ї працює Ензо. Він скидає голову, побачивши «БМВ», який звільна суне під'їзною доріжкою. Доволі незвично бачити автівку, яка повертається додому о такій порі — зазвичай вона в цей час їде, — тому його подив цілком зрозумілий.

Мені варто було пригнутися, але запізно. Ензо завмирає, його темні очі зустрічаються з моїми. Він хитає головою, точнісінько так, як тоді, першого дня.

А хай йому грець!

Ендрю теж помічає садівника, але просто скидає руку й махає йому, наче анічогісінько незвичайного немає в тому, що він повертається додому о пів на десяту ранку в супроводі жінки, яка не є його законною дружиною. Перш ніж заїхати до гаража, він на мить зупиняє автівку.

— Дай-но я дізнаюся, чи Ензо, бува, не зможе вивезти сміття... — каже Ендрю.

Я збираюся вже попросити його, щоб він цього не робив, але, перш ніж устигаю розтулити губи, Ендрю вислизає з автівки, лишивши дверцята напіввідчиненими. Ензо задкує на крок, наче прагнучи уникнути цієї розмови.

— *Ciao*, Ензо.

Ендрю широко усміхається садівникові. Господи мій Боже, який же він вродливий, коли усміхається! На мить заплющуюся і здригаюся, згадавши його руки, які цієї ночі пестили найпотаємніші куточки мого тіла.

— Мені потрібна ваша допомога.

Ензо мовчить. Просто дивиться.

— У нас проблема зі сміттям. — Ендрю вказує на чотири напхом напхані сміттеві пакети, що стоять біля будинку. — Ми напередодні увечері забули їх виставити за браму, щоб сміттевоз забрав. Як гадаєте, чи могли б ви відвезти мішки на звалище своєю вантажівкою? Я заплачу п'ятдесят баксів.

Ензо дивиться на мішки зі сміттям. Потім знову зводить очі на Ендрю. Мовчить.

— Сміття, — повторює Ендрю. — На звалище. На сміттєзвалище. *Capisci?*[\[21\]](#)

Ензо хитає головою.

Зціпивши зуби, Ендрю витягає гаманець із задньої кишені.

— Будь ласка, вивезіть сміття. Я дам вам... — Він порпається в гаманці. — Сотню баксів. — Витягнувши купюри, він змахує ними в Ензо попід носом. — Вивезіть це сміття. У вас є вантажівка. Вивезіть його на звалище.

Аж тоді Ензо нарешті розтуляє губи.

— Ні. Я зайнятий.

— Так, але це *наше* подвір'я, і... — Ендрю зітхає, і знову розстібає гаманець. — Дві сотні баксів. За одну подорож до сміттєзвалища. Допоможіть мені. Будь ласка.

Спочатку мені здається, що Ензо відмовиться. Але він простягає руку й забирає в Ендрю купюри. Відтак іде до будинку, забирає мішки зі сміттям. Усі одразу, хоча м'язи його під рукавами білої футболки помітно напружуються.

— Так, — каже Ендрю. — На звалище.

Ензо якусь мить дивиться на нього, а потім, з мішками в руках, іде повз господаря будинку. Не сказавши ані слова, вкидає мішки до своєї вантажівки і їде. Отже, схоже, до нього нарешті дійшло, що від нього вимагають.

Ендрю повертається до автівки й сідає за кермо.

— Ну от, усе гаразд. Але подумати лишень, який він гівнюк!

— Здається, спочатку він просто тебе не зрозумів.

— Еге ж, не зрозумів він, — заводить Ендрю очі. — Цей хлоп розуміє значно більше, ніж вдає. Він просто сподівався вициганити якомога більше грошви.

Так, Ензо справді не виявляв надмірного бажання забирати сміття, але навряд чи через те, що хотів отримати більше грошей.

— Цей чувак мені не подобається, — бурмотить Ендрю. — Він працює в усіх тутешніх будинках, але третину часу все одно товчеться в нас. Він завжди тут, у нас на подвір'ї! Я зеленого поняття не маю, що тут можна стільки часу робити!

— Але ж у вас насправду найбільший будинок у цьому районі! — зауважую я. — І найбільший моріжок.

— Так, але... — Ендрю проводить очима вантажівку садівника, яка їде вулицею. — Не знаю, словом. Я казав Ніні, щоб вона випровадила його та найняла іншого садівника, але вона каже, що його послугами користуються всі тутешні й він тут типу «найкращий».

Певна річ, від Ензо я не в захваті відтоді, як він не дуже чемно мене відшив, але непокоюсь не через це. Я все ніяк не можу викинути з голови те, як він тоді італійською просичав «небезпека» — того, першого мого робочого дня. А ще він боїться розгнівати Ніну, хай навіть з його габаритами він міг би одним пальцем її роздушити. Чи Ендрю в курсі, що Ензо недолюблює його дружину?

Ну, хай там як, я йому про це точно не розповідатиму.

²¹ Ви мене розумієте? (*итал.*)

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Ніна, яка відвозила Сесілію до табору, повертається додому близько другої дня. Вона привозить чотири величезні пакети із закупамми — дорогою додому влаштувала імпровізований набіг на крамниці. Пакунки вона без зайвих церемоній вивантажує на підлогу у вітальні.

— Я знайшла таку дивовижну крамничку! — каже вона мені. — І просто не змогла втриматися.

— Чудово! — озиваюся з ентузіазмом, якого не відчуваю.

У Ніни пашать щоки, під пахвами темні плями, біляве волосся куйовдиться. Вона так і не вдіяла нічого з відрослими коренями, а в куточку правого ока в неї темна плямка від попливлої туші. От дивлюся я не неї — і не можу добрати, що ж це Ендрю в ній знайшов.

— Віднесіть, будьте ласкаві, ці пакунки нагору, гаразд, Міллі? — Вона важко опускається на обіп'яту шкірою канапу та витягає смартфон. — Дуже вам дякую.

Я беру один з пакунків. Дідько, та він же важезний! Це в якій крамничці вона була? Заскочила за гантелями у відділ спортивного інвентарю? Відносити її закупи доведеться двічі — я не Ензо, підняти все це гамузом не подужаю.

— Важкенькі, — зауважую я.

— Серйозно? — сміється вона. — А мені так не здається. Можливо, вам уже час відвідувати спортзал, Міллі? Щось ви наче погладшали...

У мене пашать щоки. Це я погладшала?! У Ніни такий вигляд, наче м'язів у неї немає геть ніяких. Вона до залу не ходить, наскільки мені відомо. Ба більше, я навіть у кросівках її жодного разу не бачила!

Поки я звільна, насилу дибаю вгору сходами, з двома пакунками напереваги, Ніна знову мене гукає.

— Міллі, до речі...

Стискаю зуби.

— Так?

Вона вмощується на канапі так, щоб мене бачити.

— Я минулого вечора телефонувала додому. Чому ніхто не взяв слухавки?

Завмираю. Руки в мене тремтять від ваги пакунків.

— Прошу?

— Я минулого вечора телефонувала додому, — повторює повільніше вона. — Приблизно об одинадцятій годині. Відповідати на дзвінки — це один з ваших обов'язків. Але ані ви, ані Ендрю слухавки не взяли.

— Емм... — На мить ставлю пакунки на підлогу. Тру підборіддя, наче розмірковуючи. — Мабуть, я вже спала, а телефон дзвонить не дуже голосно, у моїй кімнаті його не чути. Тому я не прокинулася. А Ендрю, можливо, кудись виходив?

Ніна зводить брову.

— Ендрю кудись виходив об одинадцятій вечора в неділю? З ким це? Знизу плечима.

— Гадки не маю. А на мобільний ви йому телефонували?

Я достоту знаю, що не телефонувала. Адже об одинадцятій я була поруч із Ендрю. Ми вдвох були в ліжку.

— Не телефонувала, — каже Ніна коротко.

Кашляю, прочищаючи горло.

— Ну, я ж казала, я була в себе в кімнаті. Гадки не маю, що він робив.

— Гмм... — Її блідо-блакитні очі темнішають. Вона пильно дивиться на мене зі своєї канапи. — Мабуть, маєте слухність. Доведеться його розпитати.

Киваю, відчуваючи полегшення через те, що вона вирішила далі на мене не напосідатися. Вона не знає, що сталося. Вона не уявляє, що ми вдвох поїхали до міста, що подивилися виставу, яку вона мала дивитися з ним, що потім провели удвох ніч у номері готелю «Плаза». Лишень Богу відомо, що вона зробила б зі мною, якби про це довідалася.

Але вона не знає.

Хапаю її торби із закупами й тягну їх угору. Залишаю пакунки в спальні Вінчестерів, потім розтираю руки, які аж затерпли від напруження. Роздивляюся спальню, у якій прибирала сьогодні вранці

— хоча, зважаючи на те, що Ніни не було вдома, тут було незвично чисто. Заходжу до ванної, суміжної зі спальнею. Вона завбільшки з мою кімнату на горищі, ванна порцелянова, повнорозмірна. Доволі висока — вища, ніж більшість таких ванн, її бортик десь на рівні моїх колін.

Суплюся, роздивляючись ванну. Уявляю собі те, що тут сталося багато років тому. Маленьку Сесілію у ванні, яка повільно наповнюється водою. І Ніну, яка хапає доньку, силоміць занурює попід воду й дивиться, як та захлинається...

Заплющую очі. Відвертаюся від ванни. Я просто не годна про це думати. Але не можна забувати про те, що Ніна дуже емоційно нестабільна. У жодному разі не можна, щоб вона довідалася про те, що минулої ночі сталося між мною та Ендрю. Це її просто знищить. А тоді вона знищить мене.

Тому витягаю мобільний з кишені. І надсилаю Ендрю повідомлення.

Просто попередження: Ніна напередодні ввечері телефонувала додому.

Він знатиме, як діяти. Він завжди все знає.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Відколи Сесілія поїхала, у маєтку Вінчестерів стало значно тихіше.

Хай навіть переважну більшість часу вона проводила у себе в кімнаті, будинок все одно був просто-таки пронизаний її енергією. Відколи дитина поїхала, мені здається, ніби маєток оповила тиша. І, на мій подив, Ніна тепер переважно в доброму гуморі. Хвалити бога, тому з телефонним дзвінком того вечора, коли ми їздили на виставу, вона порушувати не стала.

Ми з Ендрю ретельно уникаємо одне одного, а це важкенько, коли живеш під одним дахом. Якщо стикаємося, то обоє ховаємо погляди. Сподіваюся, якимсь воно та й буде, бо втрачати роботу мені не хочеться. Паскудно вже те, що в мене — жодних шансів завести стосунки з першим хлопцем, до якого я прикипіла за останні десять років.

Сьогодні я квапливо готую вечерю, щоб накрити на стіл до того, як повернеться додому Ендрю. Але коли я заношу до їдальні келихи з водою, то просто-таки врізаюся в Ніниного чоловіка. У прямому сенсі цього слова врізаюся. Один з келихів вислизає в мене з рук, падає і розбивається.

— Дідько! — вигукую я.

Квапливо кидаю погляд на Ендрю. На ньому темно-синій костюм, темна краватка, і він здається просто-таки нестерпно вродливим. Сьогодні чоловік цілий день був на роботі, на підборідді в нього — натяк на щетину, яка робить його лишень сексуальнішим. Очі наші на мить зустрічаються, і я мимоволі відчуваю, як мене до нього тягне. Зіниці Ендрю розширюються — я впевнена, він відчуває те саме.

— Я допоможу вам прибрати, — каже Ендрю.

— Ви не мусите.

Але він наполягає. Я змітаю великі скалки, він тримає совок і викидає скло в кошик для сміття на кухні. Ніна ніколи не стала б мені допомагати, проте Ендрю в цьому геть на неї не схожий. Коли він забирає в мене віник, наші пальці на мить торкаються. І погляди зустрічаються, та цього разу ми не спроможні ігнорувати іскру, яка

спалахнула між нами. Мені просто-таки фізично боляче, що я не можу бути із цим чоловіком.

— Міллі... — видихає хрипким пошептом він.

Горло в мене пересохло. Він стоїть лишень за фут до мене. Якби я подалася вперед, він мене поцілував би. Я достоту знаю, що поцілував би.

— Ой, ні! Що тут сталося?

Зачувши Нінин голос, ми з Ендрю відстрибуємо одне від одного, наче опікшись. Я стискаю віник так міцно, що в мене аж кісточки пальців білішають.

— Я впустила келих, — белькочу я. — Ну, й оце... словом, прибирала.

Ніна дивиться на підлогу, де у світлі лампи виблискують маленькі скляні скалки.

— Оце так, Міллі, — зітхає вона. — Будь ласка, обережніше наступного разу.

Я працюю тут уже кілька місяців і жодного разу нічого не впустила й не розбила. Ну, хіба за винятком тієї ночі, як вона заскочила нас із Ендрю, коли ми дивилися «Сімейну ворожнечу». Але вона про той випадок не знає.

— Так, звісно. Перепрошую. Я зараз принесу пилосос.

Ендрю проводить мене поглядом, коли йду до комірки з господарським причандаллям (яка трохи більша за мою спальню нагорі), відношу туди віник і приношу натомість пилосос. На обличчі в нього зболений вираз. Хай там що він хотів сказати мені хвилину тому, йому досі кортить це промовити. Але він не може цього зробити — адже Ніна поряд.

Чи може?

— Поговорімо згодом, — видихає він мені на вухо й слідом за Ніною йде до вітальні, де вони чекають, поки я приберу. — Гарзд?

Киваю. Я не знаю, про що він хоче зі мною говорити, але, як на мене, це добрий знак. Ми ж домовилися були більше ніколи не згадувати того, що сталося вночі в готелі «Плаза». Якщо він хоче переглянути це рішення...

Але наперед сподіватися не варто.

За десять хвилин я все прибираю і кличу Ендрю з Ніною, які чекали у вітальні. Вони обоє сидять на канапі, тільки в різних її кутах. Обоє втупилися в телефони, навіть не намагаючись поговорити одне з одним. Я вже помітила, що всі вечери в них тепер минають так само.

Слідом за мною вони повертаються до їдальні. Ніна сідає за стіл навпроти Ендрю. Вона дивиться на тарілку зі свинячим товчеником під яблучним соусом і броколіні. Усміхається мені, і саме тоді я помічаю, що її яскраво-червона помада трохи розмазалася. Через це вона скидається на того лиховісного клоуна із жахачок.

— На вигляд просто дивовижно, Міллі.

— Дякую.

— А пахне як чудово, еге ж, Енді? — питає вона.

— Мммм. — Чоловік береться за виделку. — Дуже приємно, так.

— Я впевнена, — веде далі Ніна, — що у в'язниці ви такого не куштували, еге ж, Міллі?

Драстуйте-приїхали.

Ніна лагідно осміхається мені цими своїми лиховісними червоними губиськами. Ендрю, який сидить навпроти неї, вражено витріщився на мене. Цілком очевидно, що він не знав.

— Гм... — видушую я.

— Чим вас там годували? — з притиском питає Ніна. — Мене завжди цікавило, яке меню за ґратами. Чим годують у в'язниці?

Не знаю, що на це відповісти. Заперечувати немає сенсу. Їй усе відомо про моє минуле.

— Нормальне там меню.

— Що ж, я сподіваюся, ви, готуючи нам, не надихаєтеся тамтешніми смаколиками, — сміється вона. — Хай воно так і буде надалі. Ви розумничка.

— Дякую, — бурмочу я.

В Ендрю обличчя геть пополотніле. Певна річ, він гадки не мав, що я була у в'язниці. А мені на думку не спадало в це його втаємничити. Якимось чином, коли я була поруч із ним, цей період мого життя здавався подіями з далекого минулого — наче з якоїсь іншої

реальності. Але для більшості людей це не так. Більшість людей охарактеризує мене одним-єдиним поняттям. Колишня ув'язнена.

А Ніна хоче пересвідчитися, що я знаю своє місце.

Просто зараз мені страшенно кортить опинитися якнайдалі, аби не бачити враженого обличчя Ендрю. Я розвертаюся, збираючись вийти з кімнати. І вже дістаюся сходів, коли Ніна гукає мене.

— Міллі?

Зупиняюся, завмираю. Мені потрібна вся моя стриманість, щоб не grimнути на неї, коли я озираюся. Повільно повертаюся до їдальні, натягнувши на обличчя нещирю посмішку.

— Так, Ніно?

Вона супить брови.

— Ви забули поставити на стіл сільницю й перчанку. І, хоч як прикро це визнавати, товченик недосолений. Наступного разу не шкодуйте приправ.

— Так, авжеж, я зрозуміла.

Іду на кухню, беру сільницю й перчанку з креденса. Від Ніниного стільця в сусідній кімнаті до них — насилу шість футів. Приношу їх до їдальні та попри свої спроби тримати себе в руках з гуркотом ставлю їх на стіл. Коли дивлюся на Ніну, кутики вуст у неї ледь смикаються.

— Дуже вам дякую, Міллі, — каже вона. — Будь ласка, наступного разу не забувайте про це.

Сподіваюся, вона наступить на якусь скалку.

На Ендрю навіть не дивлюся. Бог знає, що він тепер про мене думає. Повірити не можу, що я всерйоз розмірковувала була, буцімто в нас може бути якесь спільне майбутнє. Ні, не розмірковувала, авжеж... хіба уявила на хвилику. Урешті-решт, чого лишень у світі не буває. Але це зараз уже не актуально. Він здавався таким нажаханим, коли Ніна сказала, що я була у в'язниці. Якби ж то я могла пояснити...

Цього разу мені вдається потрапити нагору без Ніниних вимог негайно повернутися і... не знаю, принести їй масло з іншого краю столу чи щось на кшталт. Опиняюся на другому поверсі, потім простую темними, вузькими сходами, які ведуть до моєї спальні.

Захряську за собою двері, уже не вперше шкодуючи, що не можу замкнути їх зсередини.

Опускаюся на ліжку, щосили стримуючи сльози. Цікаво, відколи це Ніні відомо про моє минуле? Чи вона дізналася про все нещодавно, а чи таки про все довідалася, перш ніж найняти мене? Можливо, їй припала до душі ідея взяти на роботу колишню ув'язнену. Когось, ким можна буде досхочу попихати. Інша людина звільнилася б уже кілька місяців тому.

Поки сиджу на ліжку, жаліючи себе, увагу мою привертає дещо, що лежить на тумбочці обіч.

Це програмка з вистави «Мить істини».

Спантилена, беру її з тумбочки. Як вона тут опинилася? Я сховала її в сумочку після вистави й вирішила зберегти як згадку про той чарівний вечір. Сумочка моя стоїть на підлозі, біля гардероба. То яким чином програмка опинилася на тумбочці? Я достеменно її туди не клала. Я цього певна цілком і повністю.

Мабуть, її туди поклав хтось інший. Я замикала двері до кімнати, але ключ є не лишень у мене!

У животі в мене починає крутити. Я нарешті розумію, чого це Ніна вирішила розбевкати про моє минуле за ґратами. Вона знає, що я ходила на виставу з Ендрю. Вона знає, що ми удвох були на Мангеттені. Він і я. Я не впевнена, чи вона знає, що ми провели ніч у «Плазі», але вона достоту в курсі, що об одинадцятій годині вечора нас не було вдома. І я впевнена: якщо вона достатньо розумна, то перевірить, чи реєструвалися ми в готелі.

Ніні все відомо.

У мене з'явився небезпечний ворог.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

У межах подальшого вдосконалення переліку тортур, крізь які я мушу проходити щодня, Ніна вирішила максимально ускладнити для мене процес закупів.

Отже, перш ніж я вирушаю до крамниці, вона тепер укладає перелік продуктів, які треба придбати. І дуже детально вказує, що саме їй потрібно. Наприклад, у тому переліку зазначено не просто «молоко», а «органічне молоко від компанії “Квінсленд фарм”». Якщо в продажу немає замовленого нею товару, я маю написати повідомлення про це, а тоді надіслати їй світлини всіх продуктів, що їх можна купити натомість. А з відповіддю вона зазвичай не квапиться, тож доводиться бозна-скільки стовбичити в тому бісовому відділі й чекати.

Зараз я застрягла в хлібному відділі. Надсилаю Ніні повідомлення:

Хліба на заквасці з «Нантакету» в них немає. От що можна купити натомість.

Надсилаю їй світлини всіх хлібин на заквасці з тутешнього асортименту. Тепер доведеться чекати, поки вона перегляне отримані фото. За кілька хвилин від моєї господині надходить нове повідомлення.

А якісь бріюші в них є?

Тепер я маю надіслати їй світлини всіх різновидів бріюшів. Слово честі, мабуть, я застрелюся, так і не завершивши закупи! Вона ж зумисне з мене знущається! Але, правді бути: яке їхало, таке й здибало — адже я переспала з її чоловіком.

Роблячи світлини булочок, помічаю кремезного сивого чолов'ягу, який спостерігає за мною з іншого кінця відділу. Спостерігає, навіть не намагаючись це приховати. Кидаю на нього нищівний погляд, і він іде, хвалити бога. Ще мені якогось збоченця зустріти бракувало вишенькою на торті.

Чекаючи, поки Ніна здобудеться на рішення, дозволяю собі трохи відволіктися. А відволіктися для мене — то, як завше, почати думати про Ендрю Вінчестера. Після того Ніниного одкровення стосовно того, що я сиділа, Ендрю навіть не спробував був зі мною «поговорити». А обіцяв! Новина надійно його відлякала. І я його за це не засуджую.

Мені подобається Ендрю. Ні, він не просто мені подобається. Я закохалася в нього. Постійно про нього думаю, мені боляче жити з ним під одним дахом і не мати змоги продемонструвати власні почуття. Ба більше, він заслуговує на кращу жінку, ніж Ніна. Я могла б зробити його щасливим. Я могла б навіть народити йому дитину, про яку він так мріє. І, погляньмо правді у вічі, узагалі будь-яка жінка краща за неї.

Утім навіть попри те, що він теж відчуває зв'язок, який між нами існує, ніколи нічого не станеться. Йому відомо тепер, що я сиділа. Він не хоче мати нічого спільного з колишньою ув'язненою і збирається далі скніти в товаристві цієї своєї відьми, цілком можливо, що аж до скону.

Телефон знову дзижчить.

А французький хліб є?

Це забирає ще десять хвилин, але врешті-решт мені вдається знайти буханець, який відповідає Ніниним запитам. З візком іду до каси — і знову помічаю того кремезного хлопа. Він достеменно на мене витріщається. На додачу, а це вже значно гірше, я помічаю, що візка в нього немає. То що йому тут треба?

Розраховуюся на касі якомога швидше. Завантажую паперові пакунки, напхом напхані продуктами, назад до візка, щоб виїхати з ним на паркувальний майданчик, де на мене чекає «ніссан». Але щойно підходжу до виходу, як на плече мені лягає чиясь рука. Скидаю голову й бачу того самого здоров'я.

— Перепрошую! — Я намагаюся вивільнитися, але він міцно тримає мене за плече. Моя правиця стискається в п'ястук. Нас бачить ціла купа людей, тож принаймні свідки в мене будуть. — Що ви собі дозволяєте?

Він тицяє в бейджик, що причеплений до комірця блакитної сорочки. Раніше я той бейджик не помітила була.

— Охорона супермаркету. Пройдіть, будь ласка, зі мною, міс.

Мене починає нудити. Наче замало того, що я півтори години згаяла в супермаркеті, затарюючись товарами за Нініним переліком, так тепер мене ще й затримують? *За віщо?*

— Що сталося? — белькочу я.

Довкола нас уже збираються витріщаки. Я помічаю двійко жіночок, з якими стикалася тоді, коли приходила забирати Сесілію зі школи. Слово честі, це ж вони залюбки розкажуть Ніні історію про те, як її служницю затримала охорона в супермаркеті.

— Будь ласка, пройдіть зі мною, — повторює чоловік.

Візок забираю із собою, бо залишати його боюся. Там продуктів на дві сотні баксів, і я впевнена: якщо вони десь подінуться чи, наприклад, їх поцуплять, Ніна примусить мене компенсувати їхню вартість. Слідом за чолов'ягою заходжу до маленького кабінету. Тут стоїть стіл з дерев'яною подряпаною стільницею і два пластикові стільці. Чоловік жестом наказує мені сідати. Опускаюся на стілець, який загрозливо рипить під моєю вагою.

— Це, мабуть, якась помилка. — Кидаю погляд на його бейджик. Пол Дорсі. — Що відбувається, містере Дорсі?

Він супить варгате обличчя.

— Одна з клієнток попередила мене про те, що ви цупите товари.

Вражено видихаю.

— Та я б ніколи такого не вчинила!

— Можливо... — Він стоїть, запхавши палюхи за пояс штанів. — Але я маю все перевірити. Можна ваш чек, міс?

— Келловей. — Порпаюся в сумочці й нарешті видобуваю зіжмаканий папірець. — От.

— Маю одразу попередити, — зауважує він. — Крадіжка товарів із супермаркету є злочином.

Сиджу на пластиковому стільці, щоки в мене пашать. Охоронець ретельно передивляється всі мої покупки, порівнюючи перелік у чеку і вміст візка. У животі в мене крутить від думки про те, що, можливо,

продавчиня десь схибила, не пробила як годиться котрийсь із товарів, і тепер охоронець вирішить, що я його вкрала. А що тоді? Він підкреслив був, що крадіжка товарів із супермаркету є злочином. Це означає, що викличуть поліцію. А отже, вважатимуть, що я порушила умови мого дострокового звільнення.

Аж раптом мені спадає на думку, що Ніні це було б навіть дуже на руку. Вона позбулася б мене, а сама залишилася б чистенькою, бо їй не довелося б мене звільняти. Крім того, це було б просто зразковою помстою за те, що я переспала була з її чоловіченьком. Певна річ, відряджати іншу людину до буцегарні за стрибання в гречку — наче трохи занадто, але чогось мені здається, що Ніна так не вважає.

Але цього не станеться. Я ж бо нічого не поцупила з магазину. Охоронець не знайде в моєму візочку нічого такого, чого немає в чеку.

Адже не знайде?

Дивлюся, як він прискіпливо вивчає папірець. Упаковка з фісташковим морозивом у візку вже, мабуть, геть розтанула. Серце в мене заходиться, я насилу можу дихати. Я не хочу назад у в'язницю. Не хочу. Я *не* можу знову туди потрапити. Та я краще власноруч віку собі вкорочу.

— Ну, що ж, — каже охоронець нарешті. — Схоже, все збігається.

Я ладна розридатися.

— Ще б пак. Певно, що збігається.

Він мимрить щось собі під ніс.

— Перепрошую, що завдав вам такого стресу, міс Келловей. Але злодюжки створюють нам багато проблем, тому доводиться ставитися до ситуації серйозно. Крім того, мені надійшов телефонний дзвінок про те, що покупчиня, яка за описом дуже схожа на вас, планує здійснити крадіжку.

Телефонний дзвінок?! Це ж хто здатен зателефонувати до супермаркету, описати мене та сказати, буцімто я планую щось поцупити? Кому таке на думку спаде?

Я знаю лише одну людину, здатну втнути щось на кшталт цього.

— Хай там як, — каже він, — дякую вам за терплячість. Можете йти.

Ці два слова — найпрекрасніше, що мені траплялося чути. «Можете йти». Я можу піти із цього супермаркету без кайданок, зі своїм візком з продуктами.

Можу повернутися додому.

Еге ж. Цього разу.

Однак у мене є жахливе передчуття, що це ще далеко не кінець. У Ніни ще наготовано для мене чимало сюрпризів.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Заснути не виходить.

Минуло три дні, відколи мене мало не заарештували в супермаркеті. Не знаю, що мені тепер робити. Ніна відтоді зі мною доволі люб'язна, отже, можливо, вона вважає, що урок засвоєно і я зарубала собі на носі, хто в цьому будинку головний? Може, вона вже не намагатиметься відрядити мене до в'язниці.

Але гомзаюся в ліжку я з іншої причини.

По правді, мені не йде з голови Ендрю. Та ніч, що ми її провели разом. Те, як я почувалася з ним поруч. Я нічого схожого ніколи досі не відчувала. І аж допоки Ніна не виголосила тієї сенсаційної новини про моє минуле, він відчував до мене те саме, що і я до нього. Я цього певна.

Але тепер усе змінилося. Тепер він вважає мене звичайнісінькою злочинницею.

Скидаю ковдру. У кімнаті страшенно спекотно, навіть уночі.

Якби ж то в мене була змога відчинити те бісове вікно! Утім щось я сумніваюся, що Ніна зголоситься зробити бодай щось, аби мені тут було затишніше.

Зрештою спускаюся до кухні. У моїй кімнаті є отой крихітний холодильничок, але в ньому власне продуктів немає. Він занадто маленький, щоб там щось зберігати. Оті три пляшечки з водою, що їх залишила мені Ніна, — це практично все, що там є.

Спустившись на кухню, я помічаю, що на задньому ґанку горить світло. Нашорошено суплюся, підходжу до задніх дверей. Аж тоді розумію, що надворі хтось є.

Це Ендрю.

Самотою сидить на стільці, цмулячи пиво з пляшки.

Тихенько прочиняю задні двері. Ендрю спантеличено дивиться на мене, але ніц не каже. Натомість відпиває ще один ковток пива.

— Привіт, — кажу я.

— Привіт, — озивається він.

Я стискаю руки.

— Можна сісти?

— Певна річ. Влаштовуйся.

Ступаю на холодні дерев'яні мостини ґанку й опускаюся біля Ендрю. От би й мені зараз пляшечку пива. Ендрю навіть не позирає на мене. П'є собі, дивлячись на здоровезне подвір'я, яке простерлося перед ним.

— Я хочу дещо пояснити. — Кашляю, прочищаючи горло. — Тобто пояснити, чому не розповіла тобі про...

— Ти не мусиш нічого пояснювати. — Він кидає на мене короткий погляд, а відтак знову зосереджується на пляшці у власних руках. — Цілком очевидно, чому ти мені не розповіла.

— Я хотіла це зробити.

Це неправда. Я не хотіла нічого йому розповідати. Я не хотіла, щоб він знав, хай навіть приховати власне минуле було від самого початку дурнуватим задумом.

— Хай там як, мені дуже шкода.

Він ледь погойдує пляшку в руках.

— То за що ти сиділа?

Як прикро, що в мене немає пива.

Розтуляю губи, але, перш ніж устигаю зрозуміти, що саме варто відповісти на це запитання, він каже:

— Забудь. Я не хочу знати. Мене це не обходить.

Закушую губу.

— Послухай, мені справді шкода, що я тобі не розповіла. Я хотіла просто залишити минуле в минулому. Це зовсім не через якісь лихі наміри.

— Еге ж...

— Я... — Дивлюся на власні долоні, складені на колінах. — Я соромилася. Не хотіла, щоб ти погано про мене думав. Твоя думка багато для мене важить.

Він скидає голову, щоб глянути на мене. Погляд його у тьмяному світлі ліхтаря над ґанком здається на диво лагідним.

— Мілі...

— Також я хочу, щоб ти ще дещо знав... — Я глибоко вдихаю. — Тоді, вночі, все було чудово. То була одна з найкращих ночей у всьому моєму житті. І це завдяки тобі. Отже, хай би що сталося, дякую тобі за ту ніч. Я... я просто мала тобі це сказати.

Зморщечка пролягає між його бровами.

— Мені теж було чудово. Я не почувався таким щасливим уже... — Він тре перенісся. — Уже дуже довго. І навіть не усвідомлював цього.

Якусь мить ми дивимося одне на одного. Повітря між нами просто вібрує від напруження. І з його погляду я розумію, що Ендрю теж це відчуває. Він озирається на задні двері та, перш ніж я встигаю зрозуміти, що відбувається, накриває мої уста своїми.

Він цілує мене, здається, цілу вічність, але насправді все триває, мабуть, зо хвилину. Коли він відсторонюється, в очах його я бачу гіркий жаль.

— Я не можу...

— Я знаю...

Не судилося. З багатьох причин. Якби він зважився, я пристала б на це. Навіть попри те, що це означало б, що Ніна стане моїм лютим ворогом. Я зголосилася б ризикнути. Заради нього.

Утім зараз я зводжуся й полишаю його на ганку разом з його пивом.

Дерев'яні сходинок під моїми босими ногами крижані. Підіймаюся на другий поверх. Голова в мене досі паморочиться від поцілунку, губи печуть. Неможливо, щоб це сталося востаннє, щоб ніколи більше не повторилося. Просто *неможливо*. Я ж бачила, як він на мене дивився. Його почуття до мене щирі. Хай навіть Ендрю відомо тепер про моє минуле, я досі йому подобаюся. Єдина проблема полягає в тому, що...

Стривайте-но. А це в нас що?

Завмираю на горішній сходинок. Там, у коридорі другого поверху, маячить якась тінь. Мружуся, намагаючись роздивитися примару в темряві.

А тоді тінь рухається.

Не стримавшись, зойкаю і мало не злітаю сторчаком зі сходів. Хапаюся за бильця, останньої миті просто дивом утримавшись на ногах. Тінь суне до мене, і тепер я бачу, хто це.

Ніна.

— Ніно... — видихаю я.

Що вона робить у коридорі? Хіба була на першому поверсі? Чи вона бачила, як ми з Ендрю цілувалися?

— Привіт, Міллі.

У коридорі темно, але білки її очей мало не світяться в темряві.

— Що... що ви тут робите?

Вона зневажливо форкає. Світло місяця підсвічує її обличчя, і на нього лягають моторошні тіні.

— Це, власне, мій будинок. Я не мушу звітувати вам про те, чим займаюся.

Власне, це насправді геть не її будинок. Господарем у маєтку є Ендрю. Якби вони не були одружені, вона взагалі не мала б права тут жити. Якщо він вирішить усе ж таки обрати мене й дати їй відкоша, цей будинок стане *моїм*.

Ну, що за божевільні думки лізуть мені в голову. Цілком очевидно, що нічого такого ніколи не станеться.

— Вибачте.

Вона складає руки на грудях.

— А от що, цікаво, *ви* тут робите?

— Я... я спустилася випити води.

— У вас що, води в кімнаті немає?

— Я вже всю випила, — брешу я. І я впевнена, що вона достеменно знає, що це неправда, зважаючи на те, що вона взяла собі за звичку нишпорити в моїй комірці.

Ніна якусь мить мовчить.

— Енді не було в ліжку. Ви, бува, його не бачили на першому поверсі?

— Ем... здається, він на задньому подвір'ї, на ганку.

— Зрозуміло.

— Але я не впевнена. Ну, тобто я з ним не розмовляла, нічого такого.

Ніна дивиться на мене так, наче не вірить жодному моєму слову. І взагалі має рацію, бо все це брехня, одна суцільна брехня.

— Піду пошукаю його.

— А я повертаюся до себе.

Вона киває і проходить мимо, зачепивши мене плечем. Серце моє калатає. Я не можу позбутися відчуття, що припустилася жахливої помилки, перейшовши дорогу Ніні Вінчестер. Але вдіяти із цим уже ніц не можу.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

У неділю в мене вихідний, тому я на цілий день їду з будинку. Надворі чудова літня днина, не надміру спекотна, однак і не прохолодна. Отже, я вирушаю до місцевого парку, сиджу на лавці, читаю книжку. У в'язниці якось забуваєш про такі прості радощі життя. Про те, як воно — просто читати на лавці в парку. Там, за ґратами, інколи тобі так цього кортить, що відчуваєш просто-таки фізичний біль.

Я ніколи туди не повернуся. Ніколи.

Купую собі перекуску в автокафе, відтак повертаюся додому. Маєток Вінчестерів просто неймовірно гарний. Хай навіть уже починаю ненавидіти Ніну, але примусити себе ненавидіти цей будинок я просто не в змозі. Він прегарний.

Як завжди, паркуюся на вулиці за брамою і йду до дверей будинку. Поки я їхала додому, насувалася негода, і тепер, щойно дістаюся до дверей, хмари нарешті вибухають дощем. Розчахую двері та квапливо забігаю досередини, щоб не промокнути.

Коли заходжу до вітальні, Ніна сидить на канапі в напівпотемку. Просто сидить, нічого не робить. Не читає, не дивиться телевизор. Сидить собі, й усе. Коли прочиняю двері, вона пильно дивиться на мене.

— Ніно? — питаю обережно. — З вами все гаразд?

— Ні, не все. — Вона кидає погляд на інший край канапи, і тепер я помічаю нарешті — стіс суконь. Тих самих суконь, котрі вона примусила мене прийняти в подарунок, коли я щойно почала в неї працювати. — Що це мої сукні роблять у вашій шафі?

Витріщаюся на неї. Кімнату освітлює спалах блискавиці за вікном.

— Що?.. Що ви маєте на увазі? Ви ж бо самі дали мені ці сукні!

— Я вам їх дала?! — Вона заходиться якимось гавкучим сміхом, що луною розходить по кімнаті в унісон із гуркотом грому за вікном. — З якого б це доброго дива я віддавала *служниці* сукні, котрі коштують кілька тисяч доларів?

— Ви... — У мене підтинаються ноги. — Ви сказали, що вони вже на вас замалі. Ви самі наполягали, щоб я їх узяла.

— Та як ви смієте брехати? — Ніна підступається до мене, блакитні очі просто крижані. — Ви вкрали мої сукні! Ви злодійка!

— Ні! — Простягаю руку, намагаючись ухопитися за щось, перш ніж мені остаточно підломляться ноги. Але під пальцями саме повітря. — Я б ніколи такого не зробила!

— Ха! — форкає зневажливо жінка. — От вона, віддяка за те, що я взяла на роботу колишню ув'язнену!

Вона вигукує це достатньо голосно — тож Ендрю нарешті чує нашу сварку. Він квапливо виходить з кабінету, я помічаю його вродливе обличчя на горішньому майданчику сходів, підсвічене черговим спалахом блискавки. Боже милий, ким він тепер мене вважатиме? Паскудно вже те, що йому стало відомо, що я сиділа. І тепер мені менше за все кортить, щоб він вирішив, наче я ще й речі цуплю в його будинку.

— Ніно? — Ендрю спускається сходами, перестрибуючи через щаблі. — Що тут відбувається?

— А я зараз розповім тобі, що тут відбувається! — виголошує його дружина переможно. — Міллі цупила речі з моєї шафи! Вона вкрала в мене ці сукні! Я знайшла їх у її гардеробі!

Очі Ендрю повільно розширюються.

— Вона...

— Я нічого не крала! — В очах у мене вже печуть сльози. — Присягаюся! Ніна сама дала мені ці сукні! Сказала, що вони вже для неї замалі.

— Можна подумати, хтось повірить у ці брехні... — знущально шкіриться моя господиня. — Зараз треба буде викликати поліцію. Та ви хоч уявляєте, скільки коштують ці сукні?

— Ні, будь ласка, не треба...

— Ну, звісно. — Ніна регоче, побачивши вираз мого обличчя. — Ви ж бо на умовно-достроковому звільненні, хіба ні? А за таке вас негайно запроторять назад за ґрати.

Ендрю дивиться на стіс одягу на канапі, зсунувши брови.

— Ніно...

— Я зараз викличу поліцію. — Ніна витягає смартфон із сумочки. — Лишень Бог відає, що ще вона в нас поцупила, еге ж, Енді?

— Ніно. — Він відводить очі від стосу одягу. — Міллі не крапа цих суконь. Я пам'ятаю, як ти перебирала речі в шафі. Як склала цей одяг у пакети для сміття і сказала, що, мовляв, віддаси на доброчинність. — Він бере зі стосу білосніжну мінісукенку. — Вона вже *кілька років* як замала для тебе.

Ох, як мені подобається те, що в Ніни щоки буряковіють, коли вона це чує.

— Що ти маєш на увазі? Що я *жирна*?!

Він не звертає уваги на її слова.

— Я маю на увазі, що вона нічого в тебе не крапа, це повністю виключено. Нащо ти це робиш?

У неї відпадає щелепа.

— Але ж, Енді...

Чоловік підходить до мене, завмерлої біля канапи.

— Міллі, — лагідно каже він. — Ви не могли б зараз піднятися до себе нагору й дати нам з дружиною побути на самоті? Мені треба поговорити з Ніною.

— Так, звісно, — белькочу я. І то залюбки.

Вони обоє мовчать, поки я долаю сходи на другий поверх. Опинившись нарешті нагорі, підходжу до дверей, що ведуть на горище, і прочиняю. Завмираю, розмірковуючи, що робити далі. Відтак зачиняю двері, так і не ступнувши на сходи.

Рухаючись цього разу значно тихіше, скрадаюся назад, до сходів на перший поверх. Зупиняюся на сходовому майданчику. Зі свого місця Ніну й Ендрю я не бачу, але чую їхні голоси. Підслуховувати погано, проте я не можу примусити себе цього не робити. Урешті-решт, Ніна ж бо збирається розповісти, чим це я їй так допекла, еге ж?

Сподіваюся, Ендрю надалі захищатиме мене, навіть попри те що мене вже немає в кімнаті. Вона хіба й надалі переконуватиме чоловіка, буцімто я вкрала ті сукні? Зрештою, я колишня засуджена. От

припустишся в житті однієї-однісінької помилки, а потім уже ніхто тобі не вірить.

— ...Не брала ці сукні... — чую я голос Ендрю. — Я точно знаю, що вона їх не брала.

— Як ти можеш бути на її боці, а не на моєму? — вигукує Ніна. — Це дівчисько сиділо! Таким людям довіряти не можна. Вона брехуха й злодійка і, авжеж, заслуговує на те, щоб повернутися назад за ґрати!

— Як ти можеш таке казати?! Міллі просто чудово себе зарекомендувала!

— Еге ж, от я чомусь не здивована, що ти *такої* думки.

— Коли це ти стала такою жорстокою, Ніно? — Голос його тремтить. — Ти так змінилася. Ти тепер наче геть інша людина.

— Усі люди змінюються, — озивається вона різко.

— Ні. — Він стишує голос, тож мені доводиться нашорошити вуха, щоб почути його слова крізь шамротіння дощу там, надворі. — Змінюються, але не так. Я взагалі тебе не впізнаю. Ти зовсім не та людина, у яку я колись закохався.

Западає довга пауза. Її уриває гуркіт грому — такий гучний, що будинок здригається аж до підмурівків. Коли грім нарешті вщухає, наступні Нініні слова звучать голосно й чітко.

— Що ти маєш на увазі, Енді?

— Я маю на увазі... Мені здається, я вже не кохаю тебе, Ніно. Мабуть, нам треба розійтися.

— Ти мене більше не кохаєш?! — вигукує вражено вона. — Як ти можеш таке казати?

— Вибач. Я просто збував дні, жив як жилося й не усвідомлював, що нещасливий.

Ніна довго мовчить, перетравлюючи почуте.

— А до Міллі це якийсь стосунок має?

Я затамовую дух, очікуючи на його відповідь. Хай навіть тоді, у Нью-Йорку, між нами все відбулося, але я не збираюся дурити себе хибними надіями, що Ніну він буцімто полишає через мене.

— Ідеться не про Міллі, — каже нарешті Ендрю.

— Та ну, серйозно?! Отже, ти брехатимеш мені зараз просто в обличчя й переконуватимеш, що між вами двома нічого не відбувається?

Дідько. Вона таки все знає. Чи принаймні вважає, буцімто знає.

— У мене є почуття до Міллі, — каже він так тихо, що я вирішую, наче мені просто почулося. Хіба ж можливо таке, щоб цей заможний, вродливий, одружений чоловік справді мав до мене якісь почуття? — Але йдеться не про це. Йдеться про нас із тобою. Я тебе більше не кохаю.

— Дурня якась! — Голос Ніни вже звучить на рівні ультразвуку. — Ти кидаєш мене заради нашої *служниці*?! Це найдурніше, що мені траплялося чути в цьому житті! Цим ти просто зганьбиш себе! Ти кращий за це, Ендрю!

— Ніно... — Голос його твердий. — Усе в минулому. Мені шкода.

— *Шкода*?! — І знову гуркіт грому, від якого труситься будинок. — Та ти гадки не маєш, що таке те «шкода»!..

Западає пауза.

— *Перепрошую*?..

— Якщо ти справді спробуєш подати на розлучення, — гарчить вона, — у суді я тебе просто розчавлю. Я подбаю про те, щоб ти залишився без даху над головою і навіть ламаного шеляга в кишені не мав!

— Без даху над головою? Це взагалі мій будинок, Ніно! Я придбав його ще до того, як ми з тобою познайомилися. Я *дозволив* тобі тут жити. Пригадай-но, у нас є шлюбна угода, згідно з якою, у разі розірвання шлюбу, будинок повертається цілком у мою власність. — Він витримує паузу. — А тепер іди, будь ласка.

Я зважуюся обережно зазирнути туди, униз, за бильця балюстради. Опустившись навпочіпки, бачу Ніну, яка стоїть посеред вітальні, її бліде обличчя. Вона то роззявляє, то стуляє рота, і це робить її неймовірно схожою на викинуту на берег рибу.

— Ти ж це зараз не всерйоз, Енді? — різко питає вона.

— Я цілком і повністю всерйоз.

— Але... — Вона схрещує руки на грудях. — А як же Сісі?

— Сісі — *твоя* дочка. Ти ж бо ніколи не хотіла, щоб я її в дочерив.

Нінин голос звучить так, наче вона цідить слова крізь стиснуті зуби.

— Еге ж, тепер я все зрозуміла. Це все через те, що я не можу народити тобі дитину. Тобі потрібна молодша жінка, яка тобі народить. Я тобі більше не годжуся.

— Ні, йдеться не про це, — запевняє він.

Хоча певною мірою, мабуть, таки саме про це. Ендрю хоче мати ще одну дитину. А Ніна йому не може цього подарувати.

Голос її тремтить.

— Енді, будь ласка, не чини так зі мною. Не принижуй мене так. *Будь ласка.*

— Я хочу, щоб ти поїхала звідси, Ніно. Просто зараз.

— Але ж надворі негода!

Голос Ендрю лишається незрушним.

— Пакуй речі й забирайся звідси.

Я майже чую, як обертаються коліщатка в її голові. Про Ніну Вінчестер можна багато всякого сказати, але вона достеменно не дурна. Геть не дурна. Нарешті вона похнюплюється.

— Гаразд. Я поїду.

Лунають важкі кроки. Ніна йде до сходів. Мені треба порснути геть з очей, але я барюся. Лише на мить. Ніна скидає погляд і бачить мене на горішньому сходовому майданчику. Очі її палають таким гнівом, якого мені ще ніколи не траплялося бачити. Я кинулася б прожогом до своєї кімнати, утім ноги мені ніби вгрузли в підлогу. А вона тим часом заходиться підійматися сходами.

Востаннє спалахує блискавка. Ніна дістається другого поверху, і її підсвічене блискавкою обличчя здається вискаленою моторошною пикою якогось пекельного чудовиська.

— Чи... — Губи мені терпнуть, я насилу вимовляю слова. — Чи допомогти вам зібратися?

В очах її така ненависть, що мені стає лячно: а що, як вона зараз голіруч розірве мені груди й вирве з них серце?

— Чи допомогти мені *зібратися*?! Ні, мабуть, сама впораюся.

Ніна простує до своєї спальні, грюкнувши дверима. Я не знаю, що мені робити. Можна, авжеж, піднятися на горище, аж тоді я кидаю

погляд на перший поверх, де посеред вітальні досі стоїть Ендрю. Він скидає очі, тому я спускаюся сходами, щоб поговорити.

— Мені так шкода! — озиваюся квапливо. — Я не хотіла...

— Не смійте ні в чому себе обвинувачувати, — каже він. — До цього вже давно все йшло.

Дивлюся на заплакану шибу.

— Ви хочете, щоб я... поїхала?

— Ні, — каже він. — Я хочу, щоб ви залишилися.

Він торкається моєї руки, і мене беруть сироти. Усе, про що я зараз здатна думати, — це про те, як хочу, щоб він мене поцілував. Утім просто зараз він цього зробити не зможе. Адже там, нагорі, Ніна.

Однак незабаром вона поїде.

Приблизно за десять хвилин сходами спускається Ніна. На кожному плечі в неї висить по валізі. Ще вчора вона змусила б мене тягти їх і кпинила б із того, що я, мовляв, слабачка. Зараз їй доводиться все робити самій. Коли зводжу на неї погляд, то бачу, що очі її набряклі, волосся скуйовджене. Вона має просто-таки жахливий вигляд. Либонь, аж дотепер я не усвідомлювала, скільки насправді їй років.

— Будь ласка, не роби цього, Ендрю, — благально звертається до чоловіка вона. — *Будь ласка.*

На щоці в нього смикається живчик. Знову гуркотить грім, але цього разу тихіше, ніж доти. Негода відступає.

— Я допоможу тобі скласти валізи в автівку.

Вона придушує ридання.

— Можеш себе цим не утруднювати.

Ніна важко суне до дверей гаража, які межують з вітальнею, тягнучи свої важезні сумки. Ендрю пробує допомогти, але вона відштовхує його. Намагається відчинити двері. Замість поставити валізи на підлогу, вона пробує зробити це просто з ними в руках. Минає кілька хвилин, і врешті-решт я не витримую. Кваплюся до дверей і, перш ніж вона встигає мене зупинити, повертаю ручку, розчахуючи двері.

— Боже милий, — видихає вона. — Красно дякую.

Не знаю, що на це відповісти. Просто стою і дивлюся, як Ніна проштовхується повз мене зі своїми речами. Однак просто перед тим,

як зайти до гаража, Ніна раптом нахиляється до мене — обличчя її опиняється так близько, що я відчуваю гаряче дихання в себе на шиї.

— Я ніколи цього не забуду, Міллі, — сичить вона мені у вухо.

Серце у мене в грудях заходиться. Її слова досі відлунюють в мене у вухах, коли вона вкидає валізи до багажника свого «лексуса» і виїжджає з гаража.

Браму за собою вона не зачиняє. Я бачу, як під'їзну алею дзьобає злива. Порив вітру б'є мені просто в обличчя, забиваючи дух. Ще якусь мить стою, дивлячись, як розчиняється вдалині Нінина автівка. Мало не здригаюся, коли хтось обіймає мене за плечі.

Певна річ, це Ендрю.

— З тобою все гаразд? — питає він.

Він такий чудовий! Після цієї жакливої сцени він знайшов у собі сили поцікавитися тим, як я почуваюся.

— Усе гаразд. А ти як?

Чоловік зітхає.

— Могло бути краще. Але маємо що маємо. Так не могло тривати далі. Я її вже не кохаю.

Дивлюся на прочинену браму гаража.

— З нею все буде добре? Де вона тепер житиме?

Він відмахується.

— У неї є кредитка. Винайме номер у готелі. Не переймайся через Ніну.

От лишень я *таки* переймаюся через Ніну. Я *дуже* переймаюся через Ніну. Але з геть іншої причини.

Він відпускає мої плечі й натискає кнопку, зачиняючи браму гаража. Бере мене за руку, щоб повести геть, але я все дивлюся й дивлюся на браму, аж поки та повністю не зачиняється. Мені здається, що Нінина автівка от-от вигулькне з-за рогу.

— Ходімо, Міллі. — Очі в Ендрю блищать. — Я так довго мріяв опинитися з тобою наодинці.

Попри все я не можу стримати усмішку.

— Справді?

— Ти просто не уявляєш, як я про це мріяв...

Він притягує мене до себе й цілує, і, коли я млію в його обіймах, над головами в нас знову гуркотить грім. Мені здається, що там, удалині, досі чути ревіння двигуна Ніниної автівки. Але це неможливо. Вона поїхала.

І полотном дорога.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Наступного ранку я прокидаюся в кімнаті для гостей. Обіч спить Ендрю.

Після того як напередодні вночі поїхала Ніна, саме в цій кімнаті ми облаштувалися. Я не хотіла спати в ліжку, де ще напередодні спала вона. А моя крихітна лежанка нагорі для двох була завузька. Отже, ми знайшли компромісний варіант.

Мабуть, якщо все надалі так триватиме — якщо в нас усе буде серйозно, — урешті я переберусь до головної спальні цього будинку. Але згодом. Там поки що пахне Ніною. Її запах просто-таки в'ївся в усе довкола.

Ендрю розплющується. І, побачивши мене поряд, усміхається.

— Привіт, — каже він.

— І тобі привіт.

Проводить пучкою пальців по моїй шиї, по плечу, і мене беруть сироти.

— Мені подобається прокидатися з тобою обіч. З тобою замість *неї*.

Я почуваюся так само. Сподіваюся, завтра я теж прокинуся з ним поруч. І позанаступного дня теж. Ніна не цінувала цього чоловіка, а я ціную. Вона сприймала все як належне.

Так химерно уявляти, наче все, що було її життям, тепер стане моїм.

Ендрю нахиляється до мене й цьомкає в кінчик носа.

— Нумо вже вставати. У мене сьогодні призначено зустріч.

Знехочу сідаю в ліжку.

— Я приготую тобі сніданок.

— Навіть не думай про це. — Він зводиться, ковдра падає, виставляючи на позір чудовезне тіло. Він у дивовижній формі (певно, вчащає до спортзалу). — Ти прокидалася й готувала нам сніданок, відколи почала тут працювати. Сьогодні відпочивай. І роби все що заманеться.

— Щопонеділка я зазвичай ставлю прання. Я просто завантажую пралку, і...

— Ні. — Ендрю пильно дивиться на мене. — Послухай, наразі я не знаю, чим це все завершиться, але... Ти справді мені подобаєшся. Я хочу, щоб у нас із тобою з'явився шанс. І якщо ми на це зважимося, ти не можеш залишатися моєю помічницею. Я знайду когось іншого, щоб прибирали в будинку, а ти можеш просто відпочивати й міркувати про те, чим хочеш займатися.

Щоки мої маковіють.

— Для мене це проблема. Ти ж бо знаєш, я сиділа. Люди не воліють наймати на роботу тих, хто...

— От саме тому ти можеш залишатися тут скільки треба, — скидає він руку, цим жестом уриваючи мої заперечення. — Я серйозно. Мені подобається, що ти тут. І хтозна... може, усе завершиться тим, що ти взагалі назавжди сюди переїдеш.

Він усміхається мені лагідною, чарівливою усмішкою, і я просто-таки тану. Ніна, мабуть, справді божевільна, якщо відпустила цього чоловіка.

Я досі боюся, що вона зажадає отримати його назад.

Дивлюся на м'язисті ноги Ендрю, який вдягає труси-боксери. Витріщаюся на нього крадькома. Він підморгує мені та йде до ванної, щоб стати під душ. І я залишаюся сама.

Позіхаю, розпростершись на цьому розкішному двоспальному ліжку. Я ж так раділа була, коли отримала ту лежанку нагорі, але зараз усе зовсім по-іншому. Виявляється, я навіть не усвідомлювала, що увесь цей час проходи́ла зі зведеною від неминаючої судоми спиною, але, щойно провела лишень одненьку ніч на цьому розкішному матраці, ситуація значно поліпшилася. До хорошого швидко звикаєш.

Свій телефон я полишила на столику побіля ліжка. Чую, як він дзижчить. Тягнуся по нього і суплюся, побачивши напис на екрані:

«Номер абонента приховано».

У мене скручує живіт. Хто може телефонувати мені о такій порі, коли ще й на світ не благословилося? Дивлюся на екран, аж допоки телефон нарешті не замовкає.

Що ж... і хвалити Бога.

Знову кладу телефон на столик і ніжуся на ліжку. Йой, який же тут зручний матрац. Утім річ не лишень у ньому. Простирадла наче шовкові. А ковдра тепла, проте водночас легка. Її годі й порівнювати з тим кусючим вовняним шматтям, під яким я спала там, нагорі. Так само, як і з тією благоденською пародією на ковдру, яка була в мене у в'язниці. Виявляється, на гарній, дорогій постільній білизні затишно спати... це хто б міг подумати, га?

Очі в мене починають злипатися. Але, перш ніж я встигаю провалитися в сон, телефон знову дзвонить.

Зі стогоном тягнуся по нього. І знову на екрані той самий напис.

«Номер абонента приховано».

Хто може мені телефонувати? У мене немає подруг. Номер мого телефону є у вчителів Сесілії, але школа влітку не працює. Єдина людина, яка бодай колись мені телефонувала, це...

Ніна.

Що ж, якщо це справді вона, то це остання людина, з якою я зараз хочу розмовляти. Натискаю червону клавішу на екрані, скидаючи дзвінок. Але засинати знову не годиться, тому я вибираюся з ліжка та вирушаю нагору, щоб сходити в душ.

Коли спускаюся, Ендрю вже вбраний у діловий костюм і звільна п'є каву. Я ніяково проводжу долонями по власних джинсах, почувуючись на його тлі якоюсь обшарпанкою. Він стоїть біля вікна, дивлячись на подвір'я, куточки губ опущені.

— Усе гаразд? — питаю я.

Він здригається — не помітив, як я увійшла. Усміхається.

— Так, усе чудово. Просто... Там знову цей бісів садівник. Що, в дідька, він постійно там робить?

Підходжу до вікна, стаю поруч із Ендрю. Бачу Ензо, який порастає над клумбою з лопатою напереваги.

— Еее... порастає в саду?

Ендрю кидає погляд на годинник на зап'ястку.

— Зараз восьма ранку. Він завжди тут, на нашому подвір'ї. Він працює ще на десяток тутешніх родин... якого дідька він постійно товчеться саме *в нас*?

Знизую плечима, але, відверто кажучи, він таки має слушність. Мені теж здається, що Ензо проводить на нашому подвір'ї забагато часу. Просто недоречно багато часу, навіть зважаючи на те, наскільки наше подвір'я більше за інші.

Ендрю, здається, щось надумав. Він ставить кухоль з кавою на підвіконня. Я тягнуся за ним, добре знаючи, що в Ніни станеться істерика, якщо вона побачить пляму від кави на підвіконні. Аж тоді зупиняю себе. Ніна більше не влаштовуватиме мені вирвані роки. Я її більше не побачу. Я й сама можу відтепер залишати кавові філіжанки де заманеться.

Ендрю виходить на моріжок перед будинком. На обличчі в нього рішучий вираз. Із цікавості я йду за ним слідом. Певна річ, він збирається поговорити з Ензо... Ендрю прокашлюється. І ще раз. Але привернути увагу садівника йому не вдається.

Нарешті він гримає:

— Ензо!

Той дуже повільно зводить голову. Озирається.

— Так?

— Я хочу з вами поговорити.

Ензо протяжливо зітхає і повертається на п'ятах. Простує до нас, рухаючись неймовірно повільно.

— Га? Чого хотіти?

— Послухайте. — Ендрю високий, але Ензо вищий, тому Ендрю доводиться скидати голову, щоб зустрітися з ним поглядом. — Дуже дякую за все, що ви тут зробили, але ми більше не потребуємо ваших послуг. Тому, будь ласка, збирайте речі та йдіть собі до наступного свого наймача.

— *Che cosa?*[\[22\]](#) — питає Ензо.

Ендрю підтискає губи так, що вони перетворюються на одну пряму лінію.

— Я сказав, що ви нам більше не потрібні. Все. Кінець. Можете йти.

Ензо схиляє голову до плеча.

— Звільнено?

Ендрю голосно втягує повітря.

— Так. Вас звільнено.

Ензо якусь мить обмірковує почуте. Я задкую на крок, усвідомлюючи: дарма що Ендрю високий і м'язистий, Ензо все одно вищий і кремезніший за нього. Якщо ці двоє чубитимуться, важко наперед передбачити, хто переможе.

Аж тоді садівник просто знижує плечима.

— Гаразд, — каже він. — Я йду.

Здається, йому такою мірою байдуже, що я замислююся, чи Ендрю, бува, не відчувається зараз дурнем через те, що зчинив такий рейвах, бо, мовляв, Ензо тут багато працює. Але Ендрю просто киває з помітним полегшенням.

— *Grazie*. Я вам дуже вдячний за все, що ви зробили для нас протягом цих останніх кількох років.

Ензо просто невиразно дивиться на нього.

Ендрю бурмотить щось ледь чутно і, відвернувшись, рушає до будинку. Я вже збираюся піти за ним, але, щойно Ендрю зникає за дверима, щось мене втримує. Хтось. Я не одразу розумію, що за руку мене тримає Ензо.

Озираюся, зустрічаюся з ним поглядом. Вираз його обличчя кардинально змінився, тільки-но Ендрю зник за дверима. Темні, стривожені очі прикипіли до моїх.

— Міллі... — видихає він. — Ти повинна звідси поїхати. Ти в жахливій небезпеці.

У мене падає щелепа. Не лишень через те, що він сказав, але й через те, як саме він це сказав. Відколи я тут працювала, він і двох слів англійською до купи не міг зліпити. А зараз я почула від нього два повні речення. Ба більше, італійський акцент, зазвичай такий сильний, що садівника насилу можна зрозуміти, тепер майже непомітний. Ензо говорить як людина, яка англійською володіє цілком пристойно.

— Зі мною все буде гаразд, — кажу я. — Ніна поїхала.

— Ні. — Він уперто хитає головою, досі міцно тримаючи мене за руку. — Помиляєшся. Вона не...

Перш ніж він устигає сказати ще щось, двері будинку рвучко прочиняються. Ензо квапливо відпускає мою руку й задкує на крок.

— Міллі? — З будинку визирає Ендрю. — Чи все гаразд?

— Так, — видушую я.

— Ти йдеш?

Мені хочеться залишитися надворі й розпитати Ензо про те, що має означати його лиховісне попередження і що він намагався мені сказати, але доводиться повернутися назад у будинок. Вибору в мене немає.

Зайшовши слідом за Ендрю в будинок, я озираюся на Ензо, який збирає своє причандалля. Він на мене навіть не дивиться. Можна навіть вирішити, що оцю щойну сцену я просто вигадала. От хіба що я, опустивши очі, бачу червоні відбитки пальців на власному зап'ястку.

[22](#) Що сталося? (*італ.*)

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Ендрю сказав мені, що відтепер я не мушу займатися домашнім господарством, але щопонеділка я зазвичай вирушаю на закупа, а в холодильнику в нас нині порожньо. До того ж, трохи погортавши книжки, які взяла з книжкової шафи, і подивившись певний час телевизор, я просто знемагаю від бажання чимось зайнятися. На відміну від Ніни, я не люблю бити байдики.

Старанно уникаю того супермаркету, де мене намагався затримати охоронець. Натомість їду до іншого, розташованого в іншому районі міста. Усе одно всі ці магазини схожі один на одного.

Знаєте, що найприємніше? Коли, штовхаючи візок торговельним залом, мені тепер можна не намагатися дотримуватись отого дурнуватого Ніниного списку закупів. Я можу купувати що заманеться. Якщо захочу бріюш, можу купити бріюш. Захочу хліб на заквасці, куплю його. І мені не доведеться надсилати сотні світлин усіх наявних в асортименті буханців. Яке полегшення!

Поки я передивляюся продукти в молочному відділі, у моїй сумці дзвонить телефон. Мене знов охоплює тривога. Хто може мені телефонувати?

Можливо, це Ендрю?

Відкриваю сумочку, витягаю телефон. На екрані знову напис про прихований номер абонента. Це знову та сама людина, яка телефонувала мені сьогодні вранці.

— Ви ж Міллі, так?

Мало не підстрибую від несподіванки. Скидаю очі. Бачу одну з тих жіночок, котрі були тоді на зустрічі Асоціації батьків і вчителів, — ім'я її я не пам'ятаю. Вона теж штовхає візок. На пухлявих, яскраво підфарбованих устах — фальшива посмішка.

— Так, — озиваюсь я.

— Я Патріс, — нагадує вона. — Ви ж Нінина служниця, так?

Мене охоплює роздратування, коли чую те визначення. «Нінина служниця». Нормально взагалі! Чекайте, от дізнається вона, що Ендрю

випхав Ніну і що через отой їхній шлюбний контракт після розлучення вона залишиться ні з чим. А потім довідається, що я нова кохана Ендрю Вінчестера. Уже незабаром, можливо, їй доведеться підлещуватися вже до мене.

— Я працюю на Вінчестерів, — кажу стримано. Але розумію, що стриманості моєї надовго не вистачить.

— Ой, чудово, — посмішка їй ширшає. — Я цілий ранок намагалася додзвонитися до Ніни. Ми з нею мали сьогодні обідати разом — ми завжди обідаємо разом щопонеділка й щочетверга в ресторації «У Крістен»... Але вона так і не з'явилася. Чи все гаразд?

— Так, — брешу я. — Усе чудово.

Патріс підтискає губи.

— Що ж, мабуть, вона просто забула. Я завжди знала, що в Ніни вітер у голові гуляє.

Гуляє, еге ж. Утім я жодним чином не коментую цього твердження.

Очі жінки зісковзують на телефон, що його я тримаю в руці.

— Це той телефон, що вам дала Ніна?

— Так. Саме той.

Вона закидає голову й регоче.

— Маю визнати, що з вашого боку дуже люб'язно дозволяти їй постійно тримати вас на короткому повідці. Не знаю, чи на вашому місці я взагалі таке витримала б.

Знизую плечима.

— Вона переважно надсилає мені повідомлення. Усе не так уже й погано.

— Я не про це. — Вона киває на телефон. — Я про отой застосунок-маячок для відстежування місцеперебування, що його вона встановила. Вас не доводить до сказу думка про те, що вона стежить за кожним вашим кроком?

У мене виникає враження, що я отримала попід дих.

Ніна відстежує місцеперебування мого телефона? Та якого дідька?

Оце я дурепа. Певна річ, вона просто мала щось таке утнути. Усе цілком логічно. Тепер я розумію, що в неї не було потреби порпатися в моїй сумочці, шукаючи ту програмку з вистави, або телефонувати

додому ввечері, коли ми були в театрі. Вона й без того точно знала, де я є.

— Йой... — Патріс затискає долонькою рота. — Перепрошую! Ви не знали?

Мені кортить щосили вгатити ляпаса по цій нафаршованій батоксом пиці. Я не можу стверджувати напевне, чи вона справді вважає, буцімто я не знала про маячок у телефоні. Проте вигляд у неї такий, наче їй дуже приємно, що саме їй випало мене про це сповістити. Відчуваю, як холодний липкий піт виступає в мене на потилиці.

— Перепрошую, — бурмочу я.

Проштовхнувшись повз Патріс і полишивши візок з продуктами, мчу на парковку. Лишень коли опиняюся просто неба, до мене повертається можливість дихати. Нахиляюся, спершись руками в коліна, і стою так, допоки не нормалізується ритм дихання.

Розгинаюся — і бачу, як з парковки швидко виїжджає якась автівка. Упізнаю білий «лексус».

Викапаний Нінін.

А тоді в мене знову дзвонить телефон.

Рвучко витягаю його із сумочки. І знову на екрані напис про прихований номер. Гаразд, якщо вона хоче зі мною поговорити, то нехай собі, хай скаже те, що хоче сказати. Якщо вона зараз погрожуватиме й називатиме мене розлучницею... хай собі.

Натискаю на клавішу, приймаючи виклик.

— Слухаю. Ніно, це ви?

— Алло! — гукає в слухавці веселий голос. — Хочемо повідомити, що у вас добігла завершення дія автострахування...

Відсуваю телефон від вуха і, не ймучи віри самій собі, дивлюся на екран. Це була не Ніна. Це бісові спамери. Я зробила з мухи слона.

Однак у мене все одно не виходить позбутися відчуття того, що я в небезпеці.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Ендрю сьогодні ввечері затримується на роботі.

За чверть сьома від нього надійшло сповнене каяття повідомлення.

Проблеми на роботі. Застряг тут принаймні ще на годину. Вечеряй без мене.

Я надіслала йому відповідь.

Без проблем. Обережно за кермом.

Але в душі я відчувала гостре розчарування. Мені дуже сподобалася ота наша з Ендрю вечеря тоді, на Мангеттені, і я спробувала була відтворити одну з тих страв, що ми ними смакували тоді у французькому ресторані. Стейк *au poivre* — стейк з перцем по-французькому. Я скористалася чорним перцем-горошком, який придбала в супермаркеті (коли мені вистачило снаги туди повернутися), додала подрібнену цибулю шалот, коньяк, червоне вино, яловичий бульйон і жирні вершки. Аромат був просто дивовижний, але ще година чи дві для моєї страви стануть вироком: розігрітий стейк — зовсім не те, що свіжий. Отже, іншого вибору, окрім як смакувати цією дивовижною вечерею на самоті, у мене не було. І тепер, коли клацаю канали телевізора, враження в мене таке, що та смакота каменюкою лежить у мене в шлунку.

Мені не подобається залишатися в цьому будинку на самоті. Коли поряд Ендрю, з'являється відчуття, що це справді його будинок. Але коли його немає, це місце просто-таки смердить Ніною. Аромат її парфумів сотається з кожної шпарини, з кожного закутка — вона помітила територію власним запахом, наче тварина.

Хай навіть Ендрю казав мені цього не робити, я влаштувала генеральне прибирання, повернувшись із закупів, — усе заради того, щоб позбутися аромату її парфумів. Але попри все я досі його відчуваю.

Хоч як огидно поводитися Патріс там, у супермаркеті, вона зробила мені величезну послугу. Ніна справді за мною стежила. Я знайшла застосунок-маячок у якійсь течці на смартфоні, куди зазвичай ніколи не зазірала. І негайно його видалила.

Але досі не можу позбутися відчуття, що вона за мною шпигує.

Заплющуюся і згадую почуте сьогодні вранці попередження Ензо.

«Ти повинна звідси поїхати. Ти в жахливій небезпеці».

Він боявся Ніни. Я бачила це в його очах, коли ми розмовляли, а вона опинялася десь поблизу.

«Ти в жахливій небезпеці».

Намагаюся притлумити хвилю нудоти, яка підступає до горла.

Вона поїхала.

Але, можливо, досі здатна мені зашкодити.

Сонце вже сіло. Дивлячись у вікно, я бачу власне відображення в шибі. Я зводжуся з канапи й підходжу до вікна. Серце калатає. Притискаюся чолом до прохолодного скла, вдивляючись у темряву там, надворі.

Це що, автівка зупинилася за брамою?

Мружуся, вдивляючись у потемок і намагаючись зрозуміти, ввижається мені чи ні. Мабуть, можна було вийти та глянути, що там таке. Але ж це означає, що доведеться відімкнути двері будинку.

Утім, що з нього користі, з того замка, якщо в Ніни все одно є ключ?

Думки мої уриває дзвінок мобільного. Телефон я залишила на кавовому столику. Квапливо беру його, боячись пропустити дзвінок, — і знову бачу на екрані напис «номер абонента приховано». Хитаю головою. Знову спамери. От тільки їх мені бракувало.

Натискаю зелену кнопку, приймаючи виклик. Авжеж, зараз у слухавці знову пролунає отой набридливий запис. Але натомість чую спотворений перетворювачем голос.

— Тримайтеся якнайдалі він Ендрю Вінчестера!

Я голосно втягую повітря.

— Ніно, це ви?

Не можу визначити, чоловік мені телефонує чи жінка, а тим паче, чи це справді Ніна. Аж тоді на іншому кінці дроту лунає клацання, й у

слухавці западає тиша.

Сковтую слину. Досить уже з мене цих Ніниних ігрищ. Починаючи від завтра, я зроблю цей будинок своїм. Я покличу майстра, щоб змінив замки на дверях. А сьогодні спатиму в головній спальні. Досить уже цієї дурні з ночівлею в кімнаті для гостей. Я тут більше не гостя.

Ендрю сказав, що сподівається, наче в нас щось вийде.

Отже, тепер це й мій будинок.

Рушаю до сходів, перестрибуючи через дві сходинки, підіймаюся нагору й дістаюся нарешті тієї задушливої кімнатки під самісіньким дахом — своєї теперішньої спальні.

От лишень відсьогодні це вже не моя спальня. Зараз спакую речі й переберуся донизу. Це мої останні відвідини кімнатки, здатної викликати напад клаустрофобії, із цим дурнуватим замком ззовні на дверях.

Витягаю одну із сумок з гардеробу. Починаю вкидати туди свій одяг, не утруднюючи себе тим, щоб його складати як годиться — адже мені треба буде всього лишень спуститися поверхом нижче. Певна річ, доведеться попросити дозволу в Ендрю, перш ніж прибрати Нінині речі із шафок там, унизу. Але він не може розраховувати, що я й надалі житиму в цій кімнатці. Це жорстоко. Це ж бо не кімната, а камера тортур якась.

— Міллі? Що це ти робиш?

Голос, який лунає за спиною, мало не викликає в мене серцевий напад. Схопившись за груди, озираюся.

— Ендрю, я не чула, як ти зайшов.

Він кидає погляд на мою сумку.

— Що тут відбувається?

Я вкидаю до сумки бюстгальтери, які досі тримала в руках.

— Ну... я подумала, що можу перебратися донизу.

— Ага...

— Ти... ти не проти?

Раптом відчуваю зніяковіння. Я припускала, що Ендрю буде не проти, але, можливо, поквапилася з такими припущеннями.

Він ступає до мене крок. Закушую губу так, що аж боляче стає.

— Певна річ, не проти. Я й сам збирався це тобі запропонувати. Але не був упевнений, чи ти погодишся.

Я розпружуюся.

— Погоджуся, певна річ. Я... у мене був важкий день.

— Чим ти займалася? Я бачив книжки на кавовому столику. Ти читала?

От би я насправді сьогодні лише читала.

— Правду кажучи, я не хочу про це говорити.

Він підходить ще на крок і тягнеться до мене. Пучкою пальця окреслює лінію моєї щелепи.

— Може, мені вдасться примусити тебе про все забути?

Я здригаюся від цього доторку.

— Закладаюся, що вдасться...

І йому справді це вдається.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Навіть попри те, якою незручною є моя лежанка, порівняно з неймовірним матрацом у кімнаті для гостей, я вирубаюся майже одразу після того, як ми з Ендрю кохаємося. Засинаю в його міцних обіймах. Я ніколи навіть припустити не могла, що кохатимуся в цій кімнаті. А надто зважаючи на те, що Ніна категорично заборонила мені приводити гостей.

Що ж... як виявилось, правило це не дуже їй зарадило.

Прокидаюся близько третьої ранку. Перше, що відчуваю, прокинувшись, — тиск повного сечового міхура. Неприємно. Доведеться поквипитися в туалет. Зазвичай я навідуюся туди, перш ніж лягати спати, але Ендрю так мене виснажив, що я порушила цей ритуал.

А потім виникає ще одне відчуття. Порожнеча. Ендрю поруч немає.

Мабуть, коли я заснула, він вирішив перебратися до власного ліжка. І не мені його винуватити. На цій лежанці й одній тісно, що вже казати про двох. А кімната здатна викликати напад клаустрофобії. Може, він намагався заснути, але, покрутившись, все ж таки перебрався донизу?.. Ендрю майже на десять років старший за мене, а в мене й самої спина заледве витримує ночі на цьому матраці, тому гріх йому цим дорікати.

Я така щаслива, що це моя остання ніч, яку я проведу в цій комірці. Мабуть, відвідавши туалет, я спущуся до Ендрю.

Зводжуся, мостини риплять під ногами. Підходжу до дверей, натискаю на ручку. Як завжди, вона застрягає. Натискаю дужче.

Вона не піддається.

У моїх грудях здійснюється хвиля паніки. Навалююся на двері, поцяткована подряпинами деревина впирається в плече. Міцно хапаюся за ручку правоцею. Знову намагаюся повернути її. Вона не рухається. Ані на міліметр. І саме тоді я розумію нарешті.

Двері не заскочило.

Вони замкнені.

ЧАСТИНА ДРУГА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ. НІНА

Якби ще кілька місяців тому хтось сказав мені, що я проводитиму ніч у номері готелю, поки Енді в *моєму* будинку розважатиметься з іншою жінкою (зі служницею!) я ніколи в це не повірила б.

Але от вона, я. Лежу, розкинувшись на величезному готельному ліжку, вбрана в махровий халат, знайдений у гардеробі. Телевізор увімкнено, проте я майже не звертаю на нього уваги. Витягаю телефон і клікаю на застосунок, яким користувалася протягом останніх кількох місяців. «Знайти друзів». Чекаю, поки він повідомить мене про місцеперебування Вільгельміни «Міллі» Келлоуей.

Але під її іменем на екрані з'являється напис: «Місцеперебування не визначено».

Власне, цей напис я бачу ще з полудня.

Мабуть, вона якось дізналася, що я стежу за нею, і вимкнула застосунок. Розумна дівчинка.

Але все ж таки недостатньою мірою розумна.

Беру сумочку, яку кинула була на нічний столик. Порпаюся в ній і знаходжу єдину роздруковану фотографію Ендрю, що в мене є. Їй уже кілька років — це одна з тих світлин, яку зробив професійний фотограф для вебсайту їхньої компанії. Енді сам її дав мені. Дивлюся на глянсовий аркушик, вглядаюся в чоловікові глибокі карі очі, вивчаю бездоганне волосся кольору червоного дерева, ямку на мужньому підборідді. Енді — найвродливіший чоловік, якого мені випадало зустрічати. Я закохалася в нього першої миті, щойно побачила.

А потім я знаходжу в сумочці ще дещо й кладу цю річ у кишеню халата.

Зводжуся з велетенського ліжка, ступні топляться в м'якому килимі готельного номера. Номер цей вартував цілу купу грошей з кредитки Енді, але то дарма. Я тут надовго не залишатимуся.

Іду до ванної, тримаючи в руці світлину усміхненого Енді. А відтак витягаю ту річ, яку закинула в кишеню.

Це запальничка.

Клацаю кнопкою, допоки не спалахує золотий пломінець. Підношу тремке полум'я до краю світлини й дивлюся, як займається папір. Спостерігаю за тим, як вродливе обличчя мого чоловіка тьмянішає, чорнішає, розсипається на ніщо... Аж допоки не лишається самий тільки попіл у рукомийнику.

А тоді усміхаюся. Це моя перша справжня усмішка за майже вісім років.

Повірити не можу, що я нарешті спекалася цього покидька.

«Як позбутися свого жорстокого чоловіка-садиста: посібник»

Авторка: Ніна Вінчестер

Крок перший. Як випадково залетіти напідпитку, випасти зі школи й піти на паскудну роботу, аби бодай якось животіти

Мій бос, Ендрю Вінчестер, такий романтичний...

Власне, він не те щоб *мій* бос. Радше він бос боса мого боса. Поміж мною (дівчинкою-секретаркою, яка сидить у приймальні) і ним, який очолив компанію після того, як пішов з посади його батько, є кілька додаткових ланок у ланцюжку.

Отже, коли я звіддаля ним милуюся, сидячи за столом під дверима кабінету мого безпосереднього боса, ідеться зовсім не про те, що я запала на *реальну* людину. Це більше схоже на почуття до відомого актора, на якого задивляєшся під час прем'єри, чи навіть радше до картини в галереї. А надто зважаючи на те, що в моєму житті не має місця для побачень і, тим паче, для постійного хлопця.

Але все одно, він *такий* вродливий! Із цілою купою грошей, ще й неймовірний красень. Либонь можна було б зараз почати розводитися про те, яке несправедливе життя, але цей хлоп — просто *котичок*!

От наприклад, прийшовши поговорити з моїм босом, таким собі Стюартом Лінчем (який щонайменше на двадцять років старший за Ендрю і якому достеменно не дуже до вподоби, що ним попихає хтось, кого він поза очі називає «цей малий»), Ендрю Вінчестер зупинився біля мого столу, усміхнувся мені, ще й звернувся на ім'я.

— Привіт, Ніно, — промовив він. — Як ви?

Цілком очевидно, що він зеленого поняття не має, хто я така. Просто прочитав ім'я на бейджику. Але все одно. Дуже люб'язно з його боку докласти для цього зусилля. Мені сподобалося, як він вимовив моє таке звичайнісіньке ім'я з двох складів.

Ендрю зі Стюартом провели в його кабінеті за розмовою зо пів години. Стюарт наказав мені не йти, допоки він розмовляє з містером Вінчестером, тому що йому можуть знадобитися якісь відомості з комп'ютера. Я не зовсім розумію, чим узагалі зайнятий Стюарт, адже вся його робота — на мені. Але хай собі. Я не проти, якщо отримую за це зарплатню й мені оплачують медичну страховку. Нам із Сесілією потрібно мати дах над головою, а педіатр каже, що наступного місяця доньці треба зробити щеплення (від недуг, на які вона навіть не хворіє!).

Але от що мене таки, правді бути, дратує, то це те, що Стюарт не попередив мене завчасно, що попросить зачекати. Мені вже час зціджуватися. Груди налиті й болять від молока, незграбний бюстгальтер для вигодовування тисне на них аж до болю. Я щосили намагаюся не думати про Сісі, бо якщо зараз згадаю про доньку, молоко просто-таки порсне в мене з пипок. А це точно не та приклучка, про яку мрієш, сидячи за робочим столом.

Сісі зараз із моєю сусідкою, Еліною. Еліна також мати-одиначка, тому ми по черзі сидимо з нашими малими. У мене графік більш-менш стабільний, а вона працює в нічну зміну в барі. Тому я сиджу з її Тедді, а вона — з моєю Сісі. Так нам і вдається втриматися на плаву. Ну, майже вдається.

Я страшенно сумую за Сісі, коли на роботі. Постійно про неї думаю. Я завжди уявляла собі, що, коли в мене з'явиться дитина, я зможу сидіти вдома принаймні протягом перших шести місяців. Натомість

узяла два тижні відпустки, що мені належалися, і знову повернулася до роботи, навіть попри те що мені досі ходити було боляче. Мені належалися дванадцять тижнів відпустки, але десять з них не оплачувалися. Хто може собі дозволити провести десять тижнів у неоплачуваній відпустці? Достеменно не я.

Інколи Еліна відчуває відразу до свого малюка через те, чим вона пожертвувала заради нього. А я саме вчилася в магістратурі, коли тест на вагітність виявився позитивним. Звільна працювала собі над дипломною роботою з англійської мови й жила, можна сказати, майже бідно. Коли побачила ті дві блакитні смужки на тесті, то мені спало на думку, що триб життя студентки магістратури не дасть мені змоги як годиться забезпечувати себе та ще ненароджену дитину. Наступного дня я пішла з магістратури. А тоді стала оббивати пороги, шукаючи роботу, яка дала б змогу сплачувати рахунки.

Мою теперішню посаду аж ніяк не назвеш роботою мрії. Анітрохи. Але зарплата пристойна, соціальні гарантії чудові, а графік стабільний, ще й робочий день не дуже довгий. До того ж мені сказали, що попереду підвищення. Ну... *десь* попереду.

Утім просто зараз мені треба якось перебути ці двадцять хвилин так, щоб у мене не вибухнули груди.

Я вже майже ладна зірватися з місця й помчати в туалет зі своїм наплічником з причандаллям для зціджування й крихітними пляшечками для молока напереваги — коли раптом з інтеркому лунає Стюартів голос.

— Ніно? — гукає він. — А принесіть-но мені дані щодо «Грейді».

— Так сер, просто зараз.

Вмикаю комп'ютер, завантажую потрібні файли, відправляю їх на друк. Там приблизно п'ятдесят сторінок. Сиджу, постукуючи носом по черевичка по підлозі, і дивлюся, як принтер випльовує сторінку за сторінкою. Коли нарешті отримую останню, то хапаю стос і квапливо йду в кабінет.

Ледь прочиняю двері.

— Містере Лінч? Можна увійти?

— Заходьте, Ніно.

Прочиняю двері вже повністю. Одразу помічаю, вони обидва витріщаються на мене. І не оцінювально, як колись їли мене очима в барах, перш ніж я завагітніла і все моє життя змінилося. Вони дивляться на мене так, наче у волоссі в мене заплутався гігантський павучисько, а я цього не помітила. Я вже збираюся спитати, до чого це, хай їм грець, вони додивляються, коли опускаю погляд і все розумію.

Молоко проступило.

Не просто проступило — з мене тече, наче з дійної корови. Навколо пипок два здоровезні кола, по блузці скрапують цівки молока. Мені негайно кортить заповзти кудись під стіл і просто там померти.

— Ніно! — вигукує Стюарт. — Приведіть себе в належний вигляд!

— Так, — кажу я квапливо. — Я... перепрошую, мені дуже шкода, я...

Кидаю папери Стюартові на стіл і якнайшвидше виходжу з кабінету. Хапаю піджак, щоб приховати під ним блузку. Кліпаю, заганняючи назад сльози. Я навіть не впевнена, що саме дужче мене засмутило: те, що бос боса мого боса став свідком мого конфузу, а чи те, що я змарнувала молоко.

Іду з молоковідсмоктувачем до туалету, вмикаю його в розетку й позбуваюся нарешті цієї нестримної важкості в грудях. Попри те зніяковіння, що його відчуваю, мені *так приємно* спекатися нарешті цього молока! Відчуття навіть приємніші, ніж після сексу. Хоча не те, щоб я пам'ятала, які вони, відчуття після сексу, — адже останнім моїм сексом була та дурнувата інтрижка на одну ніч, через яку я опинилася в цій халепі. Наповнюю молоком дві пляшечки по п'ять унцій[23] і кладу їх у кишеню наплічника, де вже лежить медичний пакет з льодом. Зараз треба буде поставити їх у холодильник і забрати, перш ніж піду додому. І час уже повертатися на робоче місце. Доведеться сидіти в піджаку аж до кінця робочого дня, адже я нещодавно виявила: молоко лишає по собі плями навіть після висихання.

Коли прочиняю двері до туалету, то, на свій подив, бачу людину. І не просто людину. Ендрю Вінчестера. Боса боса мого боса. Він стоїть, скинувши руку в повітря, наче збираючись постукати у двері. Очі його розширюються, коли він мене бачить.

— Еммм... — видихаю я. — Власне, чоловічий туалет отам.

І негайно почуваюся цілковитою дурепою. Це ж бо його компанія! Крім того, на дверях — трафаретний малюнок жіночої фігурки в сукні. Авжеж, він у курсі, що це жіночий туалет.

— Та, власне, — каже він, — я шукав вас.

— Мене?

Він киває.

— Хотів пересвідчитися, що з вами все гаразд.

— Зі мною все гаразд, — намагаюся усміхнутися, прагнучи приховати зніжковіння через пережите приниження. — Це ж просто молоко.

— Я знаю, але... — Він супитьсся. — Стюарт повівся з вами як останній покидьок. Це просто неприпустимо.

— Та, власне... — Мене поймає неймовірна спокуса розповісти йому про сотні інших ситуацій, коли Стюарт поводився зі мною як останній покидьок. Але це, мабуть, паскудна ідея — поливати лайном власного боса. — Усе гаразд. Я все одно збиралася на ланч, тому...

— Я теж. — Він зводить брову. — Не проти скласти мені компанію?

Певна річ, я кажу «так». Навіть якби він не був босом боса мого боса, я все одно сказала б «так». Почнімо з того, що він просто неймовірний. Мені подобається його усмішка — ці зморщечки навколо очей і ямка на підборідді. До того ж ідеться не про побачення! Він просто почувається винним через те, що сталося в кабінеті Стюарта. Можливо, хтось із відділу кадрів порадив йому це зробити, щоб залагодити неприємну ситуацію.

Слідом за Ендрю Вінчестером я спускаюся до вестибюля будівлі, яка належить моєму супутникові. Я вирішую, що він поведе мене до одного з розкішних ресторанів, яких багато тут довкруги, тому почуваюся просто-таки в шоці, коли Ендрю скеровує мене до ятки з хот-догами просто біля входу і стає в чергу.

— Тут роблять найкращі хот-доги в місті, — підморгує він мені. — З чим вам?

— Ем... мабуть, із гірчицею.

Коли підходить наша черга, він замовляє два хот-доги з гірчицею і дві пляшки води. Віддає мені хот-дог і пляшечку та веде вулицею до маєтку з бурого пісковика трохи віддалік. Сідає на сходи ганку, я опускаюся обіч. Видовище майже комічне: цей красень, вбраний у свій розкішний діловий костюм, на сходах чужого ганку, ще й з хот-догом із гірчицею в руках.

— Дякую за хот-дог, містере Вінчестере, — кажу я.

— Енді, — виправляє він.

— Енді, — повторюю слухняно.

Відкушую шматочок хот-дога. І справді нівроку. Але «найкращий у місті»? Я цього не певна. Просто собі хліб і м'ясо невідомого походження.

— Скільки вашій малечі? — питає він.

Щоки в мене пашіють від задоволення — так буває завжди, коли мене розпитують про доньку.

— П'ять місяців.

— Як її звати?

— Сесілія.

— Гарне ім'я, — усміхається він. — Наче з пісні.

А оце вже — одразу багато очок на його користь, тому що пісня «Саймона й Гарфанкеля»[\[24\]](#) — саме те, що спонукало мене дати донечці це ім'я, хоча воно й пишеться трохи по-іншому. То була улюблена пісня моїх батьків. То була їхня пісня. А потім сталася авіатроща, яка відібрала їх у мене. І в такий спосіб я хотіла вшанувати маму з татом та знову відчувти їхню близькість.

Протягом наступних двадцяти хвилин сидимо на ганку, їмо хот-доги й розмовляємо. Мене дивує те, якою мірою звичайний Енді Вінчестер. Мені подобається, як він мені усміхається. І те, як він мене про все розпитує, наче йому справді цікаво.

Не дивно, що в компанії справи йдуть пречудово — він уміє поводитися з людьми. Хай там що йому порадив з мого приводу відділ кадрів, він доклав максимум зусиль. Я вже не засмучена через ту приклучку в Стюартовому кабінеті.

— Мені вже час повертатися, — кажу йому, коли на годиннику о пів на другу. — Стюарт мене вб'є, якщо я запізнюся з обіду.

Я не уточнюю, що Стюарт взагалі працює на *нього*.

Енді зводиться й струшує крихти з долонь.

— У мене таке враження, що хот-доги — це не той обід, на який ви сподівалися в моїй компанії.

— Усе гаразд.

І справді все гаразд. Я чудово провела час, ласуючи хот-догом у товаристві Енді.

— Дозвольте, я реабілітуюся. — Він дивиться мені просто в очі. — Я запрошую вас на вечерю.

У мене падає щелепа. Ендрю Вінчестер може отримати будь-яку жінку, яку йому заманеться. *Узагалі* будь-яку. Нащо йому запрошувати *мене* на вечерю?

Але він це зробив.

І мені так кортить піти з ним повечеряти, що відшивати його майже боляче.

— Я не зможу. Не буде кому посидіти з малою.

— Моя мати завтра буде в місті, — каже він. — Їй подобається малеча. Вона залюбки нагляне за Сесілією.

А тепер щелепа в мене падає вже остаточно. Він не лишень запросив мене на вечерю, але, коли я розповіла йому, в чому проблема, запропонував її розв'язати, залучивши свою *матінку*. Він справді хоче повечеряти зі мною!

І як я могла відмовитися?

²³ Одна унція дорівнює приблизно 30 мілілітрів.

²⁴ Ідеться про пісню «Cecilia» американського музичного дуету «Саймон і Гарфанкель».

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Крок другий. Як з власної наївності одружитися із жорстоким садистом

Ми з Енді одружені вже три місяці, і мені інколи кортить вскубнути себе.

Наш період женихання був коротким. До зустрічі з Енді всі чоловіки, з якими в мене були стосунки, воліли довго ходити околяса. Але не Енді. Уже починаючи з того дивовижного вечора нашого першого побачення він чітко озвучив мені свої наміри. Він шукав серйозних стосунків. Він уже був заручений за рік до того з жінкою на ймення Кейтлін, але в них не склалося. Він справді був готовий одружитися. Він ладен був дбати про нас обох, про мене й Сесілію.

А щодо мене... Енді був просто-таки живим утіленням усіх моїх мрій. Я мріяла про безпечний прихисток для себе й доньки. Про чоловіка зі стабільною роботою, який стане батьком для моєї крихітки. Про чоловіка, який буде добрим, відповідальним і... так, і вродливим буде також. Енді відповідав усім цим запитам до останнього.

Напередодні нашого весілля я вперто намагалася знайти в ньому бодай якісь недоліки. Жодна людина просто не могла бути аж такою ідеальною, як Ендрю Вінчестер. Він просто-таки мусив бути прихованим ігроманом або мати другу родину, надійно сховану десь у Юті. Я навіть розмірковувала над тим, чи не варто зателефонувати Кейтлін, отій дівчині, з якою він був заручений. Він показував мені її світлини — у неї таке саме, як у мене, біляве волосся й ніжне личко. Але я не знала її прізвища й не змогла знайти її в соцмережах. Утім вона принаймні не поливала його брудом у всьому інтернеті. Я вирішила, що це добрий знак.

Єдине, в чому Енді таки виявився не ідеальним... еге ж, це його матінка. Евелін Вінчестер присутня в нашому житті більшою мірою, ніж мені того хотілося б. І я не назвала б її найлагіднішою у світі людиною. Попри запевнення Енді в тому, що їй, мовляв, подобається малеча й вона залюбки нагляне за Сісі, Евелін завжди здавалася трохи

роздратованою, коли ми просили її побути з малою. І кожен такий вечір неодмінно закінчувався критикою моїх материнських навичок, яку не дуже вправно маскували під «слушні пропозиції».

Але ж я мала одружитися з Енді, а не з його матінкою. Свекрухи нікому не подобаються, еге ж? Яюсь переживу ту Евелін, а надто якщо зважити на те, що вона, здається, не дуже мною цікавиться. Ну, за винятком уже згаданої так званої відсутності в мене материнських навичок. Якщо це єдиний недолік Енді, то мені, можна вважати, пощастило.

Отже, я з ним одружилася.

І навіть нині, три місяці по тому, я ще не повністю спустилася з небес на землю. Я досі не можу повірити, що мій фінансовий статус зараз дає мені змогу залишатися вдома з моєю донечкою. Мені справді кортить згодом повернутися до магістратури, але наразі я просто всотую в себе кожну хвилину, проведену з родиною. Із Сісі й Енді. Як жінці взагалі може поталанити аж такою мірою?

А на знак подяки я намагаюся бути ідеальною дружиною. У той вільний час, якого в мене так небагато, я вчащаю до спортзали, щоб завжди бути в ідеальній формі. Я купила собі вдяганки абсолютно непрактичного білого кольору, тому що Енді подобається те, який вигляд я маю в білому. Я почала вивчати кулінарні сайти з рецептами в інтернеті й намагаюся якомога частіше готувати для чоловіка. Я хочу бути гідною того неймовірного життя, що він його мені подарував.

І от сьогодні ввечері я цьомкаю гладеньку дитячу щічку Сесілії, дивлюся на неї ще декілька секунд, насолоджуючись звуком її глибокого спокійного дихання й ароматом дитячої присипки. Обережно заправляю пасмо м'якенького білявого волоссячка за одне з майже прозорих вушок. Вона така гарнюща! Я її просто обожаю, так би й проковтнула.

Коли виходжу з доньчиної кімнати, Енді чекає мене під дверима. Він мені усміхається. Темне волосся, укладене волосинка до волосинки, здається таким самим бездоганим, як тоді, під час нашої першої зустрічі. Я досі не можу добрати, чому він обрав саме мене. Він-бо міг отримати будь-яку жінку в усьому світі. Чому саме я?

Але, можливо, я просто не маю над цим замислюватися. Можливо, мені просто треба бути щасливою.

— Привіт, — каже він. Заправляє мені за вухо біляве пасмо. — У тебе вже корені відростають.

— Ой... — зніяковіло торкаюся волосся.

Енді подобаються білявки, тому я стала вчашати до салону, відколи ми заручилися. Щоразу волосся мені освітлюють до золотавого відтінку.

— Боже милий, мабуть, я така заклопотана Сісі, що просто прогавила відвідини перукаря.

Я не можу зрозуміти, що за вираз у нього на обличчі. Він досі усміхається, але ця усмішка якась дивна. Він же не через те переймається, що я не сходила вчасно до салону краси? Адже не через те?

— Послухай-но, — каже він. — Мені потрібна твоя допомога в одній важливій справі.

Зводжу брову, потішена, що він, схоже, не дуже переймається через моє волосся.

— Так, звісно. Про що йдеться?

Ендрю зводить очі до стелі.

— У мене там нагорі, у комірці, лежать папери з роботи. Може, допоможеш мені знайти потрібні документи? Мені сьогодні ввечері треба зробити цей контракт. А потім ми зможемо... — Він змовницьки шкіриться до мене. — Ти зрозуміла, про що я.

Двічі йому повторювати потреби немає.

Я вже живу в цьому будинку майже чотири місяці, але досі жодного разу не заходила до кімнатки на горищі. Якось я піднялася туди, поки Сісі спала, але двері були замкнені, тож я повернулася. Енді сказав, що там зберігаються ділові папери. Нічого аж такого цікавого.

Відверто кажучи, мені не подобається сам шлях нагору. Жодних фобій стосовно горища в мене немає, але сходи, що туди ведуть, усе ж таки якісь моторошні. Вони темні, дошки щокроку риплять під ногами. Підіймаючись слідом за Енді, намагаюся триматися ближче до нього.

Коли ми опиняємося на горішньому сходовому майданчику, Енді веде мене до маленького коридору. Там, у глибині, замкнені двері. Мій чоловік витягає зв'язку ключів, вставляє один з них, маленький, до замкової шпарини. Розчахує двері й смикає за якийсь поворозок, вмикаючи світло.

Кліпаю, поки призвичаюються очі. Роздивляюся. Власне, це не комірка як така, трохи не те, що я очікувала побачити. Це радше крихітна кімната з лежанкою в кутку. Тут навіть є маленька шафа й крихітний холодильник. І єдине маленьке вікно в глибині.

— Ого... — Я чухаю підборіддя. — То це кімната! Я вважала, що це просто комірка для старого непотребу.

— Я все зберігаю отам, у шафі, — пояснює він, кивнувши на шафу біля лежанки.

Підходжу до неї. Зазираю досередини. Там немає нічого, за винятком блакитного відра. Жодних паперів, тим паче в такій кількості, щоб розбирати їх знадобилося аж удвох. Щось я не збагну, чого він від мене хоче.

А тоді чую, як грюкають двері.

Скидаю голову. Озираюся. Раптом я опиняюся в цій крихітній кімнаті сама-самісінька. Енді пішов і захряснув за собою двері.

— Енді? — кличу я.

У два кроки опиняюся на іншому кінці кімнати, смикаю за ручку. Не піддається. Тисну дужче, навалююся на двері всією вагою, але користі з того нема. Ручка не піддається ані на міліметр.

Двері замкнено.

— Енді? — знову кличу я. Жодної відповіді. — Енді!

Що, з біса, тут відбувається?

Мабуть, він спустився донизу щось узяти, а двері просто затріснуло протягом. Але це жодним чином не пояснює, чому тут немає паперів, якщо він сказав, що ми сюди прийшли саме розбирати документи.

Грюкаю у двері затиснутим п'ястком.

— Енді?

Жодної відповіді.

Притискаюся вухом до дверей. Чую кроки, але вони не наближаються. Навпаки, віддаляються, поступово затихають на сходах.

Либонь, він мене не чує. Це єдине пояснення. Обмацую кишені, але телефон залишився в спальні. Зателефонувати йому я не зможу.

От дідько.

Дивлюся на вікно. На оте крихітне віконечко в кутку кімнати. Підходжу до нього, визираю звідти назовні. Тільки зараз я усвідомлюю, що вікно виходить на заднє подвір'я. Отже, повернути чинюсь увагу не вийде. Я тут застрягла аж до повернення Енді.

Від клаустрофобії я не потерпаю, але ця кімната справді дуже маленька, з низькою стелею, яка нависає понад ліжком. Думка про те, що я тут під замком, починає мене лякати. Так, Енді невдовзі повернеться, але мені не подобається цей замкнений простір. Дихання моє пришвидшується. Пучки пальців починає поколювати.

Треба прочинити вікно.

Натискаю на нього, намагаючись підняти раму, проте вікно не піддається. Ані на міліметр. Може, це європейська рама, яка має прочинятися, а не підніматися?.. Але ні. Та що, з біса, із цим клятим вікном? Глибоко вдихаю, намагаючись заспокоїтися. Придивляюся до вікна...

Раму пофарбовано так, що вона застрягла намертво.

Щойно Енді повернеться, отримає від мене добрячу прочуханку. Я вважаю себе доволі стриманою, але мені *не подобається* сидіти під замком у цій кімнаті. Треба щось вирішити із цим замком на дверях, щоб пересвідчитися, що такого більше не станеться, що він не замкнеться більше сам по собі. Ну, тобто, а якби ми обоє були зараз тут? Оце була б халепа!

Знову заходжуся грюкати у двері.

— Енді! — гукаю я щосили. — Енді, агов!

За чверть години голос мій уже геть захриплий від крику. Чому він не повертається? Навіть якщо мене не чує, то міг би збагнути, що я досі на горищі. Що, на його думку, я маю тут робити? Я ж бо навіть не знаю, які папери йому потрібні.

А може... Може, він спускався сходами, перечепився за щось, скотився сторчголов донизу й тепер лежить непритомний у калюжі крові? Тому що це — єдине логічне пояснення.

За пів години я вже починаю потроху нетямитися. Горло болить, п'ястуки почервоніли від того, як я гатила ними у двері. Мені кортить розридатися. Де Енді? Що тут відбувається?

Коли я відчуваю, що от-от збожеволю, з-за дверей раптом лунає голос.

— Ніно?

— Енді! — вигукую я. — Хвалити бога! Двері затріснулися! Ти що, не чув, як я кричала?

Довга пауза.

— Чув.

Я навіть не знаю, що годиться на це сказати. Якщо він справді чув мої крики, то чому не прийшов і не випустив мене? Але зараз я цього не з'ясовуватиму. Просто хочу звідси вийти.

— Відчини двері, будь ласка.

І знову довга пауза.

— Ні. Ще рано.

Що?!

— Я не розумію, — кажу різко. — Чому ти мене не випускаєш? Ти що, ключ загубив?

— Ні.

— То випусти мене!

— Я ж сказав, *ще рано*.

Я здригаюся від того, як різко звучать ці останні два слова. Я не розумію. Що тут відбувається? Чому він не випускає мене з горища?

Дивлюся на двері, які розділяють нас. Знову тисну на ручку, сподіваючись, що це якийсь жарт. Але двері замкнено.

— Енді, ти повинен мене звідси випустити.

— Не вказуй мені, що я повинен робити у моєму власному будинку.
— У голосі його звучить якась нова, незнайома нотка. — Маєш засвоїти урок, перш ніж вийдеш звідси.

Остудне, млосне відчуття сиротами лоскоче спину. Поки ми з Енді були заручені, він здавався просто ідеальним. Милий, романтичний, вродливий, заможний, лагідний до Сесілії... А я все шукала в ньому якийсь жахливий недолік.

От, знайшла нарешті.

— Енді, — кажу я. — Будь ласка, випусти мене звідси. Я не знаю, чим ти засмучений, але ми все владнаємо. Просто відімкни двері, й ми поговоримо.

— Не думаю. — Голос його спокійний і рівний, пряма протилежність того, як я зараз почуваюся. — Єдиний спосіб, як годиться засвоїти урок, — це побачити наслідки своїх дій.

Я втягую повітря крізь зчеплені зуби.

— Енді, випусти мене із цієї довбаної кімнати *негайно*!

Щосили копаю двері, хоча користі від того ніц, я ж босоніж. Я просто забиваю собі пальці. Чекаю, що от-от пролунає клацання замка, який відчиняють, але намарно.

— Богом клянуся, Енді... — сичу я. — Випусти мене з кімнати. Випусти. Мене. Із цієї. Кімнати!

— Ти засмучена, — зауважує він. — Я повернуся, коли ти заспокоїшся.

А тоді кроки його віддаляються. Він іде.

— Енді! — кричу я. — Не смій іти! Повернися! Повернися й випусти мене звідси негайно! Енді, якщо ти мене не випустиш, я тебе покину! Випусти мене! — Я гачу у двері вже обома п'ястками. — Я вже заспокоїлася! Випусти мене!

Але кроки віддаляються, а тоді повністю затихають.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Крок третій. Як виявити, що твій чоловік — уособлення зла

Уже північ. Минуло три години.

Я гупала у двері й дряпала їх, аж допоки не засадила собі купу скабок попід нігті. Я кричала, допоки не зірвала голос. Я сподівалася: якщо він не збирається мене випустити, може, принаймні почують сусіди.

Але за годину я полишила ці марні надії.

Зараз я сиджу на лежанці в кутку кімнати. У дупу мені впиваються пружини, а я нарешті дозволяю собі розплакатися. Я не знаю, що він планує зі мною зробити, але думати зараз я здатна лишень про Сесілію, яка спить у своєму ліжечку. Наодинці з тим психопатом. Що він зі мною зробить? Що він з *нею* зробить?

Якщо звідси виберуся, то схоплю Сісі та втечу світ за очі від цього чоловіка. Мені начхати, скільки в нього грошви. Мені начхати, що ми за законом подружжя. Я хочу вшитися якнайдалі.

— Ніно?

Голос Енді. Зістрибую з ліжка, підбігаю до дверей.

— Енді...

Видихаю, хоча від мого власного голосу залишилися хіба спомини.

— Ти зірвала голос, — зазначає він.

Не знаю, що на це сказати.

— Не варто було кричати, — повідомляє він. — Горище повністю звукоізольоване. Тебе все одно ніхто не почує. Я міг би влаштувати прохану вечерю на другому поверсі — але жоден з гостей не почув би твоїх криків.

— Будь ласка, випусти мене, — скавучу я.

Я ладна на все. Я ладна погодитися на все, аби лишень він мене звідси випустив. Авжеж, щойно прочиняться двері, я піду від нього. Мені начхати, якщо в тій шлюбній угоді написано, що, якщо розлучення станеться протягом першого року шлюбного життя, я

вхоплю шилом патоки. Я готова на все, аби лишень, хай йому грець, звідси вирватися.

— Не хвилюйся, Ніно, — каже він. — Я тебе звідси випущу. Обіцяю. Видихаю.

— Але *не зараз*, — додає Ендрю. — Ти маєш усвідомити наслідки того, що ти накоїла.

— Про що ти? Наслідки чого саме?

— Я про твоє волосся. — Голос його сповнений огиди. — Я не можу дозволити, щоб моя дружина ходила нечупарою з відрослими темними коренями.

Відрослі корені? Повірити не можу, що він розлютився саме через це. Господи, та там же лишень кілька міліметрів тих коренів!

— Мені дуже шкода. Обіцяю, я негайно запишуся до салону!

— Цього не досить.

Притискаюся чолом до дверей.

— Це перше, що я зроблю завтра зранку, присягаюся.

Він позіхає там, за дверима.

— Я йду спати. Тримайся, а вранці поговоримо про твоє покарання.

Кроки його повільно стихають. Він іде. Хай навіть долоні в мене вже болять від гупання у двері, я гачу в них знову й знову. Гамселю п'ястуком щосили так, що дивом цілими лишаються кістки.

— Енді, не смій мене тут залишати на ніч! Повернися! Повернися, кажу!

Але він просто не звертає уваги.

Сплю в цій кімнаті. Певно, що сплю. Хіба в мене є вибір?

Я не думала, що закуняю, але врешті-решт провалилася в дрімоту. Виплеск адреналіну, який підтримував мене, поки я гупала у двері й кричала, змінився виснаженням, і я вирубалася просто на тій старій незручній лежанці. Вона не набагато гірша, ніж те ліжко, що на ньому я спала була в маленькій квартирі, коли існували лишень ми з

Сесілією. Але тепер я звикла до матраца Енді — з піни, з ефектом пам'яті.

Згадую, як воно велося, коли ми були лишень удвох, я і Сісі. Я постійно почувалася напруженою, постійно ладна була от-от розридатися. Я ж бо й гадки не мала, як ми добре живемо, допоки не одружилася з психопатом, який замикає мене на ніч у кімнаті лишень через те, що я прогавила відвідини перукарні.

Сісі. Сподіваюся, з нею все добре. Якщо цей покидьок бодай волосинку на її голівці зачепить, присягаюся, я його вб'ю. І мені начхати, якщо за це я потім сидітиму до скону.

Коли прокидаюся вранці, спина скімлить. І голова болить. Але, що найпаскудніше, мені страшенно кортить до вітру. Аж сечовий міхур болить. Це найбільше мене гнітить.

І що мені робити? Туалету тут, у кімнаті, немає.

Але, якщо я ще трохи почекаю, то просто усюсяюся.

Зводжуся. Ще раз обходжу кімнату. Смикаю ручку дверей, сподіваючись, що, можливо, усі події минулої ночі були просто галюцинацією і двері зараз якимось дивовижним чином розчахнуться. Але ні. Вони замкнені.

Пригадую: коли я зазирнула була до шафи, там дещо стояло. Відро.

Енді все продумав. Заманив мене сюди. Встановив замок ззовні. І відро в шафу поставив не просто так.

Доведеться зважитися.

Мабуть, є на світі щось гірше, аніж попісяти у відро. Витягаю його із шафи й роблю свої справи. Потім ставлю назад. Сподіваюся, удруге ним скористатися мені не доведеться.

У роті в мене пошерхло, шлунок скімлить, хай навіть від будь-якої їжі мене зараз знудило б. Зважаючи на те, що він подумав про відро... Замислююся, що він ще наготував. Рвучко прочиняю дверцята крихітного холодильника, сподіваючись побачити там бодай якусь їжу.

Натомість там лежать три маленькі пляшечки з водою.

Три чудові пляшечки з водою.

Я ладна знепритомніти від полегшення. Хапаю одну з пляшечок, відкручую накривку й випиваю її майже одним ковтком. Горло досі

пошерхле й болить, але мені трохи ліпшає.

Дивлюся на інші дві пляшечки. Я залюбки випила б ще одну, але мені страшно. Скільки Енді мене тут триматиме? Уявлення не маю. Треба берегти мої запаси.

— Ніно? Ти прокинулася?

Голос Енді лунає з-за дверей. Дибав до них, кожний крок важко відлунує в скронях.

— Енді...

— Доброго ранку, Ніно.

Заплющую очі, відчуваючи, як раптом паморочиться в голові.

— Із Сесілією все гаразд?

— Усе добре. Я сказав матері, що ти поїхала в гості, тому вона нагляне за Сесілією до твого повернення.

Видихаю. Принаймні моя донечка в безпеці. Хай Евелін Вінчестер — не та людина, яку я обожнюю понад усе в цьому світі, але за малечою вона наглядає сумлінно.

— Енді, будь ласка, випусти мене.

Він не звертає уваги на моє прохання — і мене це вже навіть не дивує.

— Ти знайшла воду в холодильнику?

— Так.

І, навіть попри те що це мене вбиває, я додаю:

— Дякую.

— Маєш ощадливо її використовувати. Більше я не зможу тобі дати.

— То випусти мене, — хрипко кажу я.

— Випущу, — обіцяє він. — Але спершу ти маєш дещо для мене зробити.

— Що? Я все зроблю.

Він витримує паузу.

— Ти маєш усвідомити, що волосся — це привілей.

— Так, я вже усвідомила.

— А чи це справді так, Ніно? Адже мені здається, що якби ти це усвідомлювала, то не ходила б нечупарою з відрослими коренями.

— Я... я... вибач мені, будь ласка.

— І, оскільки ти не здатна як слід дбати про своє волосся, доведеться віддати його мені.

У животі в мене все скручується.

— Що?

— Ну, не все, звісно. — Він сміється, бо, авжеж, це дуже кумедно. — Мені потрібна сотня волосинок.

— Тобі... треба... сотня... волосинок?!

— Так. — Він легенько плескає по дверях. — Віддай мені сотню своїх волосинок, і я випущу тебе з кімнати.

Це найдивніше прохання, яке мені траплялося чути. Він хоче покарати мене за непофарбовані корені, отримавши сотню моїх волосинок? Та в щітці ж стільки можна знайти. Він що, фетишист якийсь, поведений на волосся, чи що? Може, уся річ у цьому?

— То візьми мою щітку...

— Ні, — перебиває він мене. — Я хочу, щоб ти їх у себе висмикнула. Хочу побачити корені.

Я завмираю, геть ошелешена.

— Ти серйозно?!

— А хіба схоже на те, що я жартую? — різко питає він. Аж тоді голос його лагіднішає. — Там, у шухляді комода, є декілька конвертів. Поклади туди волосинки й підсунь конверти під двері. Якщо ти це зробиш, це означатиме, що ти засвоїла урок, і я тебе випущу.

— Гаразд, — погоджуюся я. Пробігаю рукою по волосся й дві волосинки лишаються в пальцях. — Матимеш за п'ять хвилин.

— Мені треба йти на роботу, Ніно, — каже він роздратовано. — Але, коли я повернуся додому, волосинки мають бути в конвертах.

— Та я можу зробити це швидко!

Знову смикаю себе за волосся, і в пальцях лишається ще одна волосинка.

— Я повернуся о сьомій, — каже він. — І запам'ятай, мені треба мати цілі волосинки. З коренем... інші не рахуватимуться.

— Ні, будь ласка! — Я смикаю себе за волосся цього разу ще дужче, на очі навертаються сльози, але в пальцях лишається тільки декілька волосинок. — Я зараз усе зроблю! Зажди!

Але він не збирається чекати. Він іде. Його кроки затихають.

Я вже зрозуміла, що жодні крики й гупання у двері не спроможні змусити його повернутися. Тому немає сенсу марнувати сили та погіршувати й без того нестерпний головний біль. Треба зосередитися на тому, щоб він отримав те, що хоче. Тоді я повернуся до своєї доньки. І втечу із цього будинку назавжди.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

До сьомої години я виконую його завдання.

Двадцять волосинок я видобула, знову й знову проводячи розчепіреними пальцями крізь волосся. Аж тоді зрозуміла, що решту доведеться висмикувати по одній. І от вісімдесят з гаком разів я стискала пальцями волосинку, зосереджувалася й смикала. Я спробувала була повисмикувати кілька волосинок за один раз, але біль був просто нестерпний. На щастя, волосся в мене здорове, тому більшість волосинок висмикувалися повністю, з волоссяною цибулиною включно. Одразу після народження Сесілії волосся було таке ламке, що мені довелося б обскувати себе повністю, перш ніж вдалося б видобути достатню кількість придатних волосинок.

Коли стрілки годинника підповзають до сьомої, я сиджу на лежанці, стискаючи конверт, у якому лежить сотня моїх волосинок. Я вже дочекатися не можу, коли віддам йому той конверт і вийду звідси. А відтак він отримає від мене папери на розлучення. Хворий покидьок.

— Ніно?

Дивлюся на годинник. Рівно сьома. Він дуже пунктуальний, слід віддати йому належне.

Схоплююся з ліжка й притискаюся обличчям до дверей.

— Я все зробила, — кажу я.

— Підсунь конверт під двері.

Пхаю конверт у щпарину під дверима. Уявляю, як він стоїть там, із того боку дверей. Як відкриває конверт, як вивчає волосяні цибулини. Мені начхати, що він далі робитиме, головне, щоб випустив мене. Я ж зробила те, чого він від мене вимагав!

— Усе? — питаю я.

Горло в мене пошерхле аж до болю. За день я допила ті дві пляшки води, другу — протягом цієї останньої години. Коли я звідси вийду, вихилю п'ять склянок води. І попісяю у справжній унітаз.

— Хвилинку, — озивається він. — Я перевіряю.

Стискаю зуби, намагаючись придушити розлючене буркотіння в шлунку. Я вже добу не їла, від голоду в мене паморочиться в голові. Я вже в тому стані, коли навіть власне волосся здатне чудово смакувати.

— Де Сісі? — видихаю я.

— У манежі внизу, — озивається він.

Ми створили їй величезний безпечний манеж у вітальні, де вона може гратися без ризику забитися. То була ідея Енді. Він такий дбайливий.

Ні, він не дбайливий. Це все була мана. Ілюзія, вистава.

Він чудовисько.

— Гм... — чую голос Енді.

— Що? — хрипко питаю я. — Що таке?

— Розумієш, — озивається він. — *Майже* всі волосинки мені підходять, але на одній немає волосяної цибулини.

Покидьок.

— Гаразд. Зараз я висмикну ще одну.

— Боюся, так не піде, — зітхає він. — Ти мусиш переробити наново геть усе. Я прийду з перевіркою вранці. Сподіваюся, доти ти підготуєш для мене сотню цілих, з волосяними цибулинами, волосинок. Бо інакше нам доведеться ще трохи над цим попрацювати.

— Ні!

Але кроки його віддаляються, і я розумію, що він справді йде. Залишає мене тут без їжі й води.

— Енді! — Голос мій хрипкий і ледь гучніший за пошепт. — Не роби цього! Будь ласка! Будь ласка, не роби цього!

Але він уже пішов.

Я висмикую другу сотню волосинок перш ніж лягти спати — а що, як він повернеться? Але він не повертається. Я про всяк випадок висмикую додаткові десять волосинок. Зараз вони чомусь висмикуються легше, ніж спочатку. Я майже нічого не відчуваю, вискубуючи чергову волосинку.

Усе, про що я здатна зараз думати, — це вода. Їжа й вода, але переважно все ж таки вода. І, звісна річ, Сесілія. Я не впевнена, чи побачу її знову. Я не знаю, скільки людина здатна витримати без води, але, здається, не дуже довго. Енді присягався, що випустить мене, але що, як він збрехав? Що, як мені судилося померти тут, на горищі?

А все через те, що забула сходити до перукаря.

Коли я поринаю в сон, сниться мені ставок. Я занурюю в нього обличчя, але вода вислизає. Щоразу, коли намагаюся відпити ковток, вода відсувається. Це просто якісь пекельні тортури.

— Ніно?

Мене приводить до тями голос Енді. Я не впевнена, спала я чи була непритомна. Але ж я прочекала на нього всю ніч, тому зараз треба звестися й віддати йому те, чого він від мене вимагає. Це єдиний спосіб вибратися звідси.

Підводься, Ніно!

Коли я сідаю на кушетці, у голові шалено паморочиться. На мить світ поринає в чорноту. Чіпляюся за край тонкого матраца, чекаючи, поки розвидніється перед очима. Це забирає майже хвилину.

— Боюся, я не зможу тебе випустити звідси, якщо не отримаю волосинки, — каже Енді з того боку дверей.

Звук цього жахливого голосу викликає приплив адреналіну, який змушує мене схопитися на ноги. Пальці в мене тремтять, коли хапаю конверт і дибую до дверей. Просуваю конверт у шпарину, аж потім сповзаю по стіні просто на підлогу.

Чекаю, поки він рахує. Здається, це триває цілу вічність. Якщо скаже, що я знову не впоралася... Не знаю, що я зроблю. Я не витримаю тут ще дванадцять годин. Це вже буде кінець. Я помру в цій комірці.

Ні, я маю триматися попри все. Заради Сісі. Я не можу залишити її цьому чудовиську.

— Гарзд, — каже він нарешті. — Розумничка.

А тоді клацає замок. І прочиняються двері.

Ендію вбраний у костюм, уже готовий вирушати на роботу. Я уявляла була, що, після двох діб у цій комірці я, щойно побачу цього чоловіка, кинуся до нього й видряпаю йому очі. Але натомість

лишаюся на підлозі, надто квола, щоб поворухнутися. Ендрю нахиляється наді мною. І саме тоді я бачу, що в руках він тримає велику склянку води й бейгль.

— От, — каже він. — Я дещо тобі приніс.

Мені слід виплюснути цю воду йому в пику. Мені кортить це зробити. Але я не впевнена, що виберуся із цієї кімнати, якщо щось не з'їм і не вип'ю. Тому приймаю ці приносини, вихиляю склянку й запихаюся шматками бейгля, допоки від нього нічого не лишається.

— Мені шкода, що довелося піти на цей крок, — каже Енді. — Але це єдиний спосіб змусити тебе засвоїти урок.

— Пішов ти, — сичу я.

Намагаюся звестися, але заточуюся. Навіть після того, як я випила воду, у голові досі паморочиться. Я не здатна нормально пересуватися. Сумніваюся, що подужаю спуститися сходами на другий поверх.

Отже, хай навіть я себе за це ненавиджу, доводиться прийняти допомогу Енді. Я дозволяю йому звести мене сходами донизу й протягом усього цього шляху змушена важко спиратися на чоловікову руку. Коли опиняюся на другому поверсі, то чую, як там, унизу, співає щось Сесілія. З нею все гаразд. Він її не скривдив. Хвалити бога.

Я не дам йому ще однієї нагоди таке зі мною утнути.

— Тобі треба полежати, — каже Енді серйозно. — Ти погано почувашся.

— Ні, — хрипко видихаю я.

Я хочу до Сесілії. У мене аж руки скімлять, так кортить її обійняти.

— Ти ще надто слабка, — каже він. Можна вирішити, що я оклигну після важкого грипу, а не намагаюся оговтатися після того, як він дві доби тримав мене в тій комірці. Він розмовляє зі мною таким тоном, наче це я тут схиблена. — Ходімо.

Що ж, хай там як, він таки має слушність, мені треба прилягти. Ноги в мене підтинаються з кожним кроком, у голові паморочиться. Тому дозволяю йому скерувати себе до нашого величезного ліжка, і він вмощує мене попід ковдрами. Якщо й був якийсь шанс, що я звідси втечу, то він розвіявся без сліду, щойно я потрапила до ліжка. Після

двох ночей, проведених на лежанці на горищі, враження таке, що я лежу на хмаринці.

Повіки в мене ніби свинцеві — я не годна опиратися сну. Енді сидить обіч мене на краю ліжка, пестячи моє волосся.

— Ти просто погано почуваєшся останнім часом, — каже він. — Тобі потрібна доба, щоб виспатися як слід. Не переймайся через Сесілію. Я простежу, щоб з нею все було добре.

Голос його такий лагідний і ніжний. Мені починає здаватися, що всі ті події останніх двох діб я просто вигадала була. Зрештою, він же був таким хорошим чоловіком. Він що, справді міг замкнути мене в кімнаті, примусити висмикувати собі волосся? Це зовсім на нього не схоже. Може, у мене була гарячка й мені примарилося?

Ні. Мені не примарилося. Це все було. Я точно знаю, що це справді сталося.

— Ненавиджу тебе, — шепочу я.

Енді не звертає на це уваги. Він пестить і надалі моє волосся, допоки в мене не починають злипатися очі.

— Просто поспи, — каже він лагідно. — Це все, що тобі зараз потрібно.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Крок четвертий. Як примусити цілий світ вважати тебе божевільною

Прокидаюся через те, що десь віддалік ллється вода.

У мене досі паморочиться в голові, я наче не при собі. Скільки часу потрібно організму на те, щоб оговтатися після того, як протягом двох діб він був позбавлений води і їжі? Дивлюся на годинник у себе на зап'ястку — уже майже полудень.

Тру очі, намагаючись зрозуміти, звідки лунає плюскіт води. Враження таке, що з ванної, суміжної з нашою спальнею. Двері її зачинені. Енді що, у душі? Якщо це справді так, мені випала нагода вибратися звідси, тільки часу обмаль.

Телефон лежить на столику обіч ліжка. Я хапаю його, моє перше поривання — зателефонувати до поліції й розповісти, що мені заподіяв Енді. Але ні, із цим доведеться зачекати. Зачекати, поки я не опинюся подалі від нього.

Ти ба, у телефоні в мене, виявляється, ціла купа повідомлень від Енді. Либонь, саме звук чергового вхідного повідомлення мене розбудив. Я передивляюся їх, спантеличено насупившись.

З тобою все гаразд?

Ти сьогодні вранці поведилася якось дивно. Будь ласка, зателефонуй мені, я маю пересвідчитися, що з тобою все гаразд.

Ніно, чи з тобою все гаразд? Я зараз їду на зустріч, але відпишися, будь ласка, що ти в нормі.

Як ви із Сісі? Будь ласка, зателефонуй чи напиши мені.

Останнє повідомлення привертає мою увагу. Сесілія. Я не бачила її вже два дні. Раніше я жодного дня не проводила окремо від неї. Я

навіть на медовий місяць не поїхала, бо не хотіла з нею розлучатися. Де вона?

Урешті-решт, Енді не залишив би мене на самоті з дочкою, якщо я спала. Адже не залишив би?

Дивлюся на зачинені двері ванної кімнати. Хто там, усередині? Я припустила була, що то Енді, але цього не може бути. Він же надсилав ті свої повідомлення з роботи! Чи це я сама випадково забула закрутити кран? Можливо, я прокидалася, ходила в туалет і забула вимкнути воду? Зважаючи на те, у якому я була стані, це більш ніж імовірно.

Скидаю ковдру. Руки мої дуже бліді, ще й трусяться. Намагаюся звестися, але це виявляється з біса важко. Хай навіть я попила й перепочила, почуваюся досі просто жахливо. Доводиться триматися за ліжку, щоб зіп'ястися на ноги. Не впевнена, що мені стане сил дістатися ванної кімнати.

Глибоко вдихаю, сковтуючи хвилю нудоти, яка підступає до горла, і намагаюся рухатися якомога повільніше. І все одно, здолавши приблизно дві третини шляху, падаю навколішки, бо ноги підтинаються. Боже милий, що це зі мною?

Але мені треба дізнатися, що це за звук. Чому у ванній ллється вода? Тепер, коли я ближче до дверей, то бачу, що там, усередині, ввімкнене світло. Хто зараз там? *Хто в моїй ванній?!*

Решту шляху я долаю поповзом. Коли нарешті дістаюся до ванної, то тягнуся до ручки і, навалившись на двері, прочиняю їх.

Те видовище, яке мені відкривається, я не забуду до скону.

Сісі. Вона лежить у ванні. Очі заплющені. Дівчинка спирається спинкою на бортик. А ванна швидко наповнюється водою, вона вже сягає плечей Сісі. Ще хвилина чи дві — і моє дитя опиниться під водою.

— Сесіліє... — видихаю я.

Вона нічого не каже. Не плаче, не кличе мене. Лишень ледь тріпотять повіки.

Я маю її врятувати. Треба вимкнути воду, витягти її з ванної. Але я не здатна примусити себе зіп'ястися на ноги, кожен рух дається так

важко, наче я загрузла в мелясі. Та все одно мені треба її врятувати. Я врятую доньку, хай навіть це коштуватиме мені всіх моїх сил. Хай навіть це мене вб'є.

Повзу до ванни. У голові в мене так паморочиться, що я не знаю, чи не знепритомнію наступної миті. Але непритомніти не можна. Я потрібна своїй донечці.

«Я вже йду, Сісі. Тримайся. Тримайся, будь ласка».

Коли пальці мої торкаються порцеляни ванної, я мало не плачу від полегшення. Вода вже майже сягає доньчиного підборіддя. Я намагаюсь дотягнутися до крана, аж раптом чийсь різкий голос змушує мої пальці завмерти.

— Не рухайтеся, місис Вінчестер.

Але я все одно тягнуся до крана. Ніхто не завадить мені врятувати донечку. Мені вдається вимкнути воду, але, перш ніж я встигаю зробити ще бодай щось, сильні руки хапають мене за зап'ястки, змушуючи підвестися. Наче крізь габу я бачу чоловіка в однострої, який витягає Сесілію з ванни.

— Що ви робите? — намагаюсь спитати я, але язик мені заплітається.

Чоловік, який урятував Сесілію, не звертає уваги на моє запитання.

Чую інший голос:

— Вона жива, але, схоже, її приспали.

— Так... — бурмочу я. — Приспали.

Вони знають. Вони знають, що Енді з нами коїть. Він приспав нас обох. Хвалити Бога, що прибула поліція. Парамедик вкладає Сесілію на ноші, мене теж уможують на інших ношах. З нами все буде гаразд. Вони приїхали і врятували нас.

Чоловік у поліційному однострої світить ліхтариком мені в очі. Відвертаюся, не годна витримати потоку яскравого світла.

— Місис Вінчестер, — каже він різко. — Нащо ви намагалися втопити свою доньку?

Я розтуляю губи, але не вдається видушити ані звуку. *Я намагалася втопити доньку?* Про що він верзе? Адже я намагалася врятувати її! Вони що, не розуміють?

Але полісмен лишень хитає головою. Озирається до колег.

— Вона зовсім не при собі. Схоже, сама прийняла цілу жменю пігулок. Везіть її до шпиталю. Я зараз зателефоную чоловікові й скажу, що ми дісталися саме вчасно.

Дісталися саме вчасно? Про що він? Я ж бо проспала цілий день! Боже милий, *що, на їхню думку, я накоїла?*

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

Наступні вісім місяців мого життя минають у психіатричній лікарні Клірв'ю.

Безліч разів мені переповідають ту саму історію: про те, як я прийняла цілу купу седативних препаратів, котрі приписав мені лікар, і додала трішки до доньчиної пляшечки. Відтак поклала її до ванної і ввімкнула воду. Поза всякими сумнівами, я збиралася вкоротити нам обом віку. Хвалити Бога, мій чудовий чоловік Енді запідозрив щось лихе, і поліція прибула саме вчасно, щоб урятувати нас.

Я нічого із цього не пам'ятаю. Не пам'ятаю, як приймала пігулки. Не пам'ятаю, як клала Сесілію до ванної. Не пам'ятаю навіть, щоб мені взагалі приписували ці ліки. Але наш сімейний лікар, який опікується мною та Енді, стверджує, що приписав мені цей препарат.

За словами психотерапевта, який займається мною тут, у Клірв'ю, я потерпаю від великого депресивного розладу, марення й галюцинацій. Саме марення примусило мене повірити, буцімто мій чоловік тримав мене протягом двох днів під замком у кімнаті на горищі. А депресія спричинилася до спроби накласти на себе руки.

Спочатку я в це не вірила. Спомини про перебування в комірці на горищі такі яскраві... Я майже відчувала, як пекла шкіра голови, коли я висмикувала в себе волосся. Але доктор Берринджер пояснив мені: коли мариш, усе може здаватися дуже реальним, хоча насправді тобі просто ввижається.

Отже, тепер я приймаю два медичні препарати, щоб запобігти можливому рецидиву. Антипсихотичні пігулки й антидепресант. Під час сеансів у доктора Берринджера я визнаю все, що накоїла. Хай навіть досі нічого з того не пам'ятаю. Пригадую лишень, як потрапила до ванної кімнати й побачила Сесілію у ванні.

Але, мабуть, я таки все це скоїла. Бо більше нема кому.

Що мене нарешті остаточно переконало в тому, начебто винна в усьому я сама, — те, що Енді просто не міг нічого такого мені заподіяти. Він ставився до мене просто дивовижно, відколи ми

познайомилися. І, поки я перебуваю в Клірв'ю, він постійно, за кожної нагоди, мене навідує. Тутешній персонал його обожає. Він приносить печиво й тістечка для медсестер. І завжди залишає одненьке для мене.

Сьогодні він приніс мені мафін з чорницею. Він стукає у двері моєї окремої палати в Клірв'ю, дорогезної палати, призначеної для людей, котрі мають не лишень проблеми з психікою, але й грошву. Він приїхав просто з роботи, на ньому костюм і краватка, на вигляд він мало не до болю вродливий.

Щойно я потрапила сюди, мене тримали в палаті під замком. Але відтоді завдяки лікам, які я приймаю, мені значно покращало, тож тепер маю неабиякий привілей, мене не замикають. Енді опускається на інший кінець ліжка, поки я їм мафін. Антипсихотик поліпшив мій апетит, і я набрала аж двадцять фунтів за час перебування в лікарні.

— Готова наступного тижня повертатися додому? — питає мій чоловік.

Киваю, змахуючи крихти мафіна з губ.

— Мабуть... мабуть, так.

Він тягнеться до мене й бере мене за руку, я здригаюся, але не відсмикую пальці. Коли я щойно потрапила сюди, то не годна була витримати його доторків. Але я спромоглася здолати це відчуття огиди. Енді нічого лихого мені не заподіяв. Це все через мій схиблений мозок, який змусив мене повірити в казна-що.

Але все тоді здавалося таким реальним.

— Як Сесілія? — питаю я.

— У неї все чудово. — Чоловік стискає мою руку. — Вона дуже тішиться, що ти незабаром повертаєшся додому.

Я боялася, що за той час, поки я тут, донька мене забула, але вона нічого ніколи не забуває. Мені не дозволяли бачитися із Сесілією протягом перших кількох місяців мого перебування в лікарні, але, коли Ендрю нарешті привіз її до мене, ми обоє просто-таки вчепилися одна в одну. Коли закінчилися години відвідування, вона ридала, не бажаючи розлучатися зі мною, а в мене аж серце краялося.

Я маю повернутися додому. Я маю повернутися до свого колишнього життя. Усе ж таки Енді просто дивовижний. У нього через мене стільки проблем!

— Отже, я заберу тебе опівдні в неділю, — каже він. — І відвезу додому. А із Сісі посидить моя мама.

— Чудово, — озиваюсь я.

Хоч із яким нетерпінням я очікую повернення додому й зустрічі з донечкою, думка про те, що знову ввійду в той будинок, спричиняє спазми в моєму шлунку. Мені не хочеться туди повертатися. А надто заходити на горище.

Ноги моєї більше на тому горищі не буде.

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

— Чого ви боїтеся, Ніно?

Скидаю очі, почувши запитання доктора Г'юїтта. Я відвідую сеанси протягом останніх чотирьох місяців, відколи повернулася з Клірв'ю, двічі на тиждень. Якби на те моя воля, то я, мабуть, вибрала б для себе іншого психотерапевта. Почнімо з того, що це була б жінка, ще й за віком молодша — ну, тобто не сива як лунь. Але мати Енді дуже радила мені доктора Джона Г'юїтта, і мені незручно було відмовлятися, зважаючи на те, скільки грошей чоловікові довелося викласти на все моє лікування.

Хай там як, доктор Г'юїтт виявився висококласним фахівцем. Він справді змушує мене розбиратися з моїми проблемами. От просто зараз, наприклад, ми намагаємося розтлумачити те, що я навіть близько до горища не підступалася, відколи повернулася додому.

Гомзаюся на обіп'ятій шкірою канапі. Дороге меблювання в кабінеті мого психотерапевта свідчить про те, що практика в нього дуже успішна.

— Не знаю, чого саме я боюся. У тім-то й проблема.

— Ви що, справді вважаєте, буцімто там, на горищі, облаштовано якийсь карцер?

— Та, власне, не те щоб карцер, але...

Після моїх розповідей про те, що зі мною відбувалося, оглянути горище відрядили поліціанта. Він справді виявив там, нагорі, кімнату, але пересвідчився, що це просто звичайна комірka для зберігання речей, напхом напхана коробками й документами.

То все було марення. У хімічних процесах у моєму мозку стався якийсь збій, і я уявила, що Енді тримає мене під замком. Що примушує мене висмикувати собі волосся й складати волосинки в конверт, адже я забула сходити до перукаря. Серйозно? Зараз усе це здається мені повним божевіллям.

Але тоді воно все видавалося надзвичайно реальним. І я ретельно стежу за станом волосся, відколи повернулася додому. Не забуваю

підфарбовувати корені. Просто про всяк випадок.

Енді тримає двері, які вели на горище, замкненими. Наскільки мені відомо, відколи я повернулася додому, він їх жодного разу не відмикав.

— Гадаю, вам буде корисно піднятися туди, — каже доктор Г'юїтт, нахиливши густі сиві брови. — Треба, щоб це місце втратило свою владу над вами. Ви переконаєтеся на власні очі, що то звичайна комірка для зберігання речей.

— Так, можливо...

Енді також заохочував мене піднятися на горище. «Просто пересвідчишся на власні очі. Там немає чого боятися».

— Пообіцяйте, що спробуєте це зробити, Ніно, — каже психотерапевт.

— Спробую, так.

Можливо, спробую. Побачимо.

Доктор Г'юїтт проводить мене до приймальної, де на дерев'яному стільці сидить Енді, читаючи щось на екрані смартфона. Побачивши мене, він усміхається. Мій чоловік переробив власний розклад заради того, щоб відвозити мене на сеанси. Не знаю, як він може досі мене так кохати після всіх тих жахливих речей, у яких я його обвинувачувала була. Але ми обоє намагаємося загоїти цю рану.

Лишень коли ми вже сидимо в салоні його «БМВ», він питає про те, як минув сеанс.

— То як усе було?

— Він вважає, що мені треба піднятися на горище.

— І?..

Я сковтую, дивлячись на пейзажі, які пролинають за вікном.

— Я подумаю про це.

Енді киває.

— Так, мені здається, це непогана ідея. Якщо ти туди підіймешся, то усвідомиш, що все тобі примарилося. Уявляєш, яке це буде полегшення?

Або в мене може статися черговий повний нервовий зрив, і я спробую знову вбити Сесілію. Авжеж, цього разу все буде не так уже й легко, бо зараз я не маю права залишатися з нею наодинці. Або Енді,

або його мати постійно пильнують мене. Це була одна з умов, на яких мене відпустили додому. Не знаю, скільки ще за мною наглядатимуть, коли я буду з дочкою, але цілком очевидно, що мені просто не довіряють.

Сісі сидить на підлозі, поринувши в розвивальну гру, яку для неї купила Евелін. Побачивши нас, донечка полишає гру, мчить до мене й притуляється крихітним тільцем до моєї лівої ноги. Вона так за мене чіпляється, що я насилу втримуюся на ногах. Попри те що мені не дозволяють лишатися з нею наодинці, Сісі постійно липне до мене, відколи я повернулася з лікарні.

— Мамо, на руки! — Вона скидає рученята, і я підхоплюю її. Вона вбрана в пелехату білу сукенку, трохи недоречну для маленької дівчинки, яка просто грається у вітальні. Либонь, це Евелін її так вбрала. — Мама вдома!

Евелін теж спинається на ноги, хоча не так прудко, як Сісі. Вона повільно зводиться з канапи, обсмикнувши свої білосніжні слакси. Я раніше ніколи не звертала була уваги на те, що Евелін часто вбрана в біле — і саме цього кольору ті речі в моєму гардеробі, які особливо подобаються Енді. Утім білий колір справді личить моїй свекрусі. Схоже, замолоду вона була білявкою, а зараз волосся її має відтінок, середній між білявим і сивим. Воно в неї навдивовижу густе й здорове, як для жінки її віку. Евелін узагалі на диво добре збереглася, вигляд моя свекруха має просто-таки бездоганний. Та я навіть найменшої зачіпки в неї на светрі жодного разу не бачила.

— Дякую, що наглянула за Сісі, мамо, — каже Енді.

— Прошу, — озивається Евелін. — Вона сьогодні добре поводитися. Але... — Жінка скидає очі до стелі. — Я помітила, що у вашій спальні нагорі не вимкнене світло. Таке марнотратство.

Вона обдаровує сина несхвальним поглядом, і щоки Енді миттю буряковіють. Я вже знаю, що для нього має колосальне значення, щоб мама була ним задоволена.

— Це моя провина, — кажу я. Я зовсім не впевнена, чи це справді так, але яка різниця? Можна взяти на себе провину, бо Евелін усе одно терпіти мене не може. — Це я залишила світло увімкненим.

Евелін цокає язиком.

— Ніно, виробництво електроенергії потребує великої кількості ресурсів. Маєш не забувати вимикати світло, коли виходиш з кімнати.

— Не забуватиму, — обіцяю я.

Евелін дивиться на мене так, наче геть у цьому не впевнена, але що їй лишається? Вона ж бо не спромоглася завадити синові одружитися зі мною. Утім, можливо, вона таки мала щодо мене слухність — зважаючи на ту жахливу річ, яку я вчинила.

— Ми заїжджали купити щось на вечерю, мамо, — каже Енді. — Маємо чим тебе пригостити. Залишишся?

Я відчуваю полегшення, коли Евелін хитає головою. Вона не з тих людей, кого приємно запрошувати на вечерю. Якщо вона залишиться, це означатиме, що розкритикують нашу їдальню, чистоту тарілок і столового начиння, та й саму їжу.

— Ні, я вже поїду, — каже вона. — На мене чекає твій батько.

Моя свекруха підходить до Енді. Якусь мить мені здається, що вона збирається цьомкнути його в щок — нічого на кшталт цього мені раніше жодного разу не випадало бачити. Натомість вона тягнеться до нього й поправляє його комірець, розгладжує сорочку. Нахиляє голову до плеча, роздивляючись його, потім схвально киває.

— Гаразд, тепер можна їхати.

Коли Евелін іде, ми всі троє насолоджуємося смачною вечерею. Сесілія сидить на своєму високому дитячому стільчику й пальцями їсть локшину. Шматочок тіста якимось чином опиняється в неї на лобі й там і лишається аж до кінця вечері. Але, навіть попри те що я намагаюся насолоджуватися вечерею, щось мені дошкуляє, щось непокоїть. З голови мені не йде порада доктора Г'юїтта. Він вважає, що мені треба підійнятися на горище. І Енді в цьому переконаний.

Можливо, вони обоє мають слухність.

Тому, коли Енді знову порушує цю тему після того, як ми вкладаємо Сесілію спати, я кажу «так».

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

Крок п'ятий. Як переконатися, що ти насправді не божевільна

— Діятимемо поступово, — каже Енді, коли ми зупиняємося біля дверей, за якими сховано сходи, що ведуть на горище. — Але це піде тобі на користь. Ти на власні очі побачиш, що боятися нема чого. Пересвідчишся, що проблема виключно в тебе у голові.

— Так, — белькочу я.

Я знаю, що він має слухність. Але все справді здавалося дуже реальним.

Енді бере мене за руку. Я вже не здригаюся, коли він торкається мене. Ми знову почали кохатися. Я знову йому довіряю. А це буде останнім кроком на шляху повернення до того життя, що ми його мали, поки я не вчинила тієї жахливої штуки. Поки в мене не почав викидати коники мозок.

— Готова? — питає він.

Киваю.

Тримуючись за руки, ми вдвох підіймаємося рипкими сходами. Треба облаштувати тут освітлення. Решта будинку така гарна — мабуть, якби ця його частина була не такою моторошною, я почувалася б краще. Хоча тому, що я зробила, усе одно нема жодного виправдання.

От уже ми опиняємося біля дверей кімнати на горищі. Яюсь аж зашвидко, як на мене. Ми стоїмо біля дверей тієї самої кімнати, яку моя хвора уява чомусь перетворила на карцер. Енді зводить брови.

— З тобою все гаразд?

— Т-так... так, здається.

Він натискає на ручку й прочиняє двері. Світло вимкнене, у кімнаті темно, хоч в око стрель. І це дивно, адже тут є вікно, а сьогодні, я це достеменно знаю, повня — я ж бо милувалася місяцем з вікна спальні. Ступаю крочок уперед, вдивляюся в потемок і тіні.

— Енді... — Сковтую клубок у горлі. — Ти не міг би ввімкнути світло?

Він смикає за поворозок, у кімнаті вмикається світло. Але не звичайне світло. Світло, що ллється з-під стелі, мало не засліплює мене. Воно неймовірно яскраве, я такого зроду не бачила. Я випускаю пальці Енді та обіруч затуляю собі очі.

А тоді чую, як грюкають двері.

— Енді! — гукаю я. — Енді!

Очі мої вже трохи призвичаїлися до цього неймовірно яскравого освітлення. Коли примружуюсь, мені вдається роздивитися. І... все тут виявляється точнісінько таким, як я пам'ятала. Пошарпана лежанка в кутку. Шафа із цебром. Крихітний холодильник, де на полиці лежать три пляшечки з водою.

— Енді? — видихаю я.

— Я тут, Ніно.

Голос його звучить притишено.

— Де? Де ти?

Я роззираюся, досі мружачись. Пальці мої намагаються холодний метал ручки. Я повертаю її...

Ні. Ні. Цього не може бути.

У мене що, знову зрив? Це все мені ввижається? Ні, це неможливо! Усе здається таким реальним.

— Ніно, — знову чую я голос Енді. — Ти мене чуєш?

Я затуляю очі долонею.

— Тут таке яскраве світло... Чому воно таке яскраве?

— То вимкни його.

Я роззираюся, бачу нарешті поворозок і смикаю щосили. Відчуваю гострий прострік полегшення, коли занурююся в темряву. Це триває секунди дві — поки я не розумію, що взагалі нічого не бачу.

— Очі трохи призвичаюються, — знову чую голос Енді. — Але не надто. Я забив дошками вікно минулого тижня та облаштував тут нове освітлення. Якщо вимикаєш світло, стає темно, хоч в око стрель. А якщо вмикаєш... якщо вмикаєш, ці суперяскраві лампочки таки нівроку світять, еге ж?

Я заплющуюся. Не бачу перед собою нічого, крім темряви. Розплющуюся. Те саме. Жодної різниці. Дихання моє

пришвидшується.

— Світло — це привілей, Ніно, — каже мій чоловік. — Мати помітила, що ти часто забуваєш вимикати світло. Чи тобі відомо, що в інших країнах живуть люди, у котрих навіть електрики немає? А ти що робиш? Ти просто її марнуєш.

Я притискаю долоню до дверей.

— Це мені не ввижається, еге ж?

— А ти як гадаєш?

— Я гадаю, що ти схиблений хворий покидьок.

Енді там, за дверима, сміється.

— Можливо. Але з нас двох саме ти потрапила до психушки, тому що намагалася вбити себе й доньку. Поліція заскочила тебе на гарячому. Ти *визнала*, що намагалася це вчинити. А коли вони приїхали оглянути будинок, ця кімната виявилася звичайною собі коміркою для речей.

— Це все було насправді, — видихаю я. — Це все насправді відбувалося. Ти...

— Я хотів, щоб ти зрозуміла, із чим маєш справу. — Голос його звучить потішено. Те, що відбувається, його *розважає*. — Я хотів, щоб ти зрозуміла, що станеться, якщо спробуєш утекти.

— Я розумію. — Кашляю, прочищаючи горло. — Присягаюся, що не втечу. Просто випусти мене звідси.

— Ще рано. Спершу ти маєш бути покарана за те, що марнуєш електрику.

Звучання цих слів викликає в мене неймовірне відчуття дежавю. Мені здається, що мене зараз знудить. Коліна підтинаються.

— Отже, що ми маємо, Ніно... — веде далі Ендрю. — Я ж *добросердий*, тому в тебе є альтернатива. Або ввімкнути світло, або сидіти в темряві. Вирішувати тобі.

— Енді, будь ласка...

— Добраніч, Ніно. Завтра поговоримо.

— Будь ласка! Енді, не роби цього!

З очей у мене порскають сльози, коли розумію, що кроки його віддаляються. Від криків жодної користі. Я знаю це, тому що рік тому

все було точнісінько так само. Він так само мене замкнув, як оце сьогодні.

І я чомусь знову дозволила йому це зробити.

Я уявляю, що все знову буде, як тоді, минулого разу. Як вийду нарешті із цієї кімнати квола, запаморочена. Як він знову підлаштує все так, буцімто я намагалася нашкодити собі чи, ще гірше, Сесілії. І після того, що сталося минулого разу, всі швидко йому повірять. Я уявляю, як мене знову розлучать з дочкою. Я ж бо щойно отримала змогу бути з нею.

Я не можу дозволити, щоб це сталося. Просто *не можу*.

Я здатна на все.

Енді знову залишив мені в холодильнику три пляшечки з водою. Я вирішую залишити їх на наступний день, бо це все, що в мене є, і я зеленого поняття не маю, скільки тут проведу. Тому воду треба потримати до того часу, коли я справді знемагатиму від спраги. Коли здаватиметься, що язик у мене перетворився на наждак.

А от ситуація зі світлом справді просто зводить мене з розуму. На стелі висять дві лампочки без абажурів, обидві ультраяскаві. Якщо вмикаю їх, у кімнаті стає так світло, що це просто неможливо витерпіти. А якщо вимикаю, тут геть темно. Мені спадає на думку, що можна спробувати викрутити бодай одну лампочку, якщо видертися на комод. Я підсуваю його, і мені вдається це зробити. Тепер, коли лампочка лишилася тільки одна, у кімнаті трохи краще, але світло все одно таке яскраве, що доводиться мружитися.

Уранці Енді не приходить. Я сиджу на горищі цілий день, переймаючись за Сесілію, сушу собі мізки, намагаючись збагнути, що робитиму, коли (чи то пак якщо!) звідси виберуся. Це не марення. Не галюцинація. Це все справді зі мною відбувається.

Я маю це запам'ятати.

Уже надвечір нарешті чую кроки з того боку дверей. Я лежу в ліжку, світло вимкнене. Удень кілька тоненьких промінчиків сонця таки

пробилися крізь шпарини в забитому дошками вікні, тому я майже розрізняла обриси предметів у кімнаті. Але зараз сонце зайшло, і в кімнаті знову пітьма кромішна.

— Ніно?

Розтуляю губи, але горло надто пошерхло, щоб видушити бодай слово. Кашляю.

— Так?

— Я тебе звідси випущу.

Чекаю, поки він додасть «але трохи згодом», проте він цього не каже.

— Тільки спершу, — мовить він, — ти мусиш засвоїти кілька основних правил.

— Усе що захочеш.

«Просто випусти мене звідси, будь ласка».

— Перше. Ти нікому не розповідаєш, що знову побувала в цій кімнаті. — Голос його звучить твердо. — Ти не розповідаєш про це ані своїм подружкам, ані своєму психотерапевтові, узагалі *нікому*. Бо тобі ніхто не повірить, а якщо ти надалі про це розводитимешся, це свідчитиме про те, що ти знову мариш і бідолашна Сесілія в небезпеці.

Дивлюся в темряву просто себе. Хай навіть я здогадувалася, що саме він казатиме, зараз мене все одно поймає лютя. Як він може розраховувати, буцімто я нікому не розповідатиму про те, що він мені заподіяв?

— Ти мене *розумієш*, Ніно?

— Так, — видушую я.

— Добре. — Я мало не увіч бачу, як він задоволено шкіриться. — Друге. Час від часу тебе доведеться виховувати. Це відбуватиметься в цій кімнаті.

Він що, серйозно?

— Без варіантів. Забудь.

— Мені здається, ти не в тому становищі, щоб сперечатися, Ніно, — форкає Ендрю. — Я просто розповідаю тобі про те, як ми житимемо далі. Ти тепер моя дружина, і очікування від тебе в мене цілком конкретні. Серйозно, це заради твого блага. Я ж бо змусив тебе засвоїти урок про те, що не варто марнувати електрику, хіба не так?

Судомно хапаю повітря. Мені здається, що я задихаюся в цій темряві.

— Це заради *тебе*, Ніно, — повторює він. — Подивися лишень, скільки помилок ти накоїла в житті, поки тобі не стрівся я. У тебе була робота з мінімальною зарплатою, без жодних перспектив. Ти залетіла від якогось невдахи, який накивав від тебе п'ятами. Я просто намагаюся зробити з тебе ліпшу людину.

— Краще б ми взагалі ніколи не зустрілися, — видихаю я.

— Так казати з твого боку дуже нечемно. — Він сміється. — Та, мабуть, не годиться тебе винуватити. Менше з тим, я вражений, що тобі вдалося викрутити одну з лампочок. Я про таку можливість навіть не думав.

— Ти... Як ти?..

— Я стежу за тобою, Ніно. Я завжди за тобою стежу. — Чую його дихання там, за дверима. — От саме так ми тепер і житимемо. Будемо щасливим подружжям, точнісінько таким, як усі інші. А ти будеш найліпшою дружиною у всьому районі. Я про це подбаю.

Пальцями натискаю на очні яблука, намагаючись придушити головний біль, який уже починає гупати в скроні.

— Ти мене зрозуміла, Ніно?

В очах пече, але плакати я не можу. Надто сильне зневоднення, сліз просто немає.

— *Ти мене зрозуміла, Ніно?!*

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

Крок шостий. Як спробувати просто жити із цим

Я ледь прочиняю вікно в «ауді» Сюзанни, і вітер куйовдить моє світле волосся. Сюзанна зараз везе мене додому після нашого традиційного обіду. Взагалі під час нього ми мали обговорювати стан справ в Асоціації батьків і вчителів, але натомість відволіклися й заходилися пліткувати. Втриматися від пліток напрочуд важко. У цьому містечку стільки нудних домогосподарок.

І мене саму вважають однією з них.

Ми з Енді одружені вже сім років. І він виконав усі свої обіцянки. Багато в чому він просто-таки чудовий чоловік. Він підтримує мене фінансово, замінив батька Сесілії, він спокійний і лагідний. Не зловживає алкоголем, не стрибає в гречку, як багато чоловіків нашого міста. Мало не ідеальний.

І я ненавиджу його до щирця.

Я зробила все, що могла, аби розірвати цей шлюб. Я торгувалася з ним. Я казала йому, що поїду з порожніми руками, заберу лишень Сесілію. Він на це лишень реготав мені в обличчя. Зважаючи на буцімто проблеми з психікою в мене в анамнезі, Енді заввиграшки міг би повідомити поліцію, що я просто викрала Сісі та планую знову завдати їй шкоди.

Потім я спробувала сумлінно грати роль ідеальної дружини, сподіваючись, що таким чином не дам йому приводу замкнути мене на горищі. Я готувала смачнющі вечері, підтримувала бездоганний лад у будинку й навіть вдало приховувала відразу, коли ми кохалися. Але він завжди знаходив, до чого присікатися. Зазвичай це було щось геть для мене несподіване.

Урешті-решт я поступилася. Не збиралася більше вдавати із себе цяцю, адже між моєю поведінкою і відвідинами горища не існувало жодного причинно-наслідкового зв'язку. Новою моєю стратегією стала демонстрація власної огиди. Я стала поводитися як остання мегера,

гримаючи на нього за кожну дрібничку, що була мені не до вподоби. Але Ендрю було на це начхати — здавалося, мої претензії його лишень розважають. Я припинила відвідувати спортзалу й стала їсти все, що було до смаку, сподіваючись: якщо мені не вдасться відлякати його власною поведінкою, то із цим впорається принаймні моя зовнішність. Якось він заскочив мене на тому, що я ласую шоколадним тортом, відтягнув на горище й дві доби морив голодом — то було його покарання. Але після цього випадку він уже не звертав уваги на жодні мої коники.

Я спробувала була знайти Кейтлін, його колишню наречену, сподіваючись, що вона може стати мені за свідчиню, коли я нарешті зважуся піти до поліції — щоб мене там не зважили божевільною. Я знала тільки, яка вона має бути зовні, та її приблизний вік — і вирішила, що цього буде досить, щоб відшукати цю жінку. Та чи уявляєте ви, скільки на світі жінок віком від тридцяти до тридцяти п'яти на ім'я Кейтлін? Багатенько. Я її не знайшла. І врешті облишила всі спроби.

Ендрю примушує мене підніматися на горище пересічно десь раз на місяць. Інколи частіше. А буває й таке, що інтервали між «покараннями» довшають. Якось я аж пів року туди не потрапляла. Не знаю, на краще це чи на гірше — те, що мені невтямки, чого очікувати. Мабуть, якби я наперед знала, коли саме він мене замкне, і жила, наперед охоплена жахом, це було б просто нестерпно. Але не здогадуватися наперед, спатиму я сьогодні у власному ліжку, а чи збудуватиму ніч на тій незручній лежанці, — це також дуже важко. І, певна річ, мені годі заздалегідь передбачити, які тортури чекають мене в карцері на горищі, тому що я не уявляю, де нагрішила цього разу.

Крім того, йдеться не лише про мене. Якщо щось, що виявляється йому не до вподоби, утне Сесілія, він карає за це також мене. Ендрю купив цілу шафу кольких сукенок з обляміркою, які моя донька ненавидить. Окрім того, через це вбрання її беруть на глум інші дітлахи. Але вона знає: у разі, якщо не носитиме їх чи випадково забруднить, мама зникне на кілька днів (і до слова: найімовірніше, я

сидітиму голяка, щоб прищепити мені думку, що одяг — це привілей). Тому вона кориться вимогам мого чоловіка.

Я понад усе боюся, що настане день, коли замість мене Ендрю стане мордувати її, тож наразі корюся, аби він не займав донечку.

До того ж він дуже дохідливо пояснив: якщо я спробую піти від нього, розплачуватиметься за це Сесілія. Він уже якось мало не втопив її. Ще один його улюблений спосіб катувати мене — тримати в креденсі слоїчок з арахісовим маслом, хай навіть він добре знає, що в неї на арахіс алергія. Я викидала те масло вже десяток разів, але клятий слоїчок знову з'являється, а мене час від часу карають за непослух. На щастя, ця алергія не смертельна — уся доньчина шкіра просто вкривається пухирцями. Час від часу Ендрю додає трохи масла Сесілії до вечері, просто для того, щоб нагадати, хто в цьому домі господар, — і вона починає несамовито чухатися.

Якби я знала, що не потраплю за це до в'язниці, взяла б ніж для м'яса та встромила б йому в шию.

Утім Енді передбачив і це. Певна річ, він у курсі, що я знемагаю від спокуси облаштувати його загибель або просто власноруч його вколошкати. Він заявив мені: якщо він з будь-яких причин помре, його адвокат надішле листа до поліції. У тому листі йтиметься про мою нестабільну психіку й про те, що я погрожувала вбити чоловіка. Власне, зважаючи на мій психіатричний анамнез, навіть у цих пересторогах потреби не було.

Отже, я залишаюся з ним. І досі не закатрупила його уві сні. І не найняла задля того якогось зарізяку. Але мрій своїх я не полишу. Коли Сесілія подорослішає, коли вже я не буду їй потрібна — можливо, мені вдасться втекти. Він просто не матиме тоді чим мене шантажувати. Якщо донька буде в безпеці, мені байдуже, що чекатиме на мене саму.

— От ми й на місці! — радісно виголошує Сюзанна, коли ми під'їжджаємо до нашої брами.

Кумедно: коли я вперше побачила була цю браму, мені здалося, що це дуже круто — мати будинок за високим парканом. Тепер він мені здається саме тим, чим він є насправді, — в'язницею.

— Дякую, що підвезла, — кажу я.

Дарма що вона мені не подякувала, коли я в ресторані заплатила за нас обох.

— Прошу, — щебече подруга. — Сподіваюся, Ендрю незабаром повернеться.

Я кривлюся, зачувши тривогу в її голосі. Кілька років тому, коли ми дуже зблизилися із Сюзанною, ми трохи перестаралися з алкоголем під час посиденьок у неї вдома, і я їй усе розповіла. *Геть усе*. Я благала її допомогти. Я зізнавалася, що хочу звернутися до поліції, але не можу. Не можу, якщо хтось мене не підтримає.

Ми проговорили кілька годин. Сюзанна тримала мене за руку й присягалася, що все буде добре. Вона наказала мені їхати додому й пообіцяла, що допоможе. Я ридала від полегшення, увірувавши, що це нічне жахіття нарешті завершиться.

Але, коли я повернулася додому, на мене вже чекав Ендрю.

Як виявилось, щоразу, коли в мене з'являлася нова подруга, Енді проводив з нею підготовчу роботу. Він утаємничував моїх знайомих у те, що в мене, мовляв, проблеми з психікою. Розповідав їм про те, що я буцімто намагалася зробити за кілька років до того. Попереджав: якщо лишень у них з'явиться найменший привід перейматися за моє здоров'я, варто одразу йому зателефонувати — адже в мене, мовляв, може статися черговий напад психозу.

Отже, під час тієї моєї сповіді Сюзанна сказала, що їй треба до туалету, вислизнула з кімнати й зателефонувала Енді. Попередила його, що я знову марю. І він, коли я повернулася додому, уже на мене чекав. Я знову на два місяці заgrimіла до лікарні Клірв'ю, один з очільників якої грав у гольф з батьком мого чоловіка.

Коли я повернулася звідти, Сюзанна довго й велемовно перепрошувала. «Я просто хвилювалася за тебе, Ніно! Я така рада, що тобі допомогли...»

Авжеж, я їй пробачила. Її ошукали так само, як мене саму. Але стосунки між нами вже не були колишніми. Я більше нікому й ніколи не зможу довіряти.

— Отже, побачимося в п'ятницю, так? — питає Сюзанна. — На шкільній виставі?

— Звісно, — озиваюсь я. — Нагадай-но мені, о котрій початок?

Сюзанна не відповідає, адже її увагу раптово щось привертає.

— О сьомій наче, правда? — уточнюю я.

— Угу... — озивається вона неухважно.

Я стежу за напрямком її погляду, щоб з'ясувати, що це раптом так її зацікавило... І пускаю очі під лоба. Це Ензо, місцевий садівник, якого ми найняли двійкою місяців тому, щоб наводив лад на подвір'ї. Він добре працює — дуже сумлінно, ніколи не шукає приводів відмикувати, а ще на нього дуже приємно дивитися. Це просто божевільня якість: коли він працює, усе навколишнє жіноцтво на нього задивляється, а тоді вони раптово пригадують, що в них теж є для нього якась завдання.

— Отакої, — видихає Сюзанна. — Я чула, що садівник у тебе нівроку, але ж *чорт забирай!*

Знову заводжу очі.

— Він просто дбає про моріжок — і на цьому квіт. Та він навіть англійської не знає!

— Для мене це не проблема, — озивається Сюзанна. — Дідько, та це ж навіть перевага!

Вона напосідається на мене, аж доки не поступаюся. Сюзанна отримує від мене телефонний номер Ензо. Власне, не те щоб я мала щось проти. Садівник — наче хлопець нівроку, тому тішуся, що він матиме змогу заробити. Хай навіть отримав він цю нагоду суто через свою зовнішність, а не через заслуги на садівничій ниві.

Коли виходжу з автівки й ступаю на подвір'я, Ензо скидає очі. Він саме підстригає живопліт. Побачивши мене, махає рукою.

— *Ciao, Señora*[\[25\]](#).

Усміхаюся у відповідь.

— *Ciao*, Ензо.

Мені подобається Ензо. Хай навіть він не знає англійської, але, схоже, він таки непогана людина. Це одразу видно. Саме він посадив у нас на подвір'ї всі ці чудові квіти. Сісі спостерігає іноді за тим, як він працює. Коли вона береться розпитувати його, він терпляче пояснює, як називається кожна з рослин. Вона повторює за ним назви, а Ензо

киває та всміхається. Кілька разів донька питала, чи можна йому допомогти.

Він зводив на мене очі й питав:

— Ви не проти?

Коли я зголошувалася, Ензо доручав Сісі якесь нескладне завдання, хоча, мабуть, це лишень гальмувало йому роботу.

На передпліччях у нашого садівника є татуювання, здебільшого приховані під сорочкою. Якось, спостерігаючи за тим, як він працює, я вгледіла на його біцепсі ім'я «Антонія», обведене сердечком. Цікаво, хто вона, та Антонія. Я майже впевнена, що Ензо неодружений.

В ньому таки щось є. Якби лишень він знав англійську, я впевнена, що могла б звіритися йому. Що він міг би стати єдиною людиною, яка мені повірить. Яка зможе мені допомогти.

Стою і дивлюся, як він підстригає живопліт. Я не працювала жодного дня, відколи сюди переїхала, — Енді мені не дозволяє. Я сумую за роботою. Ензо мене б зрозумів. Я достеменно знаю, що зрозумів би. Паскудно, що він не знає англійської. Але почасти від того мені навіть легше йому звіритися. Інколи мені здається, що я, якщо не виголошу цього вголос, просто збожеволію.

— Мій чоловік — чудовисько, — кажу я голосно. — Він мордує мене. Він замикає мене на горищі.

Плечі Ензо напинаються. Він опускає свої садові ножиці, супиться.

— *Señora...* Ніно...

Всередині в мене все наче перетворюється на крижану брилу. Нащо я це сказала? Я не мала цього робити! Я просто була впевнена, що він мене не зрозуміє, і відчувала, що мушу сказати про це комусь, хто не здасть мене Енді. Я зважила, що можу довіритися Ензо, що це безпечно. Врешті-решт, він-бо не знає англійської. Але, дивлячись у його темні очі, я бачу, що він усе чудово зрозумів.

— Не зважайте, — кажу я квапливо.

Садівник ступає до мене крок, але я хитаю головою і задкую. Я припустилася величезної помилки. Тепер, мабуть, доведеться звільнити Ензо.

Він, схоже, збагнув, що відбувається, бо знову бере садові ножиці та стає до роботи.

Я кваплюся до будинку й грюкаю дверима. На підвіконні стоїть дивовижної краси букет. Квіти в ньому всіх кольорів веселки. Енді приніс його вчора з роботи, зробив мені сюрприз. Хотів продемонструвати, який чудовий він чоловік, коли я маю «добру поведінку».

Визираю крадькома з-за букета у вікно на подвір'я. Ензо досі працює, стискаючи долонями, обіп'ятими в рукавиці, гострі садові ножиці. На мить він зупиняється й зводить погляд. Очі наші зустрічаються.

Я відвертаюся.

[25](#) Добридень, сеньйоро (*італ.*).

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

Я сиджу на горищі вже приблизно двадцять годин.

Енді відрядив мене туди напередодні ввечері, щойно Сесілію вклали спати. Я вже зрозуміла, що сперечатися не варто. Якщо спробую йому суперечити, знову заgrimлю до Клів'ю. Чи, можливо, коли наступного дня я приїду забирати Сесілію зі школи, її там не буде і я не побачу її цілий тиждень, бо вона буде «за містом».

Ендрю не хоче завдавати шкоди Сесілії, але завдасть без жодних вагань. Урешті-решт, якби поліція прибула тоді бодай на хвилинку пізніше, моя донька втонула б у ванні ще багато років тому. Якось я згадала йому той випадок, але Ендрю лишень вишкірився у відповідь.

«Ото б тобі був незлецький урок, еге ж?»

Енді хоче ще одну дитину. Ще одне створіння, яке я любитиму й намагатимуся захистити, а він його роками використовуватиме задля того, щоб повністю мене контролювати. Я не можу дозволити, щоб це сталося. Тому я поїхала до клініки в місті, записалася під вигаданим ім'ям і заплатила готівкою за те, що мені поставлять внутрішньоматкову спіраль. А відтак старанно потренувалася перед дзеркалом вдавати подив, з яким дивитимуся на негативні тести на вагітність.

Цього разу мій переступ полягає в тому, що я розпилила забагато освіжувача для повітря в нашій спальні. Насправді я розпилила точнісінько стільки, як завжди. А якби я не використовувала його взагалі, Енді замкнув би мене із чимось смердючим, наприклад з підгнилою рибою. Я вже зрозуміла, за яким принципом він діє.

Хай там як, минулого вечора освіжувача в повітрі справді було забагато, аж очі виїдав. Як гадаєте, як саме він мене покарав? Я мала сама собі пшикнути в обличчя з перцевого балончика.

Еге ж.

Балончик мій чоловік залишив у шухляді комода.

«Спрямуєш його собі в очі й натиснеш. І щоб очі були розплющені. Інакше не буде зараховано».

Отже, я таки це зробила. Я пшикнула собі в очі з перцевого балончика, аби вирватися із цієї клятої кімнати. Вам колись доводилося стикатися з перцевим балончиком? Це не той досвід, який я можу порадити. Пече страшенно, і очі в мене одразу неймовірно засльозилися. Шкіра на обличчі здавалася обпеченою. А тоді полилися шмарклі. За мить я відчула, що вони затікають мені до рота, тоді в роті теж запекло, з'явився жахливий присмак. Кілька секунд я сиділа на ліжку, просто силкуючись вирівняти дихання, а потім ще протягом години не годна була розплющити очі.

Авжеж, з надлишком освіжувача для повітря жодного порівняння.

Однак відтоді минуло вже кілька годин. Очі вже сьак-так розплющую. Щодо обличчя — враження таке, ніби його опекло сонцем, а повіки дуже набряклі. Але мені вже не здається, що я от просто зараз гігну. Проте, авжеж, Енді все одно чекатиме, поки я буду в презентабельнішому вигляді, перш ніж зголоситься випустити мене.

А це означає, що мені, можливо, доведеться провести тут ще одну ніч. Але сподіватимемося все ж таки, що ні.

Вікно зараз не забите дошками, тому до кімнати принаймні потрапляє природне освітлення. Лишень це і втримує мене на межі божевілля. Я підходжу до вікна й визираю на заднє подвір'я. Як мені кортить там опинитися!

Аж тоді розумію, що подвір'я не порожнє.

Там працює Ензо. Я задкую, але він зводить очі — саме вчасно, щоб мене побачити. Дивиться просто на мене, і я, дарма що нас розділяють три поверхи, бачу, як він супиться. Відтак стягає рукавиці та йде до будинку.

Ой, ні. Це погано.

Не знаю, що Ензо збирається робити. Викличе поліцію? Я не впевнена, на добре це вийде чи на зле. Енді завжди примудрявся якось розв'язувати такі ситуації. Він завжди на крок попереду. Десь рік тому я стала відкладати гроші, ховаючи їх в один зі своїх чобітків, котрі стояли в гардеробі. Сподівалася накопичити достатньо, щоб утекти. А тоді якось виявила, що гроші зникли, а наступного дня чоловік примусив мене йти на горище.

За хвилину у двері гупають п'ястуком. Я задкую, притискаюся до стіни.

— Ніно? — Це голос Ензо. — Ніно, я знаю, що ви тут!

Кашляю, прочищаючи горло.

— Зі мною все гаразд!

Смикається ручка дверей.

— Якщо з вами все гаразд, то відімкніть двері й дайте мені пересвідчитися.

Цієї миті до мене раптом доходить, що Ензо каже те цілком пристойною англійською. Мені здавалося, що він лишень трохи розуміє мову, а говорити майже не вміє, але зараз його англійська здається просто бездоганною. Навіть італійського акценту майже не помітно.

— Я... я зайнята... — кажу неприродно тонким голосом. — Але зі мною все гаразд. Просто треба дещо зробити.

— Ви сказали, що чоловік мордує вас і замикає на горищі.

Я рвучко втягую повітря. Я ж бо бевкнула це лише тому, що була впевнена, буцімто він не зрозуміє! Але тепер уже цілком очевидно, що садівник тоді зрозумів усе до останнього слова. І мені тепер треба ліквідувати наслідки. Не можна змушувати Енді злоститися.

— Як ви взагалі потрапили в будинок?

Ензо видає якийсь роздратований звук.

— Ви залишаєте ключ під вазоном біля дверей. Так, а де лежить ключ від цієї кімнати? Кажіть, де він?

— Ензо...

— *Кажіть!*

Я справді знаю, де ключ від кімнати на горищі. Користі мені з того знання катма, коли тут сиджу. Але я можу скерувати садівника до того сховку. Себто могла б, якби захотіла.

— Я знаю, ви намагаєтеся допомогти, але це не зарадить. Будь ласка... будь ласка, не втручайтеся. Він мене випустить... трохи згодом.

З того боку дверей западає довга тиша. Мабуть, Ензо розмірковує зараз, чи варто втручатися в особисте життя клієнтки. Я не знаю, який

у нього імміграційний статус, але мені відомо, що народився він точно не в Штатах. А ще я впевнена, що в Ендрю з батьками вистачить грошви й влади, аби домогтися депортації нашого садівника, якщо їм заманеться.

— Відійдіть, — наказує Ензо. — Я виламаю двері.

— Ні. Не можна! — На очі мені навертаються сльози. — Послухайте, ви не розумієте! Якщо я не робитиму все, що він накаже, то він заподіє щось Сесілії! А мене запроторить до божевільні... він уже таке робив.

— Ні. Це все просто відмовки.

— Ні, не відмовки! — Моєю щокою вже збігає сльоза. — Ви просто не розумієте, скільки в нього грошей. Не розумієте, що він може вам заподіяти! Ви що, хочете, щоб вас депортували?

Ензо знову мовчить якийсь час.

— Це неправильно. Він вас кривдить!

— Зі мною все гаразд. Присягаюся.

Це можна вважати правдою. Ну, майже. Обличчя в мене досі пече, а очі болять, але Ензо про це знати нема потреби. Ще день, і зі мною все буде цілком і повністю гаразд. Наче нічого й не було. А відтак можна буде повертатися до свого звичайного жалюгідного життя.

— Ви хочете, щоб я пішов, — каже садівник.

Я не хочу, щоб він ішов. Понад усе мені кортить, щоб він вибив ці двері, але я знаю, як Енді все перекрутить. Лишень Бог відає, у чому він нас обох тоді звинуватить. Я ніколи навіть припустити не могла, що він здатний запроторити мене до божевільні лише за спроби розповісти правду. Я не хочу, щоб життя Ензо перетворилося на жахіття. Енді довелося зрештою випустити мене з психушки. А Ензо він може замкнути деінде до скону.

— Так, — запевняю я. — Будь ласка, йдіть.

Він довго, протяжливо видихає.

— Я піду. Але, якщо не побачу вас завтра вранці, я прийду сюди та виб'ю ці двері. І викличу поліцію.

— Домовилися.

У мене все одно лишилася тільки одна пляшечка води, тому, якщо Енді мене до ранку звідси не випустить, мені буде непереливки.

Чекаю, допоки не пролунає звук кроків, що віддаляються. Але не чую цього звуку. Він досі стовбичить там, з того боку дверей.

— Ви не заслуговуєте на те, щоб до вас так ставилися, — каже нарешті Ензо.

А тоді звук його кроків потроху віддаляється. По щоках у мене струмлять сльози.

Енді випускає мене з карцеру ввечері. Коли нарешті отримую змогу глянути на себе в дзеркало, мене вражає те, які набряклі маю повіки. Шкіра обличчя яскраво-червона, наче в мене плюснули окропом. Але вже наступного ранку вигляд маю майже нормальний. Тільки щоки рожеві, наче напередодні я багато часу провела на осонні.

Ензо працює на головному подвір'ї, коли чоловік виїжджає з гаража. На задньому сидінні його автівки сидить Сісі, пристебнута паском безпеки. Він сьогодні сам відвезе її до школи, поки я відпочиватиму. Зазвичай після того, як він випускає мене з горища, мій чоловік протягом кількох днів дуже зі мною лагідний. Закладаюся, що сьогодні ввечері він принесе мені квіти і, мабуть, якусь прикрасу. Наче це може щось спокутувати.

З вікна дивлюся, як автівка Енді минає браму, як виїжджає на дорогу. Коли вона зникає з очей, помічаю, що на мене дивиться Ензо. Зазвичай не буває такого, щоб він працював у нас протягом двох днів поспіль. Його сьогоднішній візит не має нічого спільного зі станом наших клумб.

Виходжу з будинку та прямую до Ензо. Дивлюся на його садове причандалля, і мені раптом спадає на думку, що садові ножиці дуже гострі. Якщо він прохромить ними груди Енді, це покладе всьому край. А взагалі, з його габаритами, Ензо не знадобилося б вдаватися до якихось допоміжних інструментів. Ензо міг би вколошкати мого чоловіка й голіруч.

— От, бачите? — Я видушую силувану усмішку. — Я ж бо казала вам, що зі мною все гаразд.

Утім садівник не відповідає на мою усмішку.

— Серйозно, — наполягаю я.

Очі його такі темні, що райдужку не відрізнити від зіниці.

— Розкажіть мені правду.

— Ви не захочете цього знати.

— Розкажіть мені!

Протягом останніх п'яти років усі, кому я намагалася розповісти правду про те, що чинить зі мною Енді, називали мене божевільною. Поліціянти, лікарі, найліпша подруга — усі казали, що я марю. Я заgrimіла до психушки, адже надумала розповісти про те, що він зі мною робить. Але от зараз просто переді мною стоїть людина, котра хоче дізнатися правду. Котра мені повірить.

Отже, просто там, на моріжку, того чудового сонячного дня я все розповідаю Ензо. Розповідаю йому про кімнату на горищі. Розповідаю про торттури, які вигадав для мене Енді — і то лишень про деякі з них. Розповідаю про те, як побачила тоді у ванні непритомну Сесілію. То було багато років тому, але я досі пам'ятаю її личко у воді, пам'ятаю так чітко, наче то було вчора. Я розповідаю йому все, і обличчя його хмарнішає просто на очах.

Я ще не встигаю завершити своєї сповіді, коли Ензо вибухає довгою італійською фразою.

Я не знаю цієї мови, але здатна відрізнити лайку на слух. Пальці його стискають садові ножиці так, що аж кісточки побілішали.

— Я його вб'ю, — сичить садівник. — Уже сьогодні ввечері я його вб'ю.

Я полотнішаю. Я відчула таке полегшення, коли все розповіла. Але то було помилкою. Він просто нетямиться від люті.

— Ензо...

— Він чудовисько! — вибухає садівник. — Ви хіба *не хочете*, щоб я його вбив?

Так, я мрію, щоб Енді загинув. Але не хочу потім розбиратися з наслідками. А надто з тим листом, що його має отримати поліція, якщо мій чоловік помре. Я хочу, щоб він гігнув, але ж хочу не такою мірою, щоб потім сидіти за ґратами до скону.

— Ви не можете цього зробити, — твердо хитаю головою. — Вас запроторять до в'язниці. Ми обоє туди потрапимо. Ви що, цього домагаєтеся?

Ензо ледь чутно бурмотить щось італійською.

— Гаразд. Тоді покиньте його.

— Я не можу.

— *Можете*. Я вам допоможу.

— Що ви можете зробити? — Питання не цілком риторичне. Можливо, Ензо — підпільний мільйонер. Можливо, у нього є якісь зв'язки з кримінальним світом, про які мені не відомо. — Можете купити мені квиток на літак? Новий паспорт? Нову особистість?

— Ні. Але... — Він тре підборіддя. — Я знайду спосіб. Я знаю декого. Я допоможу вам.

Мені так кортить йому повірити.

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

Крок сьомий. Як спробувати втекти

За тиждень ми зустрічаємося з Ензо, щоб скласти план.

Ми дуже обережні. Коли в мене у гостях подружки з Асоціації батьків і вчителів, я влаштовую вистави й нарікаю на садівника — мовляв, занапастив мої герані. А все це суто для того, щоб запобігти появі будь-яких пліток. Я майже впевнена, що Енді встановив маячок десь у моїй автівці, тому додому до Ензо їхати не можна. Натомість я приїжджаю до ресторану швидкого харчування, залишаю свою автівку на паркувальному майданчику й хутенько, поки ніхто не помітив, пересідаю в автомобіль садівника. Телефон із собою не беру.

Ризикувати не годиться.

Ензо живе в маленькій орендованій квартирі в підвальному приміщенні. На щастя, в нього окремий вхід. Він заводить мене до крихітної кухні, де стоїть круглий стіл і хирляві стільці. Коли опускаюся на один з них, він загрозливо рипить піді мною. Я ніяковію від того, якою мірою гарніший наш будинок за житло Ензо, але наступної миті мені спадає на думку, що сам господар, схоже, не з тих людей, які переймаються через такі дурниці.

Ензо підходить до холодильника. Витягає пляшку пива, озирається до мене.

— Хочеш?

Спочатку збираюся відмовитися, аж тоді змінюю думку.

— Так, будь ласка.

Він повертається до столу з двома пляшками. За допомогою відкривачки-брелока відкорковує їх і простягає одну мені. Я беру й відчуваю холод конденсату під пальцями.

— Дякую, — кажу я.

Він знизує плечима.

— Це не таке вже й класне пиво.

— Я не про пиво.

Ензо хрускотить пальцями. Коли м'язи на його передпліччях напружуються, важко не зважати на те, який просто-таки неймовірно сексуальний цей хлопець. Якби хтось із жіноцтва нашого кварталу дізнався, що я побувала в нього вдома, вони показалися б від ревності. Вони, авжеж, вирішили б, що просто під час розмови садівник заходився зривати з мене одяг, готуючись спокусити, — і нетямалися б від люті через те, що він вибрав саме мене, а не когось із сусідок, які, безперечно, значно вродливіші за мене. «Ензо міг би вибрати когось кращого». Але насправді вони гадки ні про що не мають. Ці припущення такі далекі від правди, що здаються майже кумедними. Майже.

— Мені здається... — заговорює Ензо. — Мені здається, що твій чоловік — погана людина.

Відпиваю довгий ковток пива з пляшки.

— Я навіть не знала, що ти розмовляєш англійською.

Ензо сміється. Він працює в нас уже два роки, але я вперше чую, як він сміється.

— Коли вдаєш, буцімто не розумієш, значно легше. Бо інакше жіночки-домогосподарки спокою не дають. Розумієш, про що я?

І я попри все й собі сміюся. Він має слухність.

— То ти родом з Італії?

— Із Сицилії.

— То... — Я гойдаю пиво в плящі. — То що привело тебе сюди?

Він похнюплюється.

— Це паскудна історія.

— А моя тоді яка?

Ензо понурює очі на власну пляшку.

— Чоловік моєї сестри Антонії... Він був схожий на твого. Був поганець. Багатий, можновладний поганець, який дуже любляв гамселити дружину. Я вмовляв її поїхати, але вона відмовлялася. А тоді якось він зіштовхнув її зі сходів, і в лікарні вона померла, так і не опритомнівши. — Садівник підсмикує рукав футболки й демонструє мені татуювання в сердечку, ім'я «Антонія». — Це єдине, що лишилося мені на спомин про неї.

— Господи... — Притискаю долоню до рота. — Мені так шкода.

Його борлак смикається.

— Для таких людей, як він, справедливості не існує. Жодного ув'язнення. Жодної покути за те, що він убив мою сестру. І я вирішив покарати його. Самотужки.

Я згадую, як потемніли його очі, коли я сказала, що Енді мене мордує. «Я його вб'ю».

— Ти його?..

— Ні. — Він знову хрускотить суглобами, і цей звук луною розходиться в крихітній квартирі. — До цього не дійшло. І я шкодую про це. Тому що, зрештою, життя моє ніц не варте. *Niente*[[26](#)]. Довелося зібрати всі наявні кошти, аби вибратися звідти. — Він відпиває пива з пляшки. — Якщо колись надумаю повернутися, мене вб'ють ще до того, як вийду з будівлі аеропорту.

Я не знаю, що на це сказати.

— Тобі важко було поїхати?

— А тобі важко буде звідси поїхати?

Якусь мить я розмірковую про це, а тоді хитаю головою.

Я хочу поїхати. Я хочу, щоб мене від Ендрю Вінчестера відділяла якнайбільша відстань. Якщо це означатиме, що доведеться податися до Сибіру — я й туди подамся.

— Тобі знадобляться паспорти, для себе й для Сесілії. — Він починає загинати пальці. — Ще водійські права. Свідоцтва про народження. Достатня сума готівкою, аби протриматися, допоки знайдеш роботу. І два квитки на літак.

Серце в мене калатає.

— Отже, мені потрібні гроші.

— У мене є трохи заощаджень, я їх тобі віддам, — каже він.

— Ензо, але я не можу...

Він лише відмахується, почувши мої заперечення.

— Утім цього все одно буде замало. Тобі знадобиться більше. Зможеш дістати?

Доведеться.

За кілька днів я відвожу Сесілію до школи, як роблю це майже щодня. Її золотаве волосся заплетене у дві бездоганні тонкі кіски, вбрана вона в одну зі своїх світлих пелехатих сукенок, через які донька так вирізняється поміж однокласників. Мене мучить, що інші дітлахи кпинитимуть з неї через таке вбрання, а ще Сесілія в ньому почувається скуто й просто не може розважатися та бешкетувати. Але, якщо вона вдягатиме щось інше, Енді покарає за це мене.

Сісі неуважно тарабанить пальцями по віконцю, коли я завертаю на вулицю, де розташована Віндзорська академія. Хоча донька ніколи не влаштовувала мені вирвані роки, відмовляючись їхати до школи, мені здається, що їй там не подобається. Мені б кортіло, щоб у Сесілії було більше друзів. Я записала її до величезної кількості гуртків, аби вона відволіклася й познайомилася з іншими дітлахами, але користі з того мало.

Однак це більше не має значення. Незабаром усе зміниться.

Вже дуже скоро.

Коли заїжджаю на шкільний паркувальний майданчик, Сісі втискається в сидіння автівки, суплячи світлі брови.

— Мене ж сьогодні забереш ти? Не тато?

Енді — єдиний відомий їй тато. Вона не знає, що він зі мною робить, але вже зрозуміла: інколи, коли вона вчинить щось, що буде йому не до вподоби, я зникаю на кілька днів. А коли я зникаю, зі школи її забирає він. Це лякає доньку. Сесілія не каже цього вголос, але вона ненавидить Енді.

— Тебе заберу я, — обіцяю донечці.

Маленьке личко світлішає. Так і кортить сказати їй: «Не бійся, сонечко. Ми незабаром звідси поїдемо. Він більше нас не скривдить!» Але я наразі не можу цього пообіцяти. Не годиться аж так ризикувати. Доведеться просто мовчки чекати того дня, коли я заберу її і ми вдвох гайнемо простісінько до аеропорту.

Коли Сесілія виходить з автівки, я розвертаюся та їду додому. Чекати ще тиждень. Тиждень до того, як візьму валізу, потім за півтори години

дістануся туди, де на мене чекає в банківському сейфі мій новий паспорт, нові водійські права та велика сума готівки. Я розплачуватимуся за квитки на літак готівкою, тому що востаннє, коли спробувала була придбати їх заздалегідь, Енді чекав на мене біля пункту виходу на посадку. Ензо допоміг мені спланувати все таким чином, щоб мінімізувати ризик того, що Енді довідається. Принаймні поки що він не в курсі.

Чи то пак я вважаю, що він не в курсі — аж допоки не заходжу до вітальні. Енді сидить біля столу. Чекає на мене.

— Енді... — видихаю я. — Еммм, привіт.

— Привіт, Ніно.

Саме тоді я бачу, що саме лежить перед ним. Паспорт. Водійські права. Стіс готівки.

Ой, ні.

— І що ж це в тебе за справи із цією... — Він опускає очі й роздивляється водійські права. — Трейсі Ітон?

Мені бракує повітря. Ноги підтинаються, доводиться вхопитися за стіну, щоб не впасти.

— Звідки це в тебе?

Енді зводиться.

— Ти що, досі не збагнула, що в тебе не може бути від мене жодних таємниць?

Я задкую.

— Енді...

— Що ж, Ніно, — каже він. — Настав час іти нагору.

Ні. Ні, я не піду. Я не можу порушити обіцянку, яку дала донечці — що зі школи її заберу я. Я не дозволю йому замкнути себе на кілька днів — тепер, коли я вважала, що незабаром на мене чекає свобода. Я не дозволю. Я більше не можу!

Перш ніж Енді ступає до мене ще крок, я вибігаю з будинку та стрибаю в автівку. Виїжджаю з під'їзної алеї так швидко, що мало не зношу браму.

Я зеленого поняття не маю, куди мені податися. Якась частина прагне помчати до Сесілії, просто зараз забрати її. А тоді їхати, їхати

аж до канадського кордону. Але втекти від Енді без паспорта й водійських прав буде дуже важко. Я впевнена, що він уже викликав поліцію та розповідає зараз копам про те, що в його схибленої дружини знову загострення.

У всій цій ситуації є лишень один плюс. Він знайшов тільки одну з двох моїх банківських скриньок. Дві окремі скриньки — то була ідея Ензо. Енді знайшов ту, де лежали паспорт і водійські права. Але є ще друга, з головним запасом готівки.

Я їду, аж поки не дістаюся до району, де живе Ензо. Паркуюся за два квартали від його квартири. Решту шляху долаю пішки. Він саме сідає у свою вантажівку, коли я гукаю його й наддаю ходи.

— Ензо!

Почувши мій голос, він визирає з автівки. Обличчя його стає стривоженим, коли він бачить, з яким виразом я на нього дивлюся.

— Що сталося?

— Він знайшов одну зі скриньок. — Я роблю паузу, відхемуючись. — Все... все пропало. Я не зможу поїхати.

У мене затрусилися губи. До нашої першої розмови з Ензо я встигла вже змиритися з тим, що тепер моє життя буде саме таким. Принаймні до того часу, поки Сесілії виповниться вісімнадцять. Але зараз я вже не впевнена, що витримаю. Я не можу так жити. Просто *не можу*.

— Ніно...

— Що мені робити? — квилю я.

Він розгортає мені обійми, і я горнуса до нього. Треба бути обачнішими. Хтось може нас побачити. Що, як Енді вирішить, наче в мене з Ензо роман?

До речі, роману в нас немає. Ані натяку на роман. Він сприймає мене як Антонію — сестру, яку не зміг врятувати. Усі його доторки до мене — цілком і повністю безневинно-братські. Якісь фіглі-міглі — це останнє, що в нас на думці. Просто зараз я взагалі здатна думати лише про те, що майбутнє, яке я собі вимріяла, зійшло на пси. І мені тепер ще десять років жити із цим чудовиськом.

— Що мені робити? — знову питаю я.

— Все просто, — каже він. — Переходьмо до плану Б.

Я скидаю залите слізьми обличчя.

— Якого ще плану Б?

— Я вб'ю цього покидька.

Здригаюся, тому що погляд його темних очей недвозначно дає зрозуміти: він це серйозно.

— Ензо...

— Я це зроблю. — Він відсторонюється від мене, щелепа напружена.

— Він заслуговує смерті. Це не може так тривати. Для тебе я зроблю те, що не зробив для Антонії.

— І ми обоє вирушимо за ґрати?

— Ти не потрапиш за ґрати.

Я легенько даю штурханця йому в плече.

— Мене анітрохи не влаштовує те, що ти сам туди потрапиш.

— То що пропонуєш?

І раптом мені на думку спадає ідея. Така божевільно проста. Навіть попри те, що я ненавиджу Енді, я дуже добре його знаю. Мій задум спрацює.

[26](#) Анічогісінько (*итал.*).

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

Крок восьмий. Як знайти собі заміну

Перша-ліпша дівка мені не підійде.

Насамперед вона має бути вродливою. Вродливішою за мене, що, зрештою, не проблема, адже протягом останніх кількох років я зумисно себе занехаяла. Вона має бути молодшою за мене — достатньо молодою, щоб народити Енді дітей, про яких він так мріє. Їй має пасувати біле. Йому подобається цей колір.

А найголовніше — вона має бути в розпачі.

І тоді мені трапляється Вільгельміна Келловей. Живе втілення всіх цих пунктів. Той убогий одяг, у якому вона з'являється на співбесіду, не спроможний приховати, яка вона молода й гарненька. Їй страшенно кортить догодити мені. А коли я нашвидкуруч перевіряю її анкетні дані та з'ясовую, що вона сиділа, до мене надходить усвідомлення, що мені неабияк пощастило. Ця дівчина аж не тямитиметься — так їй кортить отримати пристойну й високооплачувану роботу.

— Я на це не підпишуся, — каже мені Ензо, коли я виходжу на заднє подвір'я, де він саме працює, щоб дізнатися, чи є в нього знайомі приватні детективи. — Це неправильно.

Коли кілька тижнів тому я втаємничила його у свій план, садівник був не в захваті. «Ти що, хочеш пожертвувати якоюсь іншою жінкою?» Це було понад його розуміння.

— Енді контролює мене через Сісі, — пояснюю я. — А в цієї дівчини немає дітей. Немає нікого, хто їй дорогий. Йому просто не буде чим її шантажувати. Вона зможе втекти.

— Ти ж бо знаєш, що так не годиться, — бурчить Ензо.

— То ти мені допоможеш чи ні?

Він понурюється.

— Так. Ти знаєш, що допоможу.

Отже, я наймаю рекомендованого Ензо приватного детектива, скориставшись залишком заначки, яку мені вдалося сховати. І детектив

розповідає мені все, що мені потрібно знати про Вільгельміну Келловей. Каже, що її звільнили з останнього місця роботи, ще й мало не викликали копів. Розповідає, що живе вона у своїй автівці. Також він утаємничує мене у ще одну деталь, яка все змінює. І, щойно попрощавшись із детективом, я телефоную Міллі й пропоную їй роботу.

Єдина проблема — Енді.

Він не захоче, щоб у нашому будинку постійно жила чужа людина. Він знехочу дозволяв мені запрошувати найманих робітників, щоб вони за кілька годин навели лад у будинку, але оце й усе. Чоловік навіть не дозволяв нікому, за винятком своєї матері, допомагати мені із Сесілією. Але все склалося дуже сприятливо для мене. Батько Енді нещодавно вийшов на пенсію, і вони з дружиною вирішили переїхати до Флориди після того, як він послизнувся на кризі й дуже невдало впав. Я знаю, що Евелін від переїзду була не в захваті, тому вони вирішили наразі залишити собі свій старий будинок, аби приїжджати туди влітку. Втім більшість їхніх друзів уже перебралася до південної Флориди, а мій свекор мріяв провести свої пізні літа, щодня граючи в гольф із приятелями.

Із цього випливало, що нам потрібна буде помічниця.

Найпроблемнішим було те, що поселити Міллі я планувала на горищі. Енді достеменно це не сподобається. Але інакше було не можна. Він має призвичаїтися до того, що вона перебуває в тій кімнаті, якщо я хочу, щоб він почав сприймати її як мою заміну. Це допоможе прив'язати чоловіка до неї.

Я сумлінно розставляю декорації, перш ніж виводити її на сцену. Прокидаючись щоранку, я скаржуся на мігрені, через які не можу ані готувати, ані прибирати. Я старанно перетворюю будинок на свинарню. Ще кілька днів — і він стане просто безнадійним. Нам терміново потрібна допомога в господарстві. Просто-таки неймовірно потрібна.

Утім Енді, щойно дізнається, що я найняла Міллі, влаштовує розбір польотів, перехопивши мене, коли я виходжу з автівки. Пальці його впиваються в моє передпліччя, і він щосили мене струшує.

— Що це з біса ти робиш, Ніно?

— Нам потрібна допомога. — Я виклично скидаю підборіддя. — Твоя мати поїхала. Нам треба, щоб хтось наглядав за Сісі й допомагав прибирати.

— Але ти поселила її на горищі! — сичить він. — Це *твоя* кімната! Ти мала поселити її в гостьовій!

— А де житимуть твої батьки, коли приїдуть навідати нас? На горищі? Чи, може, спатимуть на канапі у вітальні?

Я бачу, як у нього на щоках ходять жовна, коли він це обмірковує. Евелін Вінчестер *ніколи* не зголоситься ночувати на канапі у вітальні.

— Хай вона поживе в нас два місяці, — кажу я. — До завершення навчального року. А тоді в мене буде більше часу на прибирання. І твоя мати повернеться з Флориди на літо.

— Забудь про це.

— Що ж, тоді звільни її, — безневинно кліпаю я. — Я ж не можу тобі опиратися.

— Звільню, от побачиш.

От лишень він не звільняє її. Тому що, коли повертається ввечері додому, в будинку вперше за довгий час прибрано. А вона подає вечерю, і та вечеря не пригоріла. На додачу наша нова служниця молода й вродлива.

Отже, Міллі лишається на горищі.

Спрацює все лишень за трьох умов.

По-перше, якщо Міллі й Енді відчують потяг одне до одного.

По-друге, якщо Міллі зненавидить мене достатньою мірою, щоб переспати з моїм чоловіком.

По-третє, якщо вони дістануть нагоду переспати.

Щодо потягу — тут усе просто. Міллі дивовижна — навіть вродливіша, ніж я замолоду. І, хоча Енді неабияк старший за неї, він усе одно досі запаморочливий красень. Інколи Міллі дивиться на мене так, наче не годна второпати, що це він узагалі в мені знайшов. Я

щосили намагаюся набрати вагу. Окрім того, оскільки Енді тепер не має змоги замикати мене на горищі, я зважуюся пропустити відвідини перукаря, тож волосся тепер світить темними відрослими коренями.

Але найголовніше — я нещадно мордую Міллі.

Мені важко так із нею поводитися. Адже в глибині душі я хороша людина. Чи то пак принаймні була хорошою людиною, поки Енді мене не скалічив. А тепер усі засоби згодяться. Міллі, можливо, на таке ставлення не заслуговує, але я вже не годна цього терпіти. Мені треба вирватися на волю.

Вона починає ненавидіти мене вже від першого ранку, проведеного в нашому будинку. На вечір того дня в мене заплановано зустріч Асоціації батьків і вчителів, тому вранці перше, що я роблю, — спускаюся на кухню. Я протягом двох тижнів сумлінно захаращувала її, а Міллі доклала зусиль і все прибрала. Вона дуже старанно працювала. Все тут просто сяє.

Почуваюся справжнім чудовиськом. Слово честі, я не брешу. Але все одно влаштовую на кухні неймовірний безлад. Витягаю всі тарілки й чашки. Кидаю на підлогу каструлі й пательні. Коли заходить Міллі, я саме патраю холодильник. Я з дитинства звикла до хатніх клопотів, тож тепер мені фізично боляче, коли доводиться жбурляти на підлогу картонну упаковку з молоком, а те молоко розливається. Але я все одно жбурляю. Усе заради мети.

Коли Міллі заходить у кухню, я озираюся й обвинувально гримаю:

— Де вони?!

— Про що... про що ви?

— Мої нотатки! — Я притискаю долоню до чола, наче от-от знепритомнію від розпачу. — Учора ввечері я залишила всі свої нотатки для зустрічі АБВ тут, на кухонній стійці. — І додаю обвинувально: — Що ви з ними зробили?

У мене справді були нотатки, підготовані для зустрічі. Але вони спокійнісінько лежать собі в мене на ноуті. Якого б це доброго дива я залишала єдиний примірник серед розгардіяшу на кухонній стійці? Просто дурість. Але я все одно правлю своєї. Міллі чудово розуміє, що

жодних нотаток я не залишала, але не здогадується, що й мені самій це відомо.

Я горлаю досить голосно, щоб привернути увагу Енді. Йому стає її шкода. Він відчуває прихильність до неї, адже я обвинувачую її в тому, чого (він знає це!) вона насправді не робила. Він відчуває прихильність до неї, бо я перетворюю її на жертву.

Таку саму жертву, якою була я сама, коли на мене багато років тому нагрімали через те, що в мене протекло молоко.

— Мені дуже шкода, Ніно, — затинаючись, каже Міллі. — Якщо я щось можу вдіяти...

Я роздивляюся розгاردіш, що тепер моїми зусиллями панує на кухні.

— Можете навести лад і прибрати весь цей огидний безлад, що ви його залишили в моїй кухні. А я тим часом намагатимуся ліквідувати шкоду, яку ви спричинили...

Цієї миті я досягаю всіх трьох своїх завдань. По-перше, вони відчувають взаємну симпатію. Вона в обтислих джинсах, така природно вродлива. По-друге, Міллі мене ненавидить. По-третє, коли я виходжу з кухні, вони мають нагоду побути вдвох.

Але цього не задосить. У мене є ще один туз у рукаві.

Енді мріє про дитину.

Зі мною шансів у нього обмаль — зважаючи на внутрішньоматкову спіраль, яка затишно влаштована там, у моєму лоні. І Енді незабаром дізнається, що я безплідна, адже той приватний детектив, що його для мене знайшов Ензо, примудрився дістати кілька чудових світлин фахівця-репродуктолога — зовсім не з його дружиною, з якою вони побралися чверть століття тому, а з геть іншою жінкою. Усе, що потрібно тепер від доброго доктора, — повідомити Енді: шансів на те, що я колись завагітнію, немає. От зробить він це — і світлини можна буде викинути.

Напередодні нашого візиту до доктора Гельмана я телефоную Евелін у Флориду. Як завжди, вона від нашого спілкування не в захваті.

— Вітаю, Ніно, — озивається сухо. «Чого тобі?» — недвозначно читаю в інтонаціях.

— Я просто хотіла, щоб ви дізналися першою, — кажу я. — У мене затримка. Думаю, я вагітна.

— Овва. — Вона витримує паузу — либонь, розривається між радістю від того, що в неї з'явиться нарешті перший рідний онук, і розпачем від того, що матір'ю цього онука випало бути мені. — Як чудово.

«Чудово». А подумки, певно, характеризує цю новину зовсім по-іншому.

— Сподіваюся, ти вживаєш мультивітаміни для вагітних, — додає вона. — А ще тобі треба під час вагітності дотримуватися суворої дієти. Для дитини не на користь уся та висококалорійна їжа, яку ти зазвичай їси. Енді не робить тобі із цього приводу зауважень, проте заради дитини ти маєш контролювати себе.

— Так, звісно, — мляво усміхаюсь я, щаслива, що Евелін ніколи не буде бабусею моєї дитини. — Також я оце подумала... Було б просто чудово, якби ви надіслали нам старі дитячі речі Енді. Він якось згадував, що хотів би, щоб малюк отримав його придане. Зможете це зробити?

— Так, я зараз зателефоную Роберто й попрошу надіслати вам посилку.

— Як чудово.

Енді прикро вражений вердиктом доктора Гельмана. Я спостерігаю за ним, поки ми сидимо на прийомі — коли лунає вирок, схожий на вибух бомби. «Боюся, Ніна не зможе виносити дитину». В очах Енді міняться сльози. Якби на його місці був хтось інший, я, либонь, навіть поспівчувала б небораці.

А увечері я підлаштовую сварку. І не просто сварку. Я нагадую йому, чому саме в нього ніколи не буде від мене дітей.

— Це моя провина! — Я змушую сльози замерехтіти в очах, пригадавши те, як він замкнув мене на горищі та ввімкнув на повну потужність опалення, а тоді тримав мене там, допоки я відчула, що

ладна себе власноруч білувати живцем. — Якби ж то в тебе була молодша жінка, то й дитинка б народилася! Це я в усьому винна!

Молодша жінка. Така, як Міллі. Не кажу цього вголос, але це достеменно спадає йому на думку. Я ж бачу, як він на неї дивиться.

— Ніно... — Він тягнеться до мене, і погляд його сповнений кохання. *Досі.* Я ненавиджу його за те, що він мене кохає. Чому він не обрав якусь іншу жінку? — Ну ж бо, не треба, не кажи такого...

— Ні, моя!

Гнів закипає в мені, наче лава у вулкані, і я, не усвідомивши навіть, що роблю, вдаряю п'ястуком у крихітне туалетне дзеркальце. Дзенькіт луною розходитьсЯ в кімнаті. За мить руку мені опікає біль, і я помічаю кров, що цибенить пальцями.

— Боже милий... — Енді полотніє. — Давай-но я принесу тобі паперові хусточки.

Він приносить мені хусточки з ванної, але я опираюся. Коли йому вдається нарешті дістатися до моїх подряпин, руки його теж цілком у крові. Відтак він іде до ванної вмитися, а я чую якийсь звук у коридорі. Сесілія почула, що ми сваримося? Мене охоплює розпач від того, що мій вибух емоцій міг її налякати.

Прочиняю двері. Але там, у коридорі, не моя донька. Це Міллі. І з виразу її обличчя я розумію, що вона чула всю нашу сварку. Аж тоді вона помічає мою закривавлену руку, і очі її перетворюються на блюдця.

Вона вважає мене божевільною. Яке знайоме відчуття.

Міллі вважає мене схибленою. Енді вважає мене застарою. Треба скористатися нагодою. Енді достеменно захоче придбати мені квитки на «Мить істини», зважаючи на те, скільки я товкмачила про цю виставу. Йому подобається робити щось, що мене тішить, — подобається то тішити мене, то мордувати. Але на виставу з ним піде Міллі — не я. Вистава... а потім ще й номер у готелі, де вони проведуть ніч. Майже ідеально. А Сесілію я виведу з гри — відвезу до табору, тому Енді не зможе використати її як зброю проти мене.

Коли маячок на телефоні Міллі сповіщає, що вона на Мангеттені, я розумію, що перемогла. Я бачу, як потому вони дивляться одне на

одного. Ну от, я домоглася свого. Він у неї закоханий. Тепер він став її проблемою.

Я вільна.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

Ніколи знову. Він ніколи більше не змусить мене піднятися на горище. Ніколи більше не казатиме сусідам, що я божевільна, тому вони мають мене пильнувати. Ніколи знову мене не замкне.

Певна річ, навіть попри те, що він мене вигнав, я почуватимуся цілковито упевненою у своїй безпеці лише після нашого розлучення. А із цим треба бути дуже обережною. Саме Енді має стати ініціатором розірвання шлюбу. Якщо він здогадається, що все це підлаштувала я, мені гайки.

Я лежу на величезному ліжку в готельному номері, обмірковуючи свій наступний крок. Завтра поїду в табір і заберу Сесілію. А тоді ми поїдемо... кудись. Не знаю ще, куди саме, але хочу розпочати все спочатку. Хвалити бога, Енді так і не в дочерив малу. Він не має на неї жодних прав. Я можу вивезти її куди мені заманеться. Навіть фальшиві документи мені не потрібні, але я все одно домагатимуся повернення свого дівочого прізвища. Щоб жодної згадки не залишилося про присутність цього чоловіка в моєму житті.

Лунає стукіт у двері. На якусь жакливу мить я вирішую, що це Енді. Уявляю, як він стоїть там, за дверима. «Ти що, справді вирішила, що так просто мене спекаєшся, Ніно?.. Та ну! Прогуляйся-но тепер на горище!»

— Хто там? — нашорошено питаю я.

— Це Ензо.

Мене накриває хвилиною полегшення. Прочиняю двері. Бачу Ензо — футболка, забрюхані землею джинси, насуплені брови.

— Що сталося? — питає він.

— Мені вдалося. Він мене вигнав.

Його погляд світлішає.

— Вигнав? Серйозно?

Я витираю вологі очі тильним боком долоні.

— Так.

— Це... це просто неможливо....

Глибоко зітхаю.

— Я маю тобі подякувати. Без тебе в мене нічого б не вийшло.

Він повільно киває.

— Я радий, що став тобі в пригоді, Ніно. Це був мій обов'язок. Я...

Якусь мить ми просто дивимось одне на одного. А тоді він подається вперед і за мить уже мене цілує.

Я цього не очікувала. Ну, тобто так, я справді вважала Ензо сексуальним. У мене ж бо є очі, врешті-решт! Але нас завжди поймала лишень думка про одне — як урятувати мене від Енді. І, відверто кажучи, після стількох років шлюбу із цим чудовиськом я вважала, що всередині в мене все вмерло. Ми з Енді кохалися, так, тому що він вимагав цього від мене, але то завжди був суто механічний процес — на кшталт миття посуду чи прання. Я нічого не відчувала. Я взагалі не вважала, що зможу відчувати потяг бодай до когось — після всього. Я перейшла в режим виживання.

Але зараз — зараз, коли я вижила всупереч усьому, — виявилось, що там, усередині, я жива. Ще й яка жива.

Саме я тягну Ензо за футболку до величезного ліжка. Але блузку мою розстібає він — і один з ґудзиків вириває з м'ясом. А подальше... подальше — то вже результат наших спільних зусиль.

Так приємно. Не просто приємно. *Дивовижно*. Дивовижно бути з чоловіком, якого я не ненавиджу до глибини душі. З чоловіком добрим і лагідним. З чоловіком, який допоміг мені врятуватися. Навіть якщо це триватиме лишень одну ніч.

А ще... Боже милий, як класно він цілується.

Коли все завершується, ми обоє мокрі від поту, щасливі й розімлілі. Ензо обіймає мене, я горнуся до нього.

— Тобі добре? — питає він.

— Дуже добре. — Притискаюся щокою до його голих грудей. — Я й гадки не мала, що ти щось до мене відчуваєш.

— Завжди відчував, — каже він. — Відколи вперше побачив. Але ж намагався бути... ну, типу *хорошим хлопцем*.

— Я гадала, що ти ставишся до мене як до сестри.

— До сестри? — Він, схоже, шокований. — Ні! Точно не як до сестри. Достеменно.

Вираз його обличчя змушує мене розсміятися. Але сміх мій швидко стишується.

— Я завтра їду з міста. Ти ж бо це знаєш, так?

Він мовчить. Довго мовчить. Розмірковує, чи варто спробувати переконати мене залишитися? Він мені не байдужий, так, але заради нього я не залишуся. Немає такої людини, заради якої я залишилася б. Він має розуміти це краще за будь-кого.

А може, він запропонує поїхати зі мною. Не знаю, що я відчуватиму із цього приводу. Він дуже мені подобається. Але мені треба певний час побути самій. Мине багато часу, перш ніж я зможу знову повірити чоловікові. Навіть якщо взагалі існує на світі такий представник сильної статі, якому я здатна повірити, і це саме Ензо. Він довів, що вартий цього.

Проте він не просить мене залишитися. Не пропонує поїхати зі мною. Він каже щось геть несподіване.

— Ми не можемо її покинути, Ніно.

— Ти про кого? — питаю я.

— Про Міллі. — Він дивиться просто мені в очі своїми темними очима. — Ми не можемо полишити її йому на поталу. Це неправильно. Я не можу цього допустити.

— Ти не можеш цього допустити? — луною відгукуюся я, відмовляючись вірити власним вухам. Відсуваюся від нього. Моя щойна ейфорія, яка охопила мене після сексу, де й дівається. — Що ти маєш на увазі?

— Я маю на увазі... — На щоках його ходять жовна. — Міллі не заслуговує на таке. Не більше, ніж ти.

— Але ж вона злочинниця!

— Ти саму себе чуєш узагалі? Вона людина.

Сідаю в ліжку, притискаючи ковдру до грудей. Ензо важко дихає, на шії набрякла вена. Мабуть, він має право почуватися роздратованим. Але ж він нічого не знає!

— Ми маємо їй розповісти, — наполягає Ензо.

— Ні, ми цього не робитимемо.

— Я сам їй розповім. — Живчик смикається в нього на щоці. — Якщо ти цього не зробиш, це зроблю я. Я її попереджу.

Очі мої наповнюються сльозами.

— Ти не посмієш...

— Ніно. — Він хитає головою. — Вибач, будь ласка. Я... я не хочу завдавати тобі болю, але це неправильно. Ми не можемо так з нею вчинити.

— Ти не розумієш, — кажу я.

— Я все чудово розумію.

— Ні, — повторюю я. — Ти нічогосінько не розумієш.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

— Ендрю? — вигукую я. — Ендрю?

Тиша у відповідь.

Знову хапаюся за холодну металеву ручку дверей і щосили намагаюся її повернути, сподіваючись, що просто вже вкотре заскочила клямка. Але намарно. Двері замкнені. Але... чому?

Єдине, що спадає мені на думку: можливо, коли Енді пішов з кімнати, щоб виспатися у власному ліжку (і не годиться в цьому його винуватити, зважаючи на те, що ця кушетка незручна навіть для однієї людини, що вже казати про двох), він на автоматі замкнув двері, як робив це ще за часів, коли в цьому приміщенні була комірка. Зважаючи на те, що він був сонний, нічого дивного, мабуть, у такій помилці немає.

А це означає, що доведеться зателефонувати йому. Я муситиму його розбудити, щоб він мене звідси випустив. Будити Ендрю мені дуже не хочеться, але, врешті-решт, це ж він тут мене замкнув! Я не сидітиму тут цілу ніч під замком, надто зважаючи на те, що мені хочеться в туалет.

Вмикаю світло. І аж тоді бачу три книги, що лежать посеред кімнати просто на підлозі. Як дивно. Схиляюся над ними, роздивляюся назви на корінцях.

«Путівник по американських в'язницях».

«Історія тортур».

І примірник телефонного довідника.

Цих книжок тут не було, коли напередодні ввечері я лягала спати. Це що, Ендрю приніс їх сюди й залишив у кімнаті — розраховуючи, що вранці я звідси переїду і він зможе знову перетворити цю кімнату на комірку для речей? Це єдине вірогідне припущення.

Ногою посуваю важкі книжки зі свого шляху й заходжуся намацувати телефон на комоді, куди я його поклала заряджатися

напередодні перед сном. Чи то принаймні мені так здавалося.

Телефона нема.

Що за чортівня?

Хапаю свої блакитні джинси, що їх залишила на підлозі, й заходжуся обшукувати кишені. Телефон здимів без сліду. Куди він подівся? Обшукую шухляди комода, шукаючи маленьку прямокутну штукенцію, яка стала для мене єдиним зв'язком із зовнішнім світом. Навіть відгортаю ковдри й простирадла з ліжка, припустивши, що він міг кудись завалитися під час наших нічних розваг. Відтак стаю на всі чотири й зазираю під ліжко.

Анічогісінько.

Мабуть, я таки залишила телефон унизу, хоча мені здавалося, що минулого вечора я тримала його в руках, коли вже була тут, у кімнаті. Але, мабуть, то я щось переплутала. Ото слушний час я вибрала, щоб залишитися без телефона — коли замкнена на цьому дурному горищі й мені так кортить у туалет.

Знову сідаю на ліжко, намагаючись не думати про свій переповнений сечовий міхур. Не знаю, як мені вдасться заснути. Коли вранці Ендрю прийде мене забирати, я йому влаштую незлецьку прочуханку за те, що він мене випадково тут замкнув.

— Міллі? Ти вже прокинулася?

Рвучко розплющуюся. Не знаю, як мені вдалося заснути, але якось таки вдалося. Але зараз надворі ще ранній ранок. Маленька кімната топиться в напівпотемку, крізь крихітне віконце сотаються поодинокі промені світла.

— Ендрю. — Сідаю в ліжку, в животі тягне майже нестерпно. Схоплююся з кушетки, дибаю до дверей. — Ти вночі мене випадково замкнув!

З того боку дверей западає довга пауза. Я сподіваюся почути вибачення й дзенькіт ключів, який свідчив би, що Ендрю намагається

знайти потрібний, щоб нарешті мене звільнити. Але нічого такого не чую. Натомість там, за дверима, повна тиша.

— Ендрю, — кажу я. — У тебе ж є ключ?

— Так, звісно, у мене є ключ, — озивається він.

І от саме тоді в мене виникає паскудне передчуття. Вночі я товмачила була собі, що це просто випадковість. Це мала бути випадковість. Аж раптом я вже не так цього певна. Зрештою, як таке можливо: випадково замкнути свою дівчину на горищі й не збагнути цього навіть за багато годин?

— Ендрю, відчини двері, будь ласка.

— Міллі. — Голос його звучить якось дивно. Незнайомо. — Пам'ятаєш, ти вчора читала мої книжки, ті, що стояли в книжковій шафі?

— Так.

— Ти взяла звідти кілька книжок, а потім просто залишила їх на журнальному столику. То були мої книжки, а ти повелася з ними не найкращим чином, еге ж?

Щось я не збагну, що він має на увазі. Так, я справді витягла кілька книжок із шафи. Три, здається. А потім, мабуть, щось відтягнуло мою увагу, тому назад я їх так і не поставила, забула. Але хіба ж це аж така велика проблема? Чому в нього такий засмучений голос?

— Я... вибач, будь ласка.

— Гм... — Інтонації в нього досі дуже дивні. — Ти кажеш «вибач», але ж це *мій* будинок. Ти не можеш просто робити тут що тобі заманеться цілком безкарно. Я вважав був, що ти в курсі — ну, ти ж *служниця* й усе таке.

Мене пересмикує від того, як зневажливо звучить оце «служниця», але зараз я ладна на все, аби він заспокоївся.

— Вибач, будь ласка. Я не хотіла чинити розгاردіаш. Я зараз усе приберу.

— Я вже прибрав. Запізно.

— Послухай, ну ж бо, ти зараз відімкнеш двері, і ми це обговоримо.

— Я відімкну двері, — озивається він. — Але спершу ти маєш дещо для мене зробити.

— Що саме?

— Бачиш ці три книжки, що їх я лишив на підлозі?

Книжки досі лежать посеред кімнати — ті самі книжки, через які я мало не перечепилася сьогодні вночі. Вони лежать там, де він їх поклав.

— Так.

— Я хочу, щоб ти лягла на підлогу кімнати й поклала їх на живіт.

— *Тобто?*

— Ти добре мене почула, — каже він. — Я хочу, щоб ти поклала ці три книжки собі на живіт. І тримала їх так три години.

Я дивлюся на двері, уявляючи собі, як він усміхається там, у коридорі.

— Ти ж бо жартуєш, еге ж?

— Жодних жартів.

Зеленого поняття не маю, нащо він це робить. Це не той Ендрю, у якого я закохалася. Він наче грається зі мною в якусь химерну гру. Не знаю, чи він розуміє, що зараз дуже мене засмучує.

— Послухай, Ендрю. Хай там що ти замислив, хай у яку гру вирішив пограти, випусти мене, будь ласка, із цієї комірки й принаймні дай піти в туалет.

— Мені що, дохідливіше пояснити? — Він цокає язиком. — Ти недбало залишила мої книжки у вітальні, я мусив замість тебе прибирати їх на належне місце. Тепер я хочу, щоб ти взяла ці книжки й відчула їхню вагу.

— Я цього не робитиму.

— Хибне рішення. Бо ти не вийдеш із цієї кімнати, допоки не виконаєш того, що я тобі наказав.

— Чудово. Тоді я попісяю в штани.

— Там, у шафі, є цебро, якщо тобі потрібно в туалет.

Коли я щойно переїхала сюди, то помітила блакитне відро, яке стояло в кутку шафи. Там я його й залишила та весь цей час про нього навіть не згадувала. Озираюся на шафу — воно так там і стоїть. Сечовий міхур скручує спазм, я схрещую ноги.

— Ендрю, я серйозно. Мені дуже треба в туалет.

— Я щойно пояснив тобі, що треба зробити.

Він наполягає на своєму. Не розумію, що тут відбувається. Це ж Ніна божевільна! А Ендрю — *притомний*, він урятував мене, коли Ніна обвинувачувала в тому, що я буцімто поцупила її вбрання.

Вони що, обоє хворі на голову? І вдвох підлаштували оце все?

— Чудово, — кажу я. Треба покінчити із цим. Сідаю на підлогу, беру одну з книжок, намагаючись видавати якомога більше шуму. — Все, я поклала на себе книжки. Випусти мене.

— Не поклала.

— Поклала.

— Не бреш.

Я роздратовано форкаю.

— Звідки тобі знати, брешу я чи ні?

— Бо я тебе бачу.

Мій хребет наче розтікається рідиною. Він мене *бачить*? Дивлюся то на одну стіну, то на іншу, видивляючись вічко камери. Скільки вже він спостерігає за мною? Він що, стежив за мною увесь час, поки я тут жила?

— Ти її не знайдеш, — каже Ендрю. — Камера добре прихована. І не переймайся, увесь цей час я за тобою не стежив. Почав лише кілька тижнів тому.

Спинаюся на ноги.

— Дідько, та що з тобою таке? Випусти мене просто *зараз*!

— Розумієш, у чому річ, — повільно каже Ендрю. — Як на мене, ти не в тому становищі, щоб висувати вимоги.

Кидаюся до дверей. Навалююся на них, гамселю п'ястуками по дереву, і шкіра на руках миттю червоніє.

— Богом клянуся, якщо ти мене звідси не випустиш... Це не смішно!

— Агов! Агов, кажу! — спокійний голос Ендрю уриває мій рейвах.

— Заспокойся-но. Я тебе випущу. Обіцяю.

Руки мої знесилено падають. П'ястуки скімлять.

— *Дуже дякую*.

— Але трохи згодом.

Щоки в мене пашіють.

— Ендрю!..

— Я пояснив тобі, що ти маєш зробити, щоб звідси вийти, — каже він. — Це цілком і повністю справедливе покарання за те, що ти накоїла.

Підтискаю губи, надто розлючена, щоб йому відповідати.

— Мабуть, я дам тобі трохи часу поміркувати про це, Міллі. Повернуся згодом.

Присягаюся богом, я досі певна, що він жартує. Аж тоді звук його кроків віддаляється коридором.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ. МІЛЛІ

Минула вже година, відколи Ендрю пішов.

Я таки скористалася тим відром. І ні, я не хочу про це говорити. Але я терпіла до останнього, мало не усялася. Досвід вийшов, м'яко кажучи, цікавий.

Коли цю проблему я розв'язала, у животі забурчало. Я зазирнула в крихітний холодильник, де зазвичай у мене стояли якісь перекуси — йогурт і таке інше. Але чомусь останні кілька днів у мене він порожнював. Єдине, що залишилося, — ті три крихітні пляшки води. Я вихлебтала дві з них — і негайно про це пожалкувала. Що, як Ендрю змусить мене просидіти тут ще кілька годин? *Чи днів?* Мені ж іще може знадобитися вода.

Вдягаю джинси й свіжу футболку, відтак передивляюся книжки, які лежать на підлозі. Ендрю сказав, що хоче, аби я поклала їх собі на живіт і тримала три години, і тоді він мене випустить з кімнати. Я не зовсім розумію, яка мета цієї божевільної гри, але, мабуть, варто просто це зробити. А тоді він мене випустить, і я зможу забратися звідси світ поза очі раз і назавше.

Лягаю на голу, без килима, підлогу. Нині початок літа, на горищі нестерпно задушливо, але підлога поки що прохолодна. Кладу голову на мостини, беру книжку про в'язниці. Вона грубенька — певно, важить кілька фунтів. Опускаю її собі на живіт.

Вона тисне, але не сказати б, що спричиняє аж такий нестерпний дискомфорт. Якби я зробила це до того, як сходила в туалет, зараз я точно напудила б у штанці. Але тепер — тепер нічого катастрофічного. Беру другу книжку.

Ця друга — про тортури. Либонь, він спеціально вибирав книжку саме з такою назвою. А може, й ні. Хтозна?

Опускаю собі на живіт і другу книжку. Тепер тиск стає дошкульнішим. Книжки важкі. Лопатки й куприк притиснуті до жорсткої, не застеленої килимом підлоги. Неприємно, але витримати можна.

Але ж він хотів, щоб я поклала всі три книжки.

Беру останню — телефонний довідник. Він не тільки важкий, але й грубезний. Його важко навіть підняти, зважаючи на ці дві книжки, що вже лежать у мене на животі. Далеко не з першої спроби мені вдається таки покласти книжку собі на живіт. І вага цього стосу мало не вибиває з мене дух. Дві — то ще так-сяк, а три — просто жах. Мені страшенно, жахливо незручно. Важко дихати. Корінець нижньої книжки крає мені ребра.

Ні, я не можу. *Не можу.*

Зіштовхую із себе книжковий стіс. Плечі мої здіймаються, коли жадібно хапаю повітря. А Ендрю не може всерйоз вимагати, щоб я тримала в себе на животі всі три книжки, ще й кілька годин поспіль. Адже не може?

Спинаюся на ноги й колую кімнатою. Не знаю, що за гру веде Ендрю, але не збираюся брати в ній участь. Він має мене звідси випустити. Інакше я сама знайду спосіб опинитися на волі. Має існувати якийсь спосіб вирватися звідси. Це ж бо не *в'язниця*.

Можливо, у мене вийде відкрутити верей. Чи гвинти на дверній ручці. В Ендрю є скринька з інструментами внизу, в гаражі, і я що завгодно віддала б, аби зараз вона опинилася в мене. Але ж і в мене самої, либонь, можна знайти щось корисне в шухлядах комода. Може, щось із тих речей можна буде використати як саморобну викрутку.

— Міллі?

Це знову голос Енді. Полишаю пошук інструментів і кваплюся до дверей.

— Я поклала на себе книжки. Будь ласка, випусти мене.

— Я казав, що ти маєш тримати їх три години. А ти протримала лишень хвилину.

Ні, досить з мене цього лайна.

— Випусти. Мене. Звідси. Негайно!

— Або що? — Він сміється. — Я ж бо вже пояснив тобі, що ти маєш зробити!

— Я цього не робитиму.

— Чудово. То залишайся під замком.

Хитаю головою.

— Ти що, дозволиш мені тут померти?

— Ти не помреш. Коли завершиться запас води, ти усвідомиш нарешті, що мусиш зробити, щоб звідси вийти.

Цього разу кроків його я навіть майже не чую — їх заглушують мої власні крики.

Я тримаю три книжки в себе на животі вже протягом двох годин і п'ятдесяти хвилин.

Ендрю мав слухність. Коли спорожніла третя пляшка води, моє прагнення вирватися із цієї кімнати стало ще нестерпнішим. Коли перед очима в мене замайоріли видива водоспаду, я зрозуміла, що доведеться виконати його вимогу. Авжеж, жодної гарантії, що тоді він мене випустить, у мене не було, але я сподівалася, що він виконає обіцянку.

Книжки справді дуже важкі, не брехатиму. Інколи мені здається, що я більше й секунди не витримаю, що їхня вага в прямому сенсі цього слова от-от розтратить мені клубову кістку. Аж тоді вдихаю — ну, тобто якщо це можна так назвати, — і тримаюся. Ще трішечки.

А коли я звідси вийду...

Минає три години, і я зіштовхую стіс книжок із живота. Полегшення неймовірне. Але, коли я намагаюся сісти, живіт штрикає таким боєм, аж на очі нагортаються сльози. Точно залишаться синці. Менше з тим, я примушую себе звестися та знову гамселю у двері.

— Агов! Я все зробила! — горлаю я. — Усе! Випускай мене!

Але, певна річ, Ендрю на мій заклик не з'являється. Можливо, він справді здатний спостерігати за мною, але я навіть не уявляю, де він. Удома? На роботі? Він може бути де завгодно. Йому добре відомо, де зараз я, а от я позбавлена можливості знати, де носить його.

Покидьок.

Приблизно за годину я чую кроки під дверима. Мені хочеться розридатися від полегшення. Я ніколи раніше не скаржилася на

клаустрофобію, утім пережитий досвід мене змінив. Не впевнена, що після такого навіть до ліфта зважуся увійти.

— Міллі?

— Я все зробила, мерзото ти така, — кажу з огидою. — Випускай мене.

— Гм... — Від цього байдужого тону мені кортить вчепитися йому в горлянку й щосили стиснути руки. — Боюся, я не можу тебе випустити.

— Але ти ж обіцяв! Ти сказав, якщо я протримаю книги на животі протягом трьох годин, ти мене випустиш!

— Так. Але є одна проблема. Ти зняла їх на хвилину раніше. Боюся, доведеться виконати це завдання наново.

Виричаю очі. Якусь мить мені здається, що я зараз перетворюся на Неймовірного Галка та зірву ці бісові двері з верей.

— Та ти жартуєш!

— Мені дуже шкода. Але такі правила.

— Але... — Я затинаюся. — У мене не залишилося ані краплини води!

— Дуже прикро, — зітхає він. — Наступного разу ти обачніше ставитимешся до запасів води.

— Наступного разу? — Я копаю двері. — Ти здурів? Ніякого наступного разу не буде!

— Власне, я впевнений, що буде, — задумливо каже він. — Ти ж на умовно-достроковому звільненні, чи не так? Якщо поцупиш у нас щось — а я впевнений, що Ніна охоче це засвідчить, — як гадаєш, де ти опинишся? Одне порушення — і загримиш назад до в'язниці. Тобі просто доведеться проводити в цій кімнаті добу чи дві час від часу, коли погано поводитимешся. Як на мене, це значно кращий варіант, хіба ні?

Гаразд, на Неймовірного Галка я маю перетворитися *просто зараз*.

— Отже, — каже він, — на твоєму місці я взявся б до виконання завдання. Бо незабаром ти потерпатимеш від спраги.

Цього разу я вичікую три години й десять хвилин. Мені не хочеться давати Ендрю бодай найменшу підставу вимагати повторити все втретє. Це мене достеменно вб'є.

Живіт у мене болить так, наче мене протягом кількох останніх годин гамселили. Так сильно скімлить, навіть сісти не можу. Доводиться перекотитися на бік і вже із цієї позиції, відштовхнувшись руками, сісти. А ще в мене страшенно болить голова через зневоднення. Доводиться поповзом дістатися кушетки та залізти на неї. Сиджу й чекаю, поки повернеться Ендрю.

Ще за пів години чую голос за дверима.

— Міллі?

— Я все зробила, — кажу, хоча власний голос не голосніший від пошепту.

У мене навіть сили звестися нема.

— Я бачив. — Голос його звучить поблажливо. — Чудова робота.

А тоді я чую найпрекрасніший у світі звук. Це звук дверей, які відмикають. І відчуття, що поймають мене, навіть приємніші, ніж коли я вийшла з в'язниці.

Ендрю ступає до кімнати, стискаючи склянку з водою. Віддає її, і на мить мені спадає на думку, що він міг підсипати туди якусь гідоту. Але байдуже. Я вихиляю склянку одним махом. До самісінького денця.

Він сідає на кушетку обіч мене. Кладає руку мені на талію, і я здригаюся.

— Ну, як ти?

— Живіт болить.

Ендрю схиляє голову.

— Мені дуже прикро.

— Серйозно?

— Ти маєш засвоїти науку, коли припускаєшся якогось переступу, — це єдиний можливий спосіб виховання... — Губи його здригаються. — Якби ти все зробила як слід тоді, першого разу, не довелося б переробляти.

Я скидаю очі й роздивляюся його вродливе обличчя. Як я лише могла закохатися в цього чоловіка? Він здається нормальним, лагідним, просто дивовижним. Я й не здогадувалася, яке він насправді чудовисько. Його справжня мета не взяти мене за дружину, а перетворити на свою полонянку.

— Як ти знаєш, скільки точно часу минуло? — питаю я. — Це ж неможливо!

— Ще й як можливо.

Він витягає телефон з кишені й запускає якийсь застосунок. На екрані я бачу чітке кольорове зображення кімнати. Бачу нас двох, сидимо поруч на кушетці. Чіткість зображення вражає. Зауважую, яка я бліда й похнюплена, зі скуйовдженим волоссям.

— Чудова якість зображення, еге ж? Наче в кіно.

Який покидьок. Він спостерігав за тим, як я цілий день тут мучилася... І збирається повторити це знову. Хіба що наступного разу тортури триватимуть довше. І лише бог відає, що ще йому спаде на думку заподіяти мені. Я вже колись сиділа під замком, більше цього не станеться. Без варіантів.

Отже, я занурюю руку в кишеню джинсів.

І витягаю перцевий балончик, який знайшла в блакитному відрі.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ. НІНА

Коли я найняла того приватного детектива, щоб він з'ясував усе про минуле Вільгельміни Келловей, мені вдалося дізнатися дещо дуже цікаве.

Я вважала була, що Міллі потрапила за ґрати через наркоти чи, можливо, за якусь крадіжку. Але ні. Міллі Келловей опинилася у в'язниці геть з іншого приводу. Вона сиділа за вбивство.

Коли її заарештували, дівчині було лише шістнадцять років. У в'язниці вона опинилася в сімнадцять, тож детективові довелося докласти чимало зусиль, щоб отримати інформацію. Міллі вчилася в інтернаті. Але ні, не у звичайному інтернаті. В інтернаті для дітей з поведінковими проблемами.

Якось уночі Міллі й одна з її подружок нишком вирушили на вечірку до хлопчачого гуртожитку. Згодом Міллі почула, як за дверима однієї з тамтешніх кімнат кричить і гукає її подруга. Вона увійшла до темної кімнати й побачила, що один з їхніх однокласників — футболіст завважки двісті фунтів — намагається зґвалтувати дівчину.

Отже, Міллі схопила прес-пап'є зі столу та вгатила хлопця по довбешці. Ще й кілька разів поспіль. Ґвалтівник помер дорогою до шпиталю.

Мій приватний детектив дістав світлини. Адвокат Міллі тоді наполягав, що вона захищала подругу, яка стала жертвою нападу. Але, якщо глянути на ті світлини, повірити в те, що вона не збиралася його вбивати, вельми проблематично. Череп того небораки просто-таки розтрощений.

Урешті-решт Міллі визнала себе винною у вбивстві, хоча обвинувачення було перекваліфіковано на менш тяжке, зважаючи на її вік та обставини події. Родина вбитого пішла на угоду зі слідством — так, вони прагнули відомсти за його смерть, але дуже не хотіли, щоб в інтернеті його затаврували ґвалтівником.

Міллі погодилася визнати себе винною, бо були ще інші нюанси. Історії, які неодмінно спливи б, якби справа дійшла до суду.

З початкової школи Міллі вигнали після того, як вона побилася з однокласником, який її обзивав: вона зіштовхнула хлопчика з турніка, і він зламав руку.

У середній школі порізала шини автівки вчителя математики, коли той поставив їй погану оцінку. Невдовзі її запроторили до інтернату.

Ба більше, навіть потім, після того як вона відбула покарання, прикрі інциденти тривали. Міллі не просто так звільнили з роботи, коли вона працювала офіціанткою. Їй вказали на двері після того, як вона розбила ніс одному зі співробітників.

Але ж Міллі здається такою милою. Саме це, зовнішню оболонку, бачить у ній Ендрю. Він не порпатиметься в її минулому, як це зробила я. Він не здогадується навіть, на що вона здатна.

То от вам щира правда.

Спочатку я справді планувала найняти хатню помічницю, сподіваючись, що вона стане моєю заміною — що Ендрю закохається в неї та нарешті мене відпустить. Але Міллі я вибрала не тому. Не тому я дала їй дублікат ключа від кімнати. Не тому я залишила перцевий балончик у блакитному відрі в шафі.

Я найняла її, щоб вона його вбила.

Вона ще просто цього не знає.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ. МІЛЛІ

Ендрю скрикує, коли струмінь з перцевого балончика влучає йому в очі.

Форсунка лишень за три дюйми від його обличчя, тому в очі він отримує добряче. А тоді я ще натискаю на кнопку вдруге, для певності. Авжеж, перед тим відвернувшись і замружившись. Останнє, що мені зараз треба, — щоб речовина потрапила мені в очі, хоча якась дрібка аерозолі все одно достеменно мені дістанеться.

Розплющившись, я бачу, як Ендрю вчепився у власне побуряковіле обличчя. Телефон випав із його рук на підлогу — я піднімаю його дуже обережно, намагаючись нічого іншого не торкатися. Наступні двадцять секунд — час, коли я не маю права на похибку. Я витратила шість годин, щоб скласти план, — всі ті шість годин, що їх пролежала зі стосом книжок на пузі.

Ноги в мене підтинаються, коли зводжуся нарешті, але все одно так-сяк тримають. Ендрю досі корчиться на кушетці, і я, перш ніж він устигає протерти очі, хутко вислизаю з кімнати й зачиняю за собою двері. Тоді беру ключ, який залишила мені Ніна, і вставляю його в замкову шпарину. Повертаю ключ і кладу його в кишеню.

Задкую на крок.

— Міллі! — гукає Ендрю з-за дверей. — Міллі, якого дідька?

Дивлюся на екран його мобільного. Хоч як трусяться в мене пальці, але мені все одно вдається зайти в налаштування. Я встигаю вимкнути функцію блокування екрана, перш ніж той буде заблоковано автоматично. Тепер мені вже не знадобиться вводити пароль.

— Міллі!

Задкую ще на крок, наче він може дотягнутися до мене крізь двері й схопити. Але ні, це дурня. Тут, з того боку дверей, я в цілковитій безпеці.

— Міллі! — Голос його зривається низьким гарчанням. — Випусти мене звідси негайно!

Серце шалено калатає в грудях. Так само я почувалася, коли багато років тому увійшла до тієї кімнати й побачила, як Келсі опирається тому бісовому футболісту й верещить.

— *Відпусти мене!*

Але той Дункан лише підпиткувато реготав.

Я тоді завмерла на якусь мить, наче мене правець побив, і тільки відчувала, як гнів вирував у грудях. Дункан був значно масивнішим за нас обох — я не змогла б відштовхнути його від Келсі. В кімнаті було темно, я навіпамацьки знайшла на столі те прес-пап'є, і...

Ніколи не забуду того дня. Того, з якою насолодою я гатила прес-пап'є по довбешці виродка, аж допоки нарешті він не знерухомів. Задоволення, що його я тоді відчула, майже варте було всіх тих років, проведених у в'язниці. Урешті-решт, хтозна, скількох іще дівчат я від нього врятувала?

— Я тебе випущу, — кажу я. — Але трохи згодом.

— Та ти жартуєш! — У його голосі така нестримна лють, що вона здається просто-таки матеріальною. — Це *мій* будинок! Ти не можеш тримати мене тут бранцем! Ти злочинниця! Мені достатньо викликати поліцію — і ти знову опинишся за ґратами!

— Маєш слухність, — погоджуюсь я. — Але як ти викличеш поліцію, коли твій телефон у мене?

Я опускаю очі на екран його смартфона. Картинка дуже чітка і яскрава — я бачу, як Ендрю стовбичить посеред кімнати. Бачу, яке почервоніле його обличчя після знайомства зі вмістом перцевого балончика, бачу сльози в нього на щоках. Він обмацує кишені, потім роззирається. Очі його набрякли й запалені.

— Міллі, — каже він дуже повільно, щосили намагаючись контролювати голос. — Мені потрібен мій телефон.

Хрипко сміюся.

— Еге ж бо, ще й як потрібен.

— Міллі, негайно поверни мені телефон!

— Гмм... Як на мене, ти не в тому становищі зараз, щоб висувати якісь вимоги.

— *Міллі!*

— Хвилинку. — Я кладу його телефон у кишеню. — Хочу перекусити. Вже *незабаром* повернуся.

— Міллі!

Я чую, як він вигукує моє ім'я — вигукує, поки я йду коридором і спускаюся сходами. Я не звертаю на це уваги. Він нічого не зможе мені заподіяти, поки замкнений у тій кімнаті. А мені треба наразі обміркувати свій наступний крок.

Перше, що я роблю, — те, про що мріяла тоді, в кімнаті. Йду до кухні, випиваю дві повні склянки води. Потім готую собі сандвіч із шинкою. Не з якимось там *ши*. Із шинкою. З величезною кількістю майонезу на білому хлібі. Попоївши, почуваюся трохи краще. До мене повертається здатність чітко міркувати.

Беру телефон Ендрю, вмикаю застосунок. Енді колує кімнатою на горищі. Геть-чисто тварина в клітці. Якщо я його випущу, не уявляю навіть, що він зі мною зробить. Від самої думки про це на потилиці в мене проступає липкий крижаний піт. Поки спостерігаю за ним, на телефон надходить повідомлення. Відправник — «Мама».

Ти збираєшся надіслати Ніні папери на розлучення?

Я прокручую їхнє попереднє листування. Ендрю, виявляється, уже повідомив матері про те, що розійшовся з Ніною. Треба відповісти їй, бо, якщо він цього не зробить, вона може припертися сюди. І тоді на мене чекає неабияка халепа. Ніхто не має навіть запідозрити, що з Ендрю щось сталося.

Так, я зараз спілкуюся з адвокатом.

Відповідь від матері Ендрю надходить майже миттєво.

Добре. Все одно вона ніколи мені не подобалося. Я докладала максимум зусиль до виховання Сесілії, але Ніна надзвичайно легковажно ставилася до дисципліни. От і маєте, мала виросла халамидницею.

Я відчуваю раптовий проштрик симпатії до Ніни й Сесілії. Авжеж, це вже саме собою паскудно, що матері Ендрю ніколи не подобалася невістка. Але отак-от характеризувати власну онучку... А ще мені цікаво, що саме мати Енді мала на увазі, коли писала про «дисципліну»? Бува, не те саме, що він сам величав «покаранням»? Якщо так, добре, що Ніні не довелося крізь це проходити.

Пальці в мене трясуться, коли я набираю відповідь.

Схоже, ти мала слушність щодо Ніни.

А тепер треба вирішити, що робити із цим покидьком.

Я кладу телефон назад у кишеню й підіймаюся сходами на другий поверх, а звідти на горище. Коли дістаюся горища, звук кроків у замкненій кімнаті стишується. Він, либонь, почув моє наближення.

— Міллі...

— Я тут, — озиваюся спокійно.

Він кашляє, прочищаючи горло.

— Ти змусила мене все переосмислити... тобто стосовно цієї кімнати. Мені дуже шкода, що я таке утнув.

— Серйозно?

— Так. Я розумію тепер, що вчинив неправильно.

— Еге ж. То що, ти хочеш перепросити?

Він кашляє.

— Так.

— То скажи це.

Якусь мить він мовчить.

— Що сказати?

— Скажи, що ти перепрошуєш за весь той жах, що мені заподіяв. Що тобі шкода.

Спостерігаю за виразом його обличчя на екрані. Йому не хочеться перепрошувати, бо він не вважає себе винним. Шкода йому лише одного — того, що він підставився й дав мені нагоду взяти над собою гору.

— Мені дуже шкода, — каже нарешті Ендрю. — Я був неправий. Те, що я заподіяв тобі, неприпустимо, такого більше ніколи не повториться. — Він витримав паузу. — То ти мене випустиш?

— Так, випущу.

— Дякую.

— Але трохи згодом.

Він уривисто втягує повітря.

— Міллі...

— Я тебе випущу. — Голос мій спокійний, але серце в грудях заходиться. — Але, перш ніж я це зроблю, ти маєш бути покараний за те, що ти зі мною скоїв.

— Не варто грати в цю гру, — гарчить він. — У тебе кишка для цього затонка.

Навряд чи він був би цього певен, якби знав, що я до смерті забила хлопа прес-пап'є. Він про це не здогадується. Але, закладаюся, Ніні про це відомо.

— Я хочу, щоб ти ліг на підлогу й поклав собі на живіт ці три книжки.

— Та ну! Не кажи дурниць.

— Я не випущу тебе із цієї кімнати, допоки ти цього не зробиш.

Енді скидає очі й дивиться просто у вічко камери. Я завжди вважала була, що в нього дуже гарні очі, але зараз він витріщається на мене з ненавистю. Не *на мене*, виправляю я себе. Він дивиться в камеру.

— Гаразд. Розважу тебе трохи.

Він лягає на підлогу. Одну за одною кладе книжки собі на живіт точнісінько так, як я робила це за кілька годин до того. Але він більший і сильніший за мене, тому, схоже, книжки всього лише завдають йому незначного дискомфорту, навіть коли всі три вже складені стосом.

— Задоволена? — гукає він.

— Нижче, — наказую я.

— Що?

— *Посунь книжки нижче.*

— Я не розумію, що ти...

Притискаюся чолом до дверей і кажу:

— Ти чудово все розумієш.

Навіть крізь двері я чую, що він гучно втягує повітря.

— Міллі, але я не можу...

— Якщо ти хочеш вийти із цієї кімнати, ти це зробиш.

Я опускаю очі на екран смартфона, спостерігаючи за ним. Він посуває книжки так, що вони опиняються чітко на його причандалах. Раніше здавалося, що особливого дискомфорту Енді не відчуває, але зараз усе змінюється. Обличчя його страдницьки кривиться.

— Боже милий... — видихає він.

— Чудово, — кажу я. — Маєш пролежати так три години.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ. МІЛЛІ

Сиджу на канапі, дивлюся телевизор, чекаю, поки мине три години — і розмірковую про Ніну.

Увесь час я вважала була, що саме вона в цьому будинку божевільна. Тепер я не знаю, що й думати. Той перцевий балончик у кімнаті, найімовірніше, залишила мені саме вона. Вона підозрювала, що він зі мною втне. А із цього випливає, що він щось на кшталт цього чинив і з нею. І то багато разів.

Чи справді Ніна ревнувала його до мене? Чи все це було просто виставою? Я досі не можу сказати цього напевно. Якась частина мене прагне зателефонувати їй і з'ясувати, але, мабуть, це не така вже й хороша ідея. Урешті-решт, Келсі ніколи більше не розмовляла зі мною, відколи я вбила Дункана. Не збагну чому, адже я вбила його *заради неї*. Він намагався її згвалтувати. Але, коли я наступного разу зустрілася зі своєю колишньою найліпшою подругою, вона лишень глипнула на мене з огидою.

Ніхто не розумів. Коли я вскочила в халепу, почикриживши шини на автівці містера Кавано, я намагалася пояснити матері, що він погрожував завалити мене на іспиті з математики, якщо не дозволю йому себе помацати. Вона мені не повірила. Ніхто тоді мені не повірив. Мати відрядила мене до інтернату, тому що я постійно встрявала в якісь історії. Але це не спрацювало. І після того випадку в інтернаті батьки просто вмили руки.

А тоді я нарешті вийшла з в'язниці, дістала пристойну роботу — і стався той випадок з барменом Кайлом, який за кожної нагоди хапав мене за дупу. Я просто якось розвернулася й розквасила йому носа. Він не висував звинувачень лише через те, що йому було соромно — бо ж над ним узяло гору якесь дівчисько. Але мені тоді сказали не повертатися на роботу. І невдовзі мені вже довелося оселитися у власній автівці.

Єдина людина, якій я можу довіряти, — це я сама.

Позіхаю та вимикаю телевизор. Минуло трохи більше ніж три години, але Ендрю так і не звівся з підлоги. Він виконує мою вимогу, навіть попри те що, либонь, загинається від болю. Я неквапом підіймаюся сходами на горище. Почувши мої кроки, він скидає книжки з власних причандалів, а тоді якусь мить лежить, скрутившись ковтюшком.

— Ендрю? — гукаю я.

— Що?

— Як почувашся?

— А як, на твою думку, я мушу почуватися? — сичить він. — Випусти мене звідси, сучко ти така!

Він уже не здається таким спокійним і впевненим, як під час нашої попередньої розмови. От і добре. Прихиляюся до дверей, спостерігаючи за його обличчям на екрані.

— Я дуже не люблю, коли люди лаються. Власне, якщо ти хочеш, щоб я тобі допомогла, міг би поводитися чемніше.

— Випусти. Мене. Звідси! — Він сідає на підлозі, стиснувши скроні долонями. — Богом присягаюся, Міллі, якщо ти мене просто зараз звідси не випустиш, я тебе вб'ю!

Він каже це якимось зовсім буденно. «Я тебе вб'ю». Дивлюся на екран свого смартфона, міркуючи про те, скільком ще жінкам довелося побувати в цій кімнаті. Хтозна, може, хтось із них у цьому карцері й помер.

Це здається цілком реальним.

— Розслабся, — кажу я. — Я тебе звідси випущу.

— Чудово.

— Але трохи згодом.

— Міллі... — гарчить він. — Я ж виконав усе, як ти казала! Три години!

— Три години? — Зводжу брови, хай навіть він не може зараз мене бачити. — Вибач, але ти хибно розчув. Я сказала не три години, а *п'ять* годин. Тому, боюся, тобі доведеться переробити це завдання.

— П'ять... — Оце-бо диво: кольоровий дисплей дає мені змогу побачити, як полотніє його обличчя, коли він це чує. — Але я не можу!

Я не витримаю ще п'ять годин! Ну ж бо! Ти маєш мене звідси випустити! Гру завершено!

— Про жодні *перемовини* не йдеться, Ендрю... — кажу терпляче. — Якщо ти хочеш вийти із цієї кімнати, маєш протримати ці книжки на своїх причандалах ще п'ять годин. Вирішувати тобі.

— Міллі... *Міллі!* — Дихання його стає уривчастим. — Послухай, ну, завжди ж можна домовитися! Чого ти хочеш? Я дам тобі грошей. Я дам тобі мільйон доларів просто зараз, якщо випустиш мене із цієї кімнати. Як тобі така пропозиція?

— Ні.

— Два мільйони.

Це ж треба, як заввиграшки він пропонує гроші, які насправді не збирається мені давати.

— Боюся, що ні. Я зараз іду спати, але, можливо, уранці ще поговоримо.

— Міллі, ну ж бо, поведься ти розумно! — Голос його зривається. — Принаймні дай мені води! Можна мені води?

— Боюся, що ні, — кажу я. — Можливо, наступного разу тобі варто залишати дівчині, яку замикаєш у кімнаті, більше води, щоб і самому дещиця дісталася.

Із цими словами я йду геть коридором, а за спиною в мене лунає його волення. Спустившись у спальню, я беру смартфон і вводжу в пошуковик запит: «Скільки людина може прожити без води?»

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ. НІНА

Вітаючись у таборі із Сесілією, я розумію, що донька зараз щасливіша, ніж мені взагалі траплялося бачити її останнім часом. Вона в товаристві нових подружок, кругле личко сяє. Плечі й щоки встигли згоріти на сонці, на лікті подряпина, заклеєна пластирем, який уже встиг наполовину відліпитися. Замість тих жахливих пелехатих сукенок, носити які вимагає від неї Енді, вона зараз у зручних шортах і футболці. Я залюбки дозволю доньці відтепер ніколи не носити суконь.

— Мамо, привіт!

Вона підбігає до мене, хвостик підстрибує в такт крокам. Сюзанна казала, коли її молодша почала звертатися до неї «мамо», а не «мамусю», — це для неї було наче кинджал у серце. Проте я щаслива, що Сісі дорослішає, бо це означає, що незабаром вона буде достатньо дорослою для того, щоб у нього над нею не було жодної влади. Щоб над нами в нього не було жодної влади.

— Щось ти рано.

— Та якось...

Маківка її сягає тепер мого плеча. Це вона хіба так вигналася у зріст за час перебування в таборі? Донька обіймає мене тонкими руками, прихиляється головою до плеча.

— Куди ми тепер?

Усміхаюся. Коли Сісі збирала речі напередодні від'їзду, я сказала їй спакувати до валіз запасний одяг, бо я, мовляв, не впевнена, що ми одразу поїдемо додому. Що, можливо, після табору ми ще кудись гайнемо. І тепер у багажнику моєї автівки лежать її валізи.

Я не була впевнена, що все вийде. Сумнівалася, що все відбуватиметься точно за моїм планом. Щоразу, коли думаю про це, на очі мені нагортаються сльози. Ми вільні.

— А куди ти хочеш поїхати? — питаю я.

Вона схиляє голову до плеча.

— У Діснейленд!

Так, справді, ми могли б поїхати до Каліфорнії. Три тисячі миль, що відділяють мене від Ендрю Вінчестера, — я тільки «за». Бо що, як він забере собі в довбешку, що ми знову мусимо бути разом?

Чи то Міллі не зробить того, чого я від неї сподіваюся.

— А їдьмо! — кажу я.

Обличчя Сісі сяє, вона аж підстрибує від захвату. Моя донька ще не розучилася щиро, по-дитячому радіти. У неї ще є ця здатність — жити однією миттю. Йому не вдалося повністю вкрасти в моєї доньки це вміння. Поки що не вдалося.

Аж тоді вона завмирає, личко стає серйозним.

— А тато?

— Він з нами не поїде.

Полегшення на її обличчі — відображення мого власного. Він ніколи навіть пальцем її не зачіпав, як мені відомо. А я дуже це пильнувала. Якби я побачила на шкірі своєї дитини бодай крихітний підозрілий синець, я дозволила б Ензо вбити мого чоловіка. Але цього не сталося. Утім Сісі знає, що її хибні вчинки спричиняються до того, що карають за них мене. Вона в мене розумниця.

Певна річ, той факт, що за присутності батька вона завжди мала просто-таки ідеально поводитися, означав, що надолужувати доводилося за його відсутності. Вона не довіряє жодним дорослим, окрім мене, і часом з нею буває важко. Дехто називає її зіпсутим стервом. Але це не її провина. У моєї донечки золоте серце.

Сісі біжить до будиночка, щоб забрати решту речей. Я йду за нею, аж тоді чую, як дзеленчить телефон у сумці. Порпаюся в ній і нарешті знаходжу смартфон. Телефонує Ензо.

Я вагаюся, чи варто відповідати. Так, Ензо допоміг мені врятуватися, до того ж, ніде правди діти, та ніч була просто-таки незабутня. Але я готова залишити цю частину мого життя позаду. Я не знаю, нащо він телефонує, і не впевнена, що хочу це дізнатися.

Однак усе ж таки я йому зобов'язана, тому принаймні відповісти на дзвінок варто.

— Слухаю? — Я стишую голос на кілька тонів. — Що сталося?

Голос Ензо в слухавці — серйозний і тихий.

— Нам треба поговорити, Ніно.

От скільки живу на цьому світі — жодного разу ці чотири слова не призвели ні до чого хорошого.

— Що таке? — питаю я.

— Тобі треба повернутися. Треба допомогти Міллі.

Форкаю.

— Поза обговоренням.

— Поза обговоренням?.. — Мені вже траплялося чути, як звучить голос Ензо, коли той розлючений, але ніколи дотепер ця злість не була спрямована на мене. Таке вперше. — Ніно, вона в біді. І потрапила вона в цю біду через тебе.

— Так, тому що спала з моїм чоловіком. І що, я тепер маю їй *поспівчувати*?

— Ти сама її в це втягнула!

— Ніхто не примушував її ковати наживку. Ніхто не викручував їй руки. Хай там як, усе з нею буде добре. Енді місяцями мене не займав. Почав лише після того, як ми одружилися. — Знову форкаю. — Я напишу їй листа після того, як нас із Енді розлучать. Буде таке собі попередження. Вона його отримає ще до того, як одружиться з ним.

Ензо якусь мить мовчить.

— Міллі вже три дні не виходить з будинку.

Кидаю погляд на будиночок Сесілії. Вона досі там, усередині, складає речі та, мабуть, теревенить зі своїми новими подружками. Озираюся на інших батьків, які приїхали забирати дітлахів. Стрімко відходжу вбік, ще дужче стишую голос.

— Що ти маєш на увазі?

— Я хвилювався за неї. Тому я ляпнув червоної фарби на шину її автівки. Минуло вже три дні, а фарба досі там. Вона нікуди не виїздила вже протягом трьох днів.

Ледь роздратовано зітхаю.

— Ензо, послухай... Це може означати що завгодно. Можливо, вони удвох подалися кудись у подорож.

— Ні. Він за ці три дні виїжджав.

Пускаю очі під лоба.

— То, може, вони домовилися користуватися його автівкою по черзі.
Чи, може, вона просто не хоче більше сама сідати за кермо.

— На горищі ввімкнене світло.

— На го... — Кашляю, прочищаючи горло, і ще на крок відходжу від інших батьків. — Звідки ти знаєш?

— Я потрапив на заднє подвір'я.

— Але ж Енді тебе звільнив!

— Я мав перевірити, розумієш? Там нагорі хтось є.

Стискаю телефон так міцно, що в мене починають терпнути пальці.

— І що з того? Вона взагалі жила в тій кімнаті на горищі. Що з того, що вона зараз там?

— Не знаю. Це ти мені скажи.

Мене поймає мулька відчуття. Коли я спланувала все це, коли збиралася перетворити Міллі на свою заміну і згодом, коли я зажадала, щоб вона вбила того покидька — я ніколи всерйоз не замислювалася над тим, як саме все буде. Я залишила Міллі перцевий балончик, дала їй ключ від кімнати й розраховувала, що все з нею буде добре. Але зараз розумію, що, можливо, припустилася величезної помилки. Я уявляю, як вона сидить під замком там, на горищі, як їй доводиться долати всі ті тортури, що їх вигадас Енді. Від самої думки про це мене аж нудить.

— Слухай, може, ти якось про це подбаєш? — питаю я. — Ну, не знаю, втрапиш у будинок, перевіриш, як там вона?

— Я дзвонив у двері. Жодної відповіді.

— А як щодо ключа, який ми зберігали під вазоном з квітами?

— Його там уже немає.

— А може...

— Ніно! — гарчить Ензо. — Ти що, хочеш, аби я вдерся в той будинок? Ти уявляєш, що зі мною зроблять, якщо впіймають? А в тебе є ключ! В тебе є цілковите право туди увійти! Я піду з тобою, але самотою я туди залізти не можу!

— Але...

— Все це лишень відмовки! — вибухає він. — Повірити не можу, що ти хочеш примусити її страждати так, як страждала сама!

Кидаю останній погляд на Сесілію. Вона виходить з будиночка, тягнучи за собою валізи.

— Гарзд, — кажу я. — Я повернуся. Але тільки за однієї умови.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ. МІЛЛІ

Прокинувшись у гостьовій спальні наступного ранку, перше, що я роблю — це тягнуся по смартфон Ендрю.

Запускаю застосунок камери спостереження, встановленої на горищі. Зображення негайно входить у фокус. Я дивлюся на екран — і кров стигне в моїх жилах. Кімната безнадійно порожня. Ендрю немає.

Він у якийсь спосіб спромігся вибратися з горища.

Лівою рукою стискаю ковдру. Ошаліло роздивляюся, ладна побачити його просто тут, у спальні, — лиховісну тінь, що зачаїлася в потемку. З боку вікна долинає якийсь звук. На мить мені мало серце не стає від жаху, аж тоді я розумію, що то просто птах.

Де Ендрю? Як він вибрався? Там хіба є якась лазівка, про яку я не знала? Якась лазівка, що мала допомогти йому опинитися на волі, якщо він сам колись опиниться під замком? Важко таке уявити. Він-бо тримав ті книжки в себе на причандалах стільки годин. Нащо йому було те робити, якщо він міг будь-якої миті вийти з кімнати?

Хай там як, якщо він справді вибрався з горища, то зараз, мабуть, згоряє від люті.

Треба вимітатися звідси. І то *чимдуж*.

Опускаю очі на екран смартфона. Аж тоді помічаю якийсь рух на екрані. Повільно видихаю. Енді на місці. Лежить на кушетці, з головою накрившись ковдрою. Я спочатку просто його не помітила, бо він не рухався.

Перемотую відео. Бачу, як Ендрю лежить на підлозі кімнати, кривлячись через книжки, що тиснуть йому на чоловічі принади. П'ять годин. Він витримав п'ять годин. Якщо я збираюся дотриматися своєї обіцянки, то саме час його випускати.

Ретельно готуюся. Довго стою під гарячим душем. Напруження в задній частині шиї потроху минає під струменем гарячої води. Я знаю, що мені робити далі. Я готова.

Збираюся у зручну футболку й джинси. Збираю темно-русяве волосся у хвіст і кладу в кишеню телефон Ендрю. Відтак беру ту річ,

яку вчора забрала з гаража, і ховаю її в другу кишеню.

Підіймаюся рипкими сходами на горище. Я підіймалася цим шляхом стільки разів, що знаю тепер — риплять не всі сходинки. Лише деякі. От, наприклад, друга, і то дуже гучно. А ще остання там, нагорі.

Діставшись до горішнього сходового майданчика, я легенько стукаю у двері. Опускаю погляд на екран мобільного. Енді не рухається.

Тривога лоскоче потилицю. Ендрю дванадцять годин просидів без води. Мабуть, він уже зовсім охляв. Я пам'ятаю, як почувалася вчора, коли знемагала від спраги. Що, як він знепритомнів? Що мені тоді робити?

Аж тоді Ендрю гомзається на матраці. Я дивлюся, як він важко сідає, як тре долонями очі.

— Ендрю, — кажу я. — Я повернулася.

Він зводить очі й дивиться просто в камеру. Здригаюся, уявивши, що він зробить зі мною, якщо відімкну двері. Щойно я це зроблю, він схопить мене за зібране у хвіст волосся й затягне туди, до кімнати. Він мордуватиме мене досхочу, перш ніж випустити. Це якщо він узагалі надумає мене випускати.

Ендрю спинається на ноги. Заточуючись, підходить до дверей. Сповзає на підлогу.

— Я все зробив. Випусти мене.

Ага. Зараз.

— Проблема в нас от яка... — кажу я. — У мене немає відеозапису за цю ніч. Як прикро, еге ж? Боюся, тобі доведеться...

— *Я більше цього не робитиму!* — Обличчя його буряковіє, і цього разу перцевий газ тут ні до чого. — Ти мусиш випустити мене *просто зараз*, Міллі. Я не жартую.

— Я тебе випущу. — Витримую паузу. — Але трохи згодом.

Ендрю задкує, не зводячи погляду з дверей. Відтак ступає ще крок. І ще. Аж тоді зривається з місця.

Він щосили вдаряється у двері — ті аж тремтять на верях. Однак не піддаються.

Він вдаряється ще раз. От дідько.

— Послухай, — кажу я. — Я справді тебе випущу. Але ти маєш зробити ще одне.

— Хай тобі грець! Я тобі не вірю.

Він знову всім тілом вдаряється у двері. Вони тремтять, але тримаються на веревках. Будинок відносно новий і міцний. Замислююся, чи не вдасться йому вибити двері. Можливо, якби він був у гарному фізичному стані, не потерпав від зневоднення... Але не зараз. Окрім того, зсередини їх вибити важко, зважаючи на конструкцію.

Ендрю геть захекався. Він прихиляється до дверей, намагаючись вирівняти дихання. Обличчя його ще дужче розчервонілося. Сумніваюся, що в нього стане сили вибити двері.

— Чого ти від мене хочеш? — нарешті видушує він.

Витягаю з кишені ту річ, яку принесла з гаража. Я знайшла її в скриньці з інструментами, що належить Ендрю. Це плоскогубці. Просуваю їх у щпарину під дверима.

Там, у кімнаті, він піднімає їх з підлоги. Крутить у руках. Супиться.

— Не розумію. Що я маю з ними робити?

— Власне, — починаю я. — Важко визначити, скільки саме ти протримав ті книжки. А це значно легший варіант. Зробив — і квит.

— Не розумію.

— Все просто. Якщо хочеш вийти з кімнати, маєш видерти собі зуб.

Спостерігаю за обличчям Ендрю на екрані. Губи його кривляться, він жбурляє плоскогубці на підлогу.

— Жартуєш! Без варіантів. Я цього не робитиму!

— Гадаю, — кажу я, — ще кілька годин без води, і ти зміниш свою думку.

Він знову відходить на кілька кроків. Збирається на силі. Мчить до дверей і з розбігу вдаряється в них усім тілом. І знову двері тремтять, але не піддаються. Я спостерігаю. Він скидає п'ястук і щосили вдаряє у двері. А відтак скавучить від болю. Відверто кажучи, зуби видерти було б легше. У барі, де я колись працювала була, один хлоп якийсь напився та вдарив у стіну кулаком — то він собі якусь кістку в руці перебив. Не здивуюся, якщо й Ендрю оце зараз також.

— Випусти мене! — горлає він. — Випусти мене *негайно* із цієї довбаної кімнати!

— Я тебе випущу. Ти вже в курсі, що маєш задля цього зробити.

Він лівицею притискає до себе постраждалу праву руку. Падає навколішки, корчиться. Дивлюся, як лівицею він піднімає плоскогубці. Затамовую дух, коли він пхає їх собі до рота.

Невже він це зробить? Я цього видовища не винесу. Заплющуюся. Ні, я не годна примусити себе дивитися.

Він страдницьки стогне. Такий самий звук видав Дункан, коли я вгатила йому тим прес-пап'є. Рвучко розплющуюся й дивлюся на Ендрю на екрані. Він досі стоїть навколішки. Бачу, як він опускає голову й скиглить, наче дитина.

Він уже на межі. Він цього не витримає. Він ладен сам видерти собі зуб, аби лишень вийти з кімнати.

Він гадки не має, що це лишень початок.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ. НІНА

Щось пішло не так.

Я відчуваю це, щойно під'їжджаю до будинку Ендрю. Тут сталося щось жахливе. Я відчуваю це кожною клітинкою свого єства.

Я зголосилася приїхати сюди лише за однієї умови. Ензо мав залишитися із Сісі й *захищати її хай навіть ціною власного життя*. Нікому іншому в цілому світі я не довірила б власну дитину. У мене багатенько знайомих жінок у цьому місті, і всі вони як одна підпали під чари мого чоловіка. Жодних сумнівів не маю, що кожна з них просто передала б дитину Ендрю, та й по всьому.

А отже, я приїхала сюди сама.

Востаннє я була тут тиждень тому, але здається, що відтоді минула ціла вічність. Я паркуюся під брамою, неподалік від того місця, де стоїть автівка Міллі. Підходжу до неї, схиляюся, придивляючись, і бачу червону позначку, що її Ензо поставив на шину. Ляпка досі на місці. Чи вона була тут і вчора та позавчора? Гадки не маю.

— Ніно? Це справді ти?

Це Сюзанна. Я виструнчуюся, відсахуючись від автівки Міллі. Сюзанна стоїть обіч на тротуарі та, здивовано схиливши голову до плеча, роздивляється мене. Коли ми востаннє зустрічалися, на вигляд вона була немов оживий кістяк, але враження таке, що відтоді вона ще схудла.

— Ніно, з тобою все гаразд? — питає вона.

Квапливо розтягую губи в посмішці.

— Так. Звісно. Чому б це зі мною щось мало бути не гаразд?

— Ми ж бо збиралися пообідати кілька днів тому, а ти так і не прийшла до ресторану. Тому я вирішила заїхати дізнатися, як ти.

Так, звісно. Ми ж із Сюзанною щотижня обідаємо разом. Якщо є в цьому світі бодай щось стале, то це саме ті обіди.

— Вибач, геть із голови випало.

Сюзанна підтискає губи. Ніколи не забуду, як вона тоді співчутливо кивала мені, поки я розповідала, що Енді зі мною витворює, а тоді

пішла й просто здала йому мене. Вона вирішила повірити йому, а не мені. Такі зради не забувають.

— До мене долинули жахливі чутки, — каже вона. — Подейкують, що ти поїхала. Що ти буцімто залишила Енді. Чи то що він...

— Що він проміняв мене на *служницю*? — судячи з виразу на Сюзанниному обличчі, я поцілила в яблучко. Про нас теревенять усі без винятку в цьому місті. — Перепрошую, але це брехня. Пліткарки знову все наплутали. Я просто їздила за Сісі, забирала її з табору. Оце й усе.

— Еге ж... — На обличчі Сюзанни на мить з'являється відверте розчарування. Вона ж бо щиро сподівалася отримати якийсь цікавезний привід для пліток. — То я рада це чути. Я за тебе хвилювалася.

— Для хвилювання нема жодних підстав. — У мене вже щоки болять від цієї посмішки. — Слухай, я страшенно втомилася, тому, якщо твоя ласка...

Сюзанна проводить мене поглядом, коли я рушаю до дверей будинку. Впевнена, у неї сила-силенна запитань. Наприклад, якщо я справді забирала Сесілію з табору, то де ж вона? І чому я припаркувалася на вулиці, а не завела автівку до гаража? Але в мене немає часу на те, щоб розтлумачувати все цій жахливій жінці.

Мені треба дізнатися, що сталося з Міллі та Енді.

На першому поверсі темрява. Коли я востаннє тут була, Енді наказав вимітатися з його будинку, тож я чемно натискаю на дзвоник, замість просто вдиратися досередини. А відтак сумлінно чекаю, поки мене впустять.

Минає дві хвилини, а мені ніхто не відчиняє.

Нарешті я витягаю із сумки брелок із ключами. Я стільки разів це робила. Взяти ключі, знайти той, на якому вигравіювано літеру А, встромити його в замкову шпарину. Двері мого колишнього будинку розчахуються.

Еге ж, усередині темрява. Темрява й тиша. Ані звуку.

— Енді? — гукаю я.

Жодної відповіді.

Підходжу до дверей гаража. Прочиняю їх, бачу «БМВ» Енді. Певна річ, це не виключає ймовірності того, що Енді й Міллі кудись поїхали. Вони могли викликати таксі й рушити до «Ла-Ґуардії»[27]... Енді саме так і чинить зазвичай. От закладаюся, вони просто спонтанно вирішили гайнути кудись у подорож.

От хіба що в глибині душі я знаю, що в жодну подорож вони не поїхали.

— Енді? — гукаю я, цього разу голосніше. — Міллі?

Тиша.

Підходжу до сходів, зводжу голову та вдивляюся у сходовий майданчик другого поверху, намагаючись видивитися бодай якийсь рух там, нагорі. Нічого. Утім враження таке, що хтось там таки є.

Починаю підійматися сходами. Ноги в мене підтинаються, от-от підломляться, але я вперто суну вперед. І нарешті дістаюся до другого поверху.

— Енді? — Я сковтую клубок у горлі. — Будь ласка, якщо тут хтось є, відгукніться, агов!..

Не отримавши відповіді, заходжуся зазирати до кожної кімнати по черзі. У нашій колишній спальні порожньо. У гостьовій порожньо. У кімнаті Сісі порожньо. У кінотеатрі порожньо.

Залишилося одне-єдине місце.

Двері на сходи, що ведуть на горище, прочинені. Освітлення там завжди було просто жахливе. Тримаючись за бильце, я скидаю голову та вдивляюся. Хтось там є. Я цього певна.

Мабуть, він замкнув Міллі. Енді замкнув Міллі на горищі.

Але де тоді він сам? Чому його автівка в гаражі, а його самого немає?

Ледь тримаючись на ногах, я долаю чотирнадцять сходинок, що ведуть на горище. Там, у глибині коридору, кімната, де за час свого шлюбу я провела стільки жахливих днів. У ній ввімкнене світло. Воно сотається зі шпарини під дверима.

— Не бійся, Міллі, — бурмочу я. — Зараз я тобі допоможу.

Ензо мав слухність. Я не повинна була тут її залишати. Я вважала, що вона сильніша за мене, але я помилилася. І тепер, хай там що з нею

сталося, це на моїй совісті. Сподіваюся, вона жива. Зараз я її звідси витягну.

Намацую ключ від горища у своїй сумочці. Встромляю його в шпарину — і двері розчахуються.

[27](#) «Ла-Гуардія» — аеропорт у північній частині міста Нью-Йорк.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ. НІНА

— Боже милий... — шепочу я.

Світло в кімнаті справді ввімкнене. На стелі миготять дві лампочки. Їх давно вже час поміняти, але їх світла вистачає на те, щоб роздивитися Енді.

Себто те, що від нього залишилося.

Десь хвилину я годна просто стояти й витріщатися. Потім згинаюся навпіл, і мене вивертає. Добре, що я надто нервувала, а тому сьогодні вранці не снідала.

— Привіт, Ніно.

Від звуку голосу, що лунає за спиною, у мене мало серцевий напад не стається. Мене так вразило побачене в кімнаті, що я навіть не почула кроків коридором. Рвучко розвертаюся. От вона, Міллі. Стискає в руках перцевий балончик, спрямований просто мені в обличчя.

— Міллі... — видихаю я.

Руки в неї трусяться. Обличчя дуже бліде. Я наче бачу власне відображення в дзеркалі. Але очі її палають вогнем.

— Опустити балончик, — кажу якомога спокійніше. Вона наче й не чує. — Я тебе не скривджу, обіцяю. — Дивлюся на тіло на підлозі, потім знову зводжу очі на Міллі. — Скільки він уже тут?

— П'ять днів? — промовляє невиразно вона. — Чи шість? Я вже втратила лік.

— Він мертвий. — Взагалі це твердження, але звучить воно радше запитанням. — Скільки він уже мертвий?

Міллі досі стоїть, спрямувавши на мене перцевий балончик, тому я намагаюся не робити різких рухів. Я знаю, на що здатна ця дівчина.

— Ти думаєш, він справді мертвий? — питає вона.

— Перевірити? Якщо хочеш, я...

Вона вагається, відтак киває.

Я рухаюся дуже повільно, бо щось мені зовсім не хочеться, щоб у мене поцілили з балончика — я надто добре знаю, що воно таке. Схиляюся над тілом свого чоловіка. На живого він анітрохи не схожий.

Очі напіврозплющені, щоки запали, губи розтулені. Груді не рухаються. Але найгірше те, що навколо рота скипілася кров і нею зашмарована його біла сорочка. Губи розтулені, і я бачу, що кількох зубів бракує. Неймовірною силою волі стримую нудотний спазм.

Але все одно я, потягнувшись, щоб перевірити пульс на шиї, очікую, що Енді от-от схопить мене за зап'ясток. Але цього не стається. Він незрушний. І коли я намагаюся намацати пульс, під пальцями тиша.

— Він мертвий, — кажу я.

Якусь мить Міллі витріщається на мене, а відтак рука з перцевим балончиком знесилено падає. Вона опускається на кушетку й ховає обличчя в долонях. Враження таке, що вона лишень зараз усвідомила, що сталося. Усвідомила, що вона накоїла.

— Боже милий... Боже, ні!

— Міллі...

— Ти ж знаєш, що це означає. — Вона скидає на мене запалені очі. Лють зникла без сліду, і все, що лишилося натомість, — страх. — Це кінець. Я заgrimлю назад у в'язницю й сидітиму до скону.

Сльози струменять у неї щоками, плечі беззвучно здригаються — так плаче Сісі, коли не хоче, щоб про це хтось знав. Міллі раптом здається мені неймовірно юною. Просто дівчинкою.

Саме тоді я здобуваюся на рішення.

Я сідаю обіч неї на кушетку й лагідно обіймаю її за плечі.

— Ні, ти не потрапиш у в'язницю.

— Про що ти, Ніно? — Міллі зводить до мене залите слізьми обличчя. — Я його вбила! Я тримала його замкненим у цій кімнаті тиждень! Як я після такого можу не потрапити до в'язниці?

— Не потрапиш, тому що тебе тут не було, — кажу я.

Міллі витирає очі тильним боком долоні.

— Ти про що?

«Сісі, рідненька, будь ласка, пробач мені за те, що я збираюся зробити».

— Ти зараз підеш. Я скажу поліції, що цей тиждень тебе тут не було. Збрешу, що дала тобі відпустку.

— Але ж...

— Це єдиний спосіб, — кажу я гостро. — У мене є шанс викараскатися. У тебе — ні. Я... Я вже лежала в божевільні через проблеми з психікою. У найгіршому разі... — Глибоко вдихаю. — У найгіршому разі мене просто знову запроторять у психушку.

Міллі супитьсся. Кінчик носа в неї почервонів.

— Це ж ти залишила мені перцевий балончик, так?

Киваю.

— Ти сподівалася, що я його вб'ю.

Знову киваю.

— То чому ти просто сама його не вбила?

Хотіла б я мати просту відповідь на це запитання. Я боялася, що мене викриють. Боялася, що потраплю до в'язниці. Боялася, як моя донька буде без мене.

Однак усі ці виправдання зводяться до того, що я просто не могла. Я не мала сили позбавити його життя. Натомість вчинила жахливе: підступом спробувала примусити Міллі його вбити.

І вона це зробила.

Тепер вона може провести решту життя за ґратами за це, якщо я не допоможу.

— Будь ласка, їдь, поки є така нагода, Міллі. — Сльози печуть очі. — Їдь. Поки я не передумала.

Повторювати двічі не доводиться. Вона спинається на ноги та квапливо виходить з кімнати. Згасає звук кроків. Гукають входні двері, і в будинку я залишаюся сама. Я та Ендрю, який мертвими очима дивиться в стелю. Усе закінчено. Насправді закінчено. Лишилося зробити тільки одне.

Беру телефон і викликаю поліцію.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТИЙ. НІНА

Якщо я вийду із цього будинку, то лишень у кайданках. Жодного іншого виходу із цієї ситуації я не бачу.

Сиджу на обіп'ятій шкірою канапі, стиснувши коліна. Міркую про те, чи це, бува, не востаннє мені випала нагода на ній посидіти. Чекаю, поки спуститься з горища детектив. Сумочка моя стоїть на кавовому столику, я рвучко хапаю її. Либонь, мені б годилося сидіти тихо й незрушно, як і належить порядній підозрюваній у вбивстві, але я не здатна стриматися. Витягаю телефон, виводжу на екран перелік останніх вхідних дзвінків. Обираю той номер, що в списку стоїть першим.

— Ніно? Що відбувається? — Голос в Ензо стривожений. — Що сталося?

— Поліція досі в будинку, — видихаю я. — Я... все це дуже паскудно. Для мене паскудно. Вони вважають...

Я не хочу проголошувати цього вголос. Вони вважають, буцімто я вбила Енді. А я його не вбивала — себто в прямому сенсі цього слова не вбивала. Він помер від зневоднення. Але вони все одно вважають, що це моя провина.

Я ж бо можу покласти всьому цьому край. Можу розповісти про Міллі. Але я цього не робитиму.

— Я свідчитиму на твою користь, — каже Ензо. — Розповім про те, що він з тобою витворяв. Я ж бачив, як він тебе замикав нагорі.

Так, він справді збирається це зробити. Він ладен на будь-що, аби допомогти мені. Але наскільки вартим довіри зважать свідчення чоловіка, якого достеменно назвуть моїм таємним коханцем? А я навіть заперечити цього не зможу. Я ж бо справді спала з Ензо.

— Із Сісі все гаразд? — питаю я.

— Так.

Заплющуюся, намагаючись вирівняти дихання.

— Вона дивиться телевизор?

— Телевізор? Ні-ні-ні. Я вчу її італійської. У неї дуже класно виходить.

Попри все я сміюся. Хоча сміх виходить якийсь блаґенький.

— Можна мені з нею поговорити?

На мить у слухавці западає тиша, а тоді я чую голос Сісі.

— *Ciao, Mama!*[\[28\]](#)

Сковтую слину.

— Привіт, сонечко. Як ти?

— *Bene*[\[29\]](#). Коли ти по мене приїдеш?

— Уже незабаром, — брешу я. — Просто вивчай італійську, а я приїду, щойно зможу... — Зітхаю. — Я... я дуже тебе люблю.

— І я тебе теж люблю, мамо!

Детектив Коннорс спускається сходами, кроки його розлунюються, наче постріли. Я квапливо пхаю телефон до сумочки і кладу її назад на столик. Схоже, після того, як він оглянув тіло Енді, у нього виникло чимало нових запитань. Я бачу це з виразу його обличчя, коли він сідає на канапу обіч мене.

— Отже, — починає він. — Вам щось відомо про походження синців на тілі чоловіка?

— Синців? — перепитую я, щиро спантеличена.

Про відсутні зуби я знаю, але не розпитувала Міллі про інші подробиці того, що сталося в кімнаті на горищі.

— Уся нижня частина його черева вкрита великими пурпуровими синцями, — каже Коннорс. — І всі його... гм... статеві органи так само. Вони майже чорні від синців.

— Боже милий...

— Як гадаєте, звідки взяли синці?

Зводжу брови.

— Ви що, вважаєте, що це я його гамселила?

Сама ця ідея просто сміховинна. Енді був значно вищим за мене, і весь — суцільні м'язи. А у мене з м'язами значно гірше.

— Я уявлення не маю, що тут сталося... — Наші погляди зустрічаються, і я намагаюся не відводити очей.

— Тобто ви стверджуєте, що ваш чоловік випадково замкнувся на горищі, а ви не одразу зрозуміли, що його немає. Так?

— Я вважала, що він у відрядженні, — кажу я. — Він зазвичай дістається до аеропорту на таксі.

— І увесь цей час вам не надходило жодних текстових повідомлень від нього, жодних дзвінків, і це не викликало у вас занепокоєння... — веде далі детектив. — Ба більше, є ще дещо: з розмови з його батьками витікає, що минулого тижня він попросив вас поїхати.

Це я заперечувати не зможу.

— Так, справді. Саме тому ми не розмовляли.

— А що ви можете розповісти про цю... Вільгельміну Келловей? — Він витягає маленький записник із кишені й звіряється з власними нотатками. — Вона ж бо працювала на вас, чи не так?

Знизую плечима.

— Я її відпустила на тиждень. Донька була в таборі, тому я вирішила, що її допомога нам наразі непотрібна. Увесь цей тиждень я її не бачила.

Упевнена, вони намагатимуться зв'язатися з Міллі, але я докладу максимум зусиль, щоб її викреслили зі списку підозрюваних. Це найменше, що я можу зробити після того, що їй заподіяла.

— Отже, ви намагаєтесь мене переконати, що дорослий чоловік примудрився випадково сам себе замкнути на горищі — ще й без смартфона, — навіть попри те, що кімната замикається лишень ззовні? — Детектив так високо зводить брови, що вони мало не торкаються лінії росту волосся. — А поки він був у тій кімнаті, то взяв і просто знічев'я вирішив видерти собі чотири зуби?

Так, зараз, у переказі, все це звучить... своєрідно.

— Місис Вінчестер... — каже детектив. — Ви самі вірите в те, що ваш чоловік теоретично міг таке собі заподіяти?

Відкидаюся на спинку канапи, намагаючись не давати ознаки того, який мене б'є трем.

— Можливо. Ви ж його не знали.

— Власне, — каже він, — це не зовсім так.

Рвучко скидаю на нього очі.

— Перепрошую?

Божечки. Це вже значно гірше. Цей сивий детектив саме того віку, щоб виявитися партнером з гри в гольф мого свекра. Чи, може, він з тих, хто дізнався на власному прикладі, якою щедрою може бути родина Вінчестерів. У мене терпнуть зап'ястки, наче на них уже заклацують кайданки.

— Особисто знайомі ми не були, — пояснює Коннорс. — Але з ним була добре знайома моя донька.

— Ваша... донька?

Він киває.

— Її звати Кейтлін Коннорс. Цей світ дуже тісний — вони з вашим чоловіком колись були заручені.

Кліпаю. Кейтлін. Та сама наречена, з якою Ендрю розірвав був стосунки, перш ніж ми двоє зійшлися. Та сама, яку я стільки разів намагалася знайти, але безуспішно. Кейтлін — донька цього чоловіка. Але що це для мене означає?

Детектив стишує голос так, що мені доводиться нашорошувати вуха, аби почути.

— Вона дуже важко переживала їхній розрив. Не хотіла про це говорити. Власне, досі не хоче. Вона поїхала й навіть змінила ім'я. Відтоді не зустрічається із чоловіками.

Серце в мене заходиться.

— Господи, я...

— Я завжди хотів дізнатися, що ж такого Енді Вінчестер заподіяв моїй доньці. — Детектив підтискає губи так щільно, що вони перетворюються на тонку лінію. — Отже, десь із рік тому я перевівся сюди й став рознюхувати. Мене зацікавила ота ваша історія про те, що він буцімто замикав вас на горищі. Але випадало на те, що ніхто не міг засвідчити правдивості ваших слів. Хоча загалом ніхто й не намагався. До того, як перебратися у Флориду, Вінчестери незлецьки верховодили тут над усіма, зокрема й над деким із копів. — Він робить паузу. — Але я виняток.

У роті в мене так пошерхло, що годі видушити бодай слово. Я просто дивлюся на нього, вронивши щелепу.

— Якщо хочете знати мою думку, — каже він. — Це горище — джерело підвищеної небезпеки. Надто легко там випадково замкнутися. — Коннорс відсторонюється й веде далі вже нормальним голосом: — Дуже шкода, що таке сталося з вашим чоловіком. І мій приятель-судмедексперт, авжеж, буде тієї самої думки. Повчальна історія, чи не так?

— Так... — видушую я. — Дуже повчальна.

Детектив Коннорс востаннє кидає на мене довгий погляд. А тоді зводиться та йде нагору до колег. А я усвідомлюю раптом дещо неймовірне.

Схоже, я таки полишу цей будинок без кайданок.

[28](#) Привіт, мамо! (*італ.*)

[29](#) Чудово (*італ.*).

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ. НІНА

Ніколи не думала, що мені судилося побувати на церемонії прощання з Енді.

Я часто уявляла собі, як може завершитися вся ця історія, але ніколи не припускала, що вона завершиться смертю Енді. У глибині душі я знала, що мені не стане снаги його вбити. А навіть якби я й спробувала, він здавався безсмертним. Складалося враження, що він узагалі ніколи не помере. Навіть зараз, дивлячись на його вродливе обличчя у відкритій труні з кленового дерева, на підтиснуті губи (бо треба ж було приховати відсутність тих чотирьох зубів, що їх Міллі примусила його видерти власноруч), навіть зараз я впевнена, що він от-от розплющиться та знову повстане, щоб завдати ще одного, вирішального удару.

«Ти справді вважала була, що я помер? Сюрприииз — я живісінький! Гайда на горище, Ніно!»

Ні. Я не піду на горище. Ніколи більше.

Ніколи.

— Ніно... — На плече лягає чиясь рука. — Як ти?

Зводжу очі. Це Сюзанна. Моя колишня найліпша подруга. Жінка, яка здала мене просто Енді в лабеті, коли я розповіла їй, яке він чудовисько.

— Тримаюся, — кажу я.

Стискаю носовички в правиці — переважно про людське око. За увесь цей день я спромоглася витиснути із себе лишень одну сльозинку, і це було, коли я побачила, як Сесілія вбирається в простеньку чорну сукню, яку я їй купила для відвідин похорону. Зараз донька сидить обіч мене в тій самій сукні, біляве волосся скуйовджене. Енді сказився б, якби її такою побачив.

— Це такий шок... — Сюзанна стискає мою долоню, і мені вартує чималих зусиль не висмикнути пальці. — Такий жахливий нещасний випадок.

В очах у неї співчуття й жаль. Але вона щаслива, що помер мій чоловік, а не її. «Бідолашна Ніна, як же їй не щастить». Вона уявлення не має, що я відчуваю.

— Жахливо, — бурмочу я.

Сюзанна кидає на Енді останній погляд, відтак відходить. Простує геть від труни мого чоловіка назад у своє життя. Підозрюю, наша зустріч на завітрасньому похороні буде останньою. І жодного жалю через це не відчуваю.

Дивлюся на свої простенькі чорні черевички-човники, всотуючи в себе тишу зали прощань. Мені не хочеться говорити з відвідувачами, приймати співчуття, вдавати, ніби я спустошена смертю цього чудовиська. Не можу дочекатися, доки все це завершиться й можна буде жити власним життям. Завтра — останній день, коли мені доведеться грати роль скорботної удовиці.

Почувши звук кроків, зводжу очі. Постать Ензо, який з'явився у дверях, відкидає довгу тінь, кроки його розлунюються тихим залом, наче постріли. Він убраний в темний костюм і ще вродливіший, ніж коли працював на нашому подвір'ї. Його темні, вологі очі зустрічаються з моїми.

— Вибач, — каже він тихо. — Мені шкода, але... Я не можу.

Серце в мене обривається. Йому шкода не через Енді. Жодному з нас Енді не шкода. Ензо шкода, тому що вчора я спитала його, чи він, бува, коли все це завершиться, не хоче поїхати зі мною світ за очі на західне узбережжя — подалі звідси. Я й не сподівалася була, що він скаже «так», але те, що він відхилив мою пропозицію, все одно мене засмучує. Цей чоловік допоміг урятувати моє життя. Він мій герой. Він і Міллі.

— Ти все розпочнеш спочатку... — Між бровами в нього залягає маленька зморшка. — Так буде краще.

— Так, — кажу я.

Він має слухність. Між нами двома стоїть забагато жахливих споминів. Краще все розпочати з чистого аркуша. Але це не означає, що я за ним не сумуватиму. І я ніколи, ніколи не забуду того, що він для мене зробив.

— Подбай про Міллі, добре? — кажу я.

Він киває.

— Так. Обіцяю.

Ензо тягнеться до мене й востаннє накриває долонею мою руку. Найімовірніше, як і в разі із Сюзанною, це остання наша зустріч. Я вже виставила на продаж наш із Енді будинок. Ми із Сісі наразі живемо в готелі, бо я не можу примусити себе увійти до свого колишнього маєтку. Я відсотків на вісімдесят упевнена, що в тому будинку тепер живе привид.

Озираюся на Сесілію, яка гомзається на стільці за кілька футів від мене. Цю ніч ми провели в готелі, спали вдвох у величезному ліжку, донька притискалася до мене своїм худеньким тільцем. Я могла попросити, щоб у номері облаштували ще одне спальне місце, але донечка хотіла бути поруч зі мною. Вона досі не зовсім розуміє, що сталося із чоловіком, якого називала батьком, але мене не розпитувала. Просто відчуває полегшення через те, що його більше немає.

— Ензо, — гукаю я, — чи ти не міг би поки що забрати Сісі? Вона вже довго тут просиділа і, мабуть, зголодніла. Може, сходить кудись перекусити?

Він киває і простягає моїй доньці руку.

— Ходімо, Сісі. Поласуємо курячими нагетсами й молочним коктейлем.

Сесілія з готовністю зістрибує зі стільця — двічі просити не доводиться. Так, увесь цей час вона чемно сиділа обіч мене, але ж вона маленька дівчинка. Мені взагалі не варто було брати її сюди.

За кілька хвилин після того, як Ензо та Сісі йдуть, двері до зали прощань знову прочиняються. Я мимоволі задкую на крок, коли бачу нових відвідувачів.

Це родина Вінчестерів.

Затамовую дух, коли Евелін і Роберт Вінчестери заходять до кімнати. Це наша перша зустріч після смерті Енді, і увесь цей час я передчувала, що вона колись станеться. Мої свекри повернулися з Флориди, щоб провести літо в місті, лише кілька тижнів тому, але це наша перша відтоді зустріч з Евелін. Доти я тільки розмовляла з нею

телефоном — вона набрала мене, щоб дізнатися, чи потрібна мені допомога в організації похорону. Я сказала, що ні.

Але насправді я просто не дуже хотіла з нею розмовляти, зважаючи на те, що *саме я* відповідальна за смерть її єдиного сина.

Детектив Коннорс насправді виконав обіцянку. Смерть Енді визнали нещасним випадком, ані проти мене, ані проти Міллі жодних обвинувачень не висували. Згідно з офіційною версією, Енді випадково замкнувся на горищі, коли мене не було вдома, і помер від зневоднення. Авжеж, це жодним чином не пояснювало ані синців, ані відсутніх у ротовій порожнині зубів. У детектива Коннорса були знайомі судмедексперти, але Вінчестери, хоч як крути, — одна з найвпливовіших і наймогутніших родин штату.

Чи знають вони? Чи здогадуються, що це я винна в його смерті?

Евелін і Роберт прямують кімнатою до труни. З Робертом ми майже не знайомі. Він такий самий вродливий, як і його син колись, вбраний сьогодні в темний костюм. Евелін теж у чорному, і вбрання контрастує з білосніжним волоссям і такими самими черевичками-човниками.

У Роберта набряклі повіки, проте Евелін має бездоганний вигляд, наче щойно вийшла зі спа-салону.

Понурюю очі, коли вони підходять до мене. Скидаю погляд, лишень коли Роберт кашляє, прочищаючи горло.

— Ніно... — видихає він низьким, рипким голосом.

Сковтую слину.

— Роберте...

— Ніно. — Він знову кашляє. — Я хочу, щоб ти знала...

«Ми знаємо, що ти вбила нашого сина. Ми знаємо, що це ти скоїла, Ніно. І ми не заспокоїмося, поки ти не втрапиш за ґрати й не скнітимеш там до скону».

— Я хочу, щоб ти знала, що ми з Евелін завжди поряд, — каже він. — Ми знаємо, що ти залишилася зовсім сама, і, хай там що буде потрібно — тобі чи Сесілії, — тобі варто буде лише нас про це попросити.

— Дякую, Роберте. — На очі на мить нагортаються сльози. Роберт завжди був доволі непоганим чоловіком, хоча й не найліпшим батьком.

Зважаючи на те, що розповідав про нього Енді, батько не надто тішив сина своєю увагою, коли той був маленьким. Він переважно працював, а виховувала сина Евелін. — Я дуже ціную вашу пропозицію.

Роберт простягає руку й ніжно торкається синового плеча. Цікаво, думаю я, чи він бодай здогадується про те, яким той насправді був чудовиськом? Мусить здогадуватися. Чи, можливо, Енді занадто добре приховував свою справжню сутність. Зрештою, я ж ні про що не здогадувалася аж до тієї миті, коли довелося дряпати нігтями двері кімнати на горищі.

Роберт притискає долоню до рота. Хитає головою. Видихає:

— Перепрошую.

Він стрімко виходить із зали. Ми залишаємося вдвох з Евелін.

Евелін — остання, з ким я сьогодні хотіла б залишитися наодинці. Евелін не тупа. Певна річ, вона знала про ті проблеми, з якими я зіткнулася під час шлюбу. Як і Роберт, вона могла не здогадуватися про те, що саме її син зі мною чинив, але вона достеменно відчувала між нами напруження.

Вона здогадувалася, як я справді ставилася до Енді.

— Ніно, — починає вона сухо.

— Евелін, — озиваюся я.

Жінка опускає очі до обличчя Енді. Намагаюся зрозуміти, що в неї на думці, але збагнути це важко. Не знаю, чи річ у ботоксі, а чи її обличчя завжди було таким незрушним.

— Знаєш, — каже нарешті вона. — Я оце поговорила зі старим приятелем-поліціантом про смерть Енді...

У мене закрутило в животі. Якщо вірити детективові Коннорсу, справу закрито. Енді завжди залякував мене гіпотетичним листом, що мав надійти до поліції, якщо він загине, але той лист аж досі так і не вигулькнув. Не знаю, чи то через те, що жодного листа не було взагалі, чи то через те, що детектив Коннорс його позбувся.

— Так? — Це єдине, що я годна видушити.

— Саме так, — каже вона неголосно. — Мені розповіли, у якому він був стані, коли його знайшли... — Пильні очі прикипають до мене. — І про відсутні зуби теж розповіли.

Боже. Вона знає.

Вона достеменно знає. Усі, хто в курсі того, в якому стані була ротова порожнина Енді, коли його знайшли поліціанти, зрозуміють, що його смерть — аж ніяк не нещасний випадок. Жодна людина не стане плоскогубцями видирати собі зуби. З власної волі — ніколи.

Це кінець. Коли я вийду із зали прощання, на мене чекатиме поліція. У мене на зап'ястках заклацнуть кайданки, зачитають мої права. І я аж до скону скнітиму за ґратами.

Але про Міллі я все одно нікому не розповім. Вона не заслуговує на те, щоб втягувати її в це болото. Вона дала мені нагоду стати вільною. Я подбаю про те, щоб її це не зачепило.

— Евелін... — видихаю придушено. — Я... Я не...

Вона знову дивиться на синове обличчя. На його довгі вії, на заплющені назавше очі. Підтискає губи.

— Я завжди йому казала, — каже жінка, — яка важлива гігієна ротової порожнини. Нагадувала, що зуби треба чистити щовечора. А якщо він цього не робитиме, то його буде покарано. Якщо порушуєш правила, на тебе завжди чекає покарання.

Що? Про що вона?

— Евелін...

— Якщо ти не дбаєш як годиться про власні зуби, — веде вона далі, — то втратиш *привілей* їх мати.

— Евелін?..

— Енді це знав. Він знав, що це моє правило. — Вона зводить на мене очі. — Коли я вирвала йому молочний зуб плоскогубцями, я вважала була, що він усе зрозумів.

Дивлюся на неї, надто налякана, щоб видушити бодай слово. Надто налякана тими наступними словами, що вона зараз їх вимовить. І коли вона їх вимовляє нарешті, у мене переймає дух.

— Шкода, — каже вона, — що він так і не засвоїв цього. Добре, що ти зважилася і провчила його.

У мене відпадає щелепа. Евелін тим часом востаннє поправляє на синові комірці білої сорочки. А відтак виходить із зали прощань, залишивши мене на самоті.

ЕПІЛОГ. МІЛЛІ

— Розкажіть-но мені про себе, Міллі.

Я спираюся на мармурову кухонну стільницю й зводжу очі на Лізу Кіллеффер. Вона цього ранку має просто-таки бездоганний вигляд: блискуче чорне волосся зібране у французький вузол на потилиці, гудзики кремової блузки з коротким рукавом виблискують у світлі ламп денного освітлення в щойно відремонтованій кухні.

Якщо я отримаю цю роботу, це буде перше моє місце за майже рік. Після подій у будинку Вінчестерів я працювала потроху там і сям, але жила переважно на кошти з річної зарплатні, яку Ніна поклала на мій банківський рахунок невдовзі після того, як смерть Енді визнали нещасним випадком.

Я досі не зовсім розумію, як їй це вдалося.

— Власне... — починаю я. — Я виросла в Брукліні. Працювала в багатьох наймачів хатньою помічницею, як зазначено в моєму резюме. А ще я люблю дітей.

— Чудово!

Ліза усміхається. Ентузіазм, з яким вона мене зустріла, здивував, зважаючи на те, що в неї, либонь, десятки кандидаток на посаду служниці. Я ж бо навіть не подавала резюме. Ліза сама до мене звернулася через сайт, де я розмістила оголошення, у якому пропонувала послуги прибирання й догляду за дітьми.

Зарплата просто величезна, але це й не дивно, бо такий будинок аж криком кричить про те, які заможні його власники. У кухні нове устаткування, і я майже впевнена, що плита вміє готувати сама, без жодного людського втручання. Я дуже хочу отримати цю роботу та щосили намагаюся випромінювати впевненість. Згадую повідомлення від Ензо, що я його отримала сьогодні вранці.

Щастя тобі, Міллі. Запам'ятай, їм дуже пощастить мати тебе за помічницю.

І ще одне.

Зустрінемося ввечері, коли ти отримаєш роботу.

— А яка саме допомога в господарстві вам потрібна? — питаю я.

— Та все як завжди. — Ліза прихиляється до кухонної стійки обіч мене, відтягує комірець блузки. — Мені потрібен хтось, хто підтримуватиме чистоту в будинку. Дбатиме про прання. Ну, і трохи допомагатиме з куховарством.

— Це я можу, — кажу, хоча моя ситуація не змінилася за цей рік.

У мене будуть проблеми, якщо вона надумає збирати про мене досьє. Адже термін за ґратами з мого резюме так нікуди й не подівся.

Ліза неуважно тягнеться до колоди з ножами, що стоїть на кухонній стійці. Пальці її граються з руків'ям одного з ножів. Вона ледь нахиляє його, і в лезі відбивається світло. Я переступаю з ноги на ногу, відчувши раптове зникання.

Аж тоді вона каже:

— Про вас надзвичайно схвально відгукувалася Ніна Вінчестер.

У мене падає щелепа. Таке я найменше розраховувала почути. Від Ніни вже тривалий час не надходило жодних звісток. Невдовзі після того, як справу про смерть Ендрю закрили, вони із Сесілією перебралися до Каліфорнії. У соцмережах Ніни немає, але кілька місяців тому вона надіслала мені селфі: вони з Сесілією, засмаглі й щасливі, на пляжі. Повідомлення було дуже коротеньким.

Дякую тобі за це.

Отже, мабуть, вона в такий спосіб хоче мені подякувати — рекомендує на посаду служниці. Мої перспективи отримати роботу в Лізи вже не здаються аж такими примарними.

— Щаслива це чути, — кажу я. — У Ніни... У Ніни працювати мені було дуже приємно.

Ліза киває, пальці її досі термосять руків'я ножа.

— Так. Вона чудова.

Жінка знов усміхається, але з якимось дивним виразом. Вільною рукою знову відтягує комірець блузки, і, коли тканина сповзає, я бачу це.

Темно-пурпуровий синець на плечі.

Який за формою — ну, просто викапані відбитки пальців.

Понад її плечем дивлюся на холодильник. Там висить магніт, на якому — світлина Лізи з високим кремезним чоловіком, що дивиться просто в камеру. Уявляю собі, як пальці цього чоловіка стискаються на тонкій Лізиній руці, як стискають її так міцно, щоб залишилися ці яскраві відбитки.

Серце в мене так калатає, аж у голові паморочиться. Нарешті я розумію. До мене доходить, чого Ніна так наполегливо рекомендувала мене цій жінці. Вона ж бо знає мене. Знає, либонь, краще за мене саму.

— Отже. — Ліза встромляє ножа назад у колоду й виструнчується, тривожно дивлячись на мене великими блакитними очима. — Ви зможете мені допомогти, Міллі?

— Так, — кажу я. — Мабуть, зможу.

ПОДЯКА

Я хочу подякувати *Bookouture* за те, що дали шанс моєму рукопису й познайомили з моїм романом читачів. Моя особлива подяка — редакторці Еллен Глісон, яка завжди надзвичайно проникливо ставиться до моїх текстів. Також дякую моїм бета-рідеркам, Кейт і Неллі. Дякую Закові за чудові поради. І, як завжди, дякую за неймовірну підтримку моїм читачам — я роблю це для вас! І ще я дуже вдячна Валеві за пильність.

ВІД АВТОРКИ

Любі читачі!

Хочу подякувати вам за те, що вирішили прочитати «Служницю». Якщо вам сподобалося й ви хочете бути в курсі всіх моїх останніх публікацій, просто підпишіться на розсилку за наступним посиланням. Ваша адреса електронної пошти ніколи не буде передана третім особам, і ви можете будь-коли відписатися.

www.bookouture.com/freida-mcfadden

Сподіваюся, вам сподобався роман, і якщо так, то я буду дуже вдячна, якщо ви напишете відгук. Мені дуже хотілося б почути, що ви думаєте, адже це дуже допомагає новим читачам відкрити для себе одну з моїх книжок.

Я люблю отримувати відгуки читачів! Пишіть мені на електронну пошту zzziatrist@gmail.com. І не дивуйтеся, якщо я відповім!

Ви також можете зв'язатися зі мною через мою сторінку в *Facebook*.

Завітайте на мій сайт www.freidamcfadden.com.

Щоб дізнатися більше про мої книжки, будь ласка, завітайте на *Amazon*! Ви також можете слідкувати за мною на *BookBub*!

2023

ISBN 978-617-17-0279-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Серія «Художня література»

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Перекладено за виданням:

McFadden, Freida. The Housemaid / Freida McFadden. — London : Bookouture, 2022. — 336 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Мак-Фадден Ф.

М15 Служниця / Фріда Мак-Фадден ; пер. з англ. Дарини Березіної. — Х. : Віват, 2023. — 352
с. — (Серія «Художня література», 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0142-7 (укр.)

ISBN 978-1-80314-438-2 (англ.)

Міллі Келловей втомилася жити в автівці та харчуватися сандвічами, тому радо погодилася працювати служницею у Вінчестерів. Відтепер у неї буде власна кімната, пристойна зарплата і з'явиться шанс нарешті змінити життя. У Міллі є таємниця, яку вона ретельно приховує. Але жінка навіть не підозрює, чого не розголошують її роботодавці. Щодня Міллі наводить лад у будинку, готує смачну їжу, пере, але стосунки з украй знервованою Ніною Вінчестер напружені. Згодом Міллі дізнається про неї дещо, від чого в жилах стигне кров. Невже ця жінка здатна на таке? І як Ендрю Вінчестер, цей просто ідеальний чоловік, вживається зі справжньою психопаткою? Коли Міллі збагне, що втрапила в пастку, буде вже запізно.

УДК 821.111

© Freida McFadden, 2022

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2023